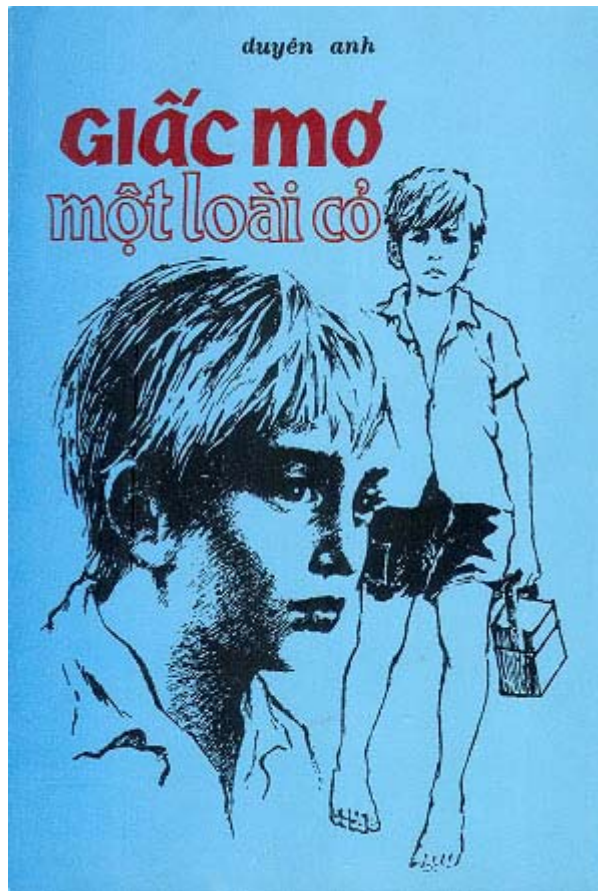

GIẤC MƠ MỘT LOÀI CỎ

Duyên Anh

CHƯƠNG I

Lúc ấy vào khoảng năm giờ chiều. Sinh hoạt Sài Gòn càng tấp nập. Nhất là hè phố Lê Lợi. Quán Kim Sơn đông nghẹt khách. Nhưng trên lầu phòng trà Bồng Lai vắng hoe.

Quý Đen ngồi dựa lưng vào ghế. Nó ghéch hai chân mang bí tất ngấn lên chiếc bàn tròn, thấp. Bên phải chiếc ghế nó ngồi, mặt sàn gác, một ly bia để vừa tầm tay với. Năm bảy cái vò ngổn ngang. Quý Đen “ngự” ở đây đã lâu. Ăn cơm trưa xong, nó đến “giang sơn” Bồng Lai đánh giấc ngủ no nê, tắm gội thoải mái, Quý Đen sai đàn em xuống Kim Sơn “bắt” mấy chai bia ba mươi ba đạc, uống lai rai chờ thành phố về đêm.

Quý Đen vén ống tay áo xem đồng hồ. Nó làm bầm chửi thề rồi nhấc ly bia uống ừng ực. Đôi mắt nó ngầu đỏ. Tai nó nóng ran. Quý Đen nện gót chân bốp một cái lên mặt bàn. Nó rút điều xì gà châm lửa hút cho vơi cơn phần nộ. Bất thành linh, Quý Đen ngửa chân đạp chiếc bàn đổ nhào. Nó vừa định xỏ giày thì một thằng nhãi xuất hiện. Quý Đen búng ngón tay:

- Lại đây.

Thằng nhãi ngoan ngoãn bước tới. Quý Đen hất hàm:

- Đứng giờ hẹn rồi, gọi thằng oắt tì Lụa đi, đồ chó chết !

Thằng nhãi khoanh tay, áp ứng:

- Thừa đại ca...

Quý Đen trợn trừng mắt:

- Mày nói gì ?

Thằng nhãi tuy là đàn em thân tín của Quý Đen. Song mỗi khi Quý Đen trợn mắt, nó đều sợ hết hồn:

- Thừa anh...

Quy đen dậm chân thành thịnh:

- Bảo mày cả nghìn lần rồi, nói gì nói cha nó ra, cứ ảm ương nhất gừng. Sôi tiết ông lại đá một cú bỏ mẹ mày bây giờ...

Thằng nhãi tái xanh mặt mày:

- Thừa anh nó biểu xin anh hoãn giùm nó bữa nữa, nhất định nó sẽ nộp đủ.

Quý Đen chụp chiếc giày ném mạnh vào người thằng nhãi. Nó đứng chịu đòn không né tránh. Quý Đen ném luôn chiếc giày thứ hai, chửi rửa:

- Mã bố mày, xuống kéo nó lên đây !

Thằng nhãi vâng dạ lia lịa. Trước khi xuống cầu thang nó còn lượm đôi giày đem xô vô chân Quý Đen như một tên nô lệ thuần phục. Thằng nhãi chạy ra Kim Sơn kiếm thằng Lụa.

Lụa đương dùng miếng nỉ đánh bóng giày cho một người khách ngoại quốc, trông thấy thằng nhãi, hỏi hớp hỏi:

- Sao mày ?

Thằng nhãi lắc đầu tỏ vẻ tuyệt vọng, Lụa chớp mắt thật mau. Nó ngừng đánh bóng giày. Miếng nỉ đã rời khỏi tay nó. Người khách tưởng xong: Đưa trả nó năm đồng bạc cắc. Lụa chìa tay đỡ. Tay nó run rẩy, tiền rơi xuống hè phố. Nó nói nhỏ với thằng nhãi:

- Chết tao rồi...

Thằng nhãi an ủi:

- Nói khéo chắc anh ấy tha tội.

Lụa méo mào:

- Nhừ đòn rồi mày ơi!

Lụa kêu bạn:

- Danh à! Danh à!

Thằng Danh đẩy hòm gỗ trườn tới:

- Gì vậy?

- Quý Đen gọi tao lên lầu...

Hai tiếng "lên lầu" đối với bọn đánh giày trong "đất nước" của Quý Đen khủng khiếp lắm. Chỉ cần nhắc hai tiếng đó, bọn đánh giày cũng đã mừng tưng ngay được cái sợi dây lưng da cá sấu, khóa đồng của Quý Đen quất tới tấp lên thân thể những thằng chưa kịp đóng tiền thuê hòm cho Quý Đen hay những thằng khát nợ mà quá hèn không trình diện nó.

Quý Đen hiện là xếp sòng ở khu vựa này, Dưới trướng nó có chừng hai ba chục nhóc con đánh giày. Như tất cả những ông vua đánh giày khác, khi đã trang đấu loại địch thủ khỏi đất sống hoặc khỏi cuộc đời, các ông vua đánh giày quên hẳn quá khứ đánh giày túi nhục của mình để bước vào thế giới ăn chơi bằng tiền bóc lột của người cùng giai cấp. Quý Đen không đánh giày nữa. Nó cho thuê hòm và làm ma cô. Nó đóng vài chục chiếc hòm gỗ, đoạt vĩa hè số chẵn của Đại Lộ Lê Lợi làm gang sơn biệt lập. Nhóc con đánh giày trên đất của Quý Đen đều phải theo luật do nó soạn thảo. Mỗi chiếc hòm trống rỗng, không "xia ra", không bàn chải, không vải nỉ. Quý Đen cho mượn hai mươi đồng một ngày. Giá gấp đôi các khu vực khác. Quý Đen lấy có, đất của nó màu mỡ, nhiều khách ngoại quốc. Đánh một đôi giày thường được năm, mười đồng chứ không có giá nhất định ba đồng như khách Việt Nam.

Quý Đen đặt điều kiện rất khe khát. Hàng ngày bọn nhóc nộp tiền cho vua đánh giày vào lúc bảy giờ chiều. Đứa nào chưa đủ tiền nộp thuế, phải tìm Quý Đen ngay, lạy lục nó xin khát một hai ngày. Quá hèn mà vẫn chưa chịu "nộp", nó "lôi lên lầu" dùng giầy lưng da cá sấu khóa đồng quất bầy người. Đứa nào ló ngó ở đồng mới lên, sấm đồ nghề tới đất Quý Đen làm ăn nó tước luôn đồ nghề, đánh một trận

cánh cáo và lấy dao cạo rạch chéo lên mặt. Đứa nào muốn định cư trên lãnh thổ của nó, trước hết nộp riêng hai trăm bạc ký quỹ tiền hòm. Tiền ký quỹ này kể như công hiến nó gọi là lễ ra mắt.

Quý Đen ăn tiêu hơn công tử. Nó ngồi uống bia, hút thuốc xì gà mà một ngày thu về ngọt ghét năm trăm đồng. Khởi phải đóng thuế chính phủ. Điều khiến Quý Đen hãnh diện là uy quyền. Muốn thanh toán mỗi thù nào Quý Đen chỉ cần búng ngón tay tách một cái. Lập tức, bọn nhãi đánh giầy vác búa, vác dao, vỡ chai bia đi rửa hận cho nó ngay. Nó "ngụ" tại lầu Bồng Lai, đập bàn ghế và lôi đàn em lên quất giầy lưng da một cách hết sức hiên ngang. Chủ nhân phòng trà không hề biết. Bọn bồi bàn sợ nó một vánh, nín thinh để mặc nó tung hoành. Hó hé nửa lời, nó đánh hộc máu mồm. Trinh có lời thôi, nó sẽ đâm chết.

Hai tiếng "lên lầu" đủ nói rõ sự tàn bạo của Quý Đen. Nghe bạn run rẩy nhào tới, thằng Danh mím môi suy nghĩ. Nó hỏi:

- Còn thiếu bao nhiêu ?

- Thiếu nhiều.

- Thế tiền của mày đi đâu hết cả ?

- Hồi trưa tao đánh bài cào đặng gỡ tiền nộp cho Quý Đen, nhưng cháy túi.

Danh vò đầu, nghiêng răng:

- Có thân không lo, mẹ kiếp, Quý Đen nó tàn mày nát thịt con ạ !

Miệng thằng con nhà Lụa méo xệch, trông rất thảm não:

- Chết tao rồi... Mày tính sao ???

- Tính gì ?

- Cho tao vay năm chục.

- Tao mới đánh được ba chục thôi. Mày quá hẹn với Quý Đen rồi rán chịu đòn đi.

- Nó sẽ ւynch tao chết mất xác.

- Mặc kệ mày.

- Máy hết thương tao rồi hả, Danh ?

Danh móc túi lôi sáu tấm giấy năm đồng đưa cho Lụa:

- Cầm lấy, tao chỉ có thế.

Lụa chộp luôn không ngần ngại. Nó móc thêm tiền của nó ra đếm, thiếu mất năm đồng mới đầy sáu chục. Nó xách hòm, đứng lên đi vay những thằng khác. Nhưng không đứa nào cho nó vay, kể cả thằng nhãi tay chân thân tín của Quý Đen. Thằng nhãi đợi hơi lâu, dục Lụa:

- Thôi "lên lầu" !

Lụa giật mình đánh thót một cái. Mồ hôi nó toát ra. Nó dặn mãi thằng nhãi:

- Mày xin giùm tao nghe.

Thằng nhãi gật đầu:

- Ráng ăn vài phát giầy lưng là chu tuốt !

Lụa dặn thêm thằng nhãi:

- Mày nhớ xin giùm tao nhé ! Chỗ anh em với nhau.

Đoạn Lụa gửi hòm Danh, theo thằng nhãi "lên lầu". Tới cửa cầu thang, Lụa cố ngoái lại nhìn Danh. Nó gặp đôi mắt lo lắng của bạn nhìn mình không chớp. Lụa òa lên khóc. Thằng nhãi vỗ vai Lụa một cái thật mạnh:

- Quý Đen đâu có ngán nước mắt.

Thằng nhãi đẩy Lụa bước lên cầu thang. Lụa muốn cầu thang cao vô tận để nó bước mãi khỏi nom thấy bộ mặt tàn bạo của Quý Đen. Nhưng cầu thang lúc này sao mà ngắn thế. Mà bước chân của nó lại dài. Nó đã trông thấy giầy của Quý Đen, đôi chân ghé lên bàn. Rồi nó trông rõ cả người Quý Đen. Chiếc giầy lưng đã rút ra khỏi quần nằm trên mặt bàn cơ hòn một con rắn sắp sửa mổ địch thủ. Quý Đen đổi

chiều ngồi. Nó ngó mặt ra cửa sổ ngắm dãy phố lâu bên kia đường. Ly bia đã cạn hết. Điều xì gà vẫn cháy. Thằng nhãi háng giọng:

- Thưa anh, nó đây ạ !

Quý Đen không thèm trả lời. Nó ngồi yên. Khói thuốc thoát khỏi cửa sổ.

Nghe tiếng trái tim mình đập và tiếng thuốc lá cháy mỗi lần Quý Đen hít. Nó tiến dần sát chỗ Quý Đen, bé nhỏ như chú gà con nộp mạng cho con trăn. Lựa ngoảnh lại. Thằng nhãi biến mất hút. Nó đưa môi dưới lọt giữa hai hàm răng cắn mạnh đến chảy máu. Quý Đen ném mẩu xì gà qua cửa sổ, đứng dậy. Nó bước thêm vài bước về phía cửa sổ. Bất chợt, nó quay lại. Lựa co rúm người, run rẩy y hệt con cừu bị gọt hết lông đứng giữa trời đông lạnh. Quý Đen đi đến chỗ cũ. Nó hơi cúi lưng lượm chiếc giày lừng da. Cái khóa đồng nằm gọn trong bàn tay nó. Quý Đen quay vài vòng cho chiếc giày lừng ngấn bớt. Nó hát đầu:

- Ôn con, bước lại gần chút nữa.

Lựa lấp bắp nói:

- Em lạy anh...

Quý Đen quật véo chiếc giày lừng vào không khí:

- Ôn con, mày nghe rõ bồ mày nói gì chưa ?

- Dạ có.

- Bước lại !

- Em lạy anh...

- Bước lại !

- Em cần cõ lạy anh...

Quý Đen quật chiếc giày lừng lên mặt bàn nghe đét một tiếng. Lựa rụng rời. Nó cảm giác mặt bàn là da thịt của nó. Lựa toan bỏ chạy. Quý Đen đi guốc trong bụng bất cứ một thằng đánh giày nào thuộc "giang sơn" của nó. Nó gật gù:

- Trốn à ? Rồi mày sẽ sống bằng gì, ôn con ?

- Em đâu dám trốn.

- Thì lại đây !

- Em lạy anh...

- Em cần cõ lạy anh...

Quý Đen nhếch mép cười. Đầu óc nó tóe ra ý nghĩ nham hiểm lạ lùng, Lựa đã làm nó mất thì giờ. Luật của nó đặt ra, không thằng nào dám cãi hay xin xỏ. Khi biết mình bị xử phạt, kẻ phạm pháp chỉ còn cách ngoan ngoãn bước gần đúng tầm tay để Quý Đen quật dây lừng da lên thân thể. Kẻ phạm pháp có quyền khóc, có quyền oán hận nhưng không có quyền phản đối.

Quý Đen, những tháng năm thơ ấu, từng thuê hòem, từng nộp thuế cho chúa đảng, từng thiếu thuế và từng ném những trận đòn thật tử nhất sinh. Nó không biết nó là con nhà ai. Lớn lên, nghe người ta miệt thị những thằng con hoang, thường thường, mẹ làm nghề dĩ điếm thì nó phỏng chừng mẹ nó là một mẹ điếm. Một đêm tối nào đó, mẹ điếm gặp một thứ khứa tri kỷ. Và nó ra đời. Nó cũng không biết nó ra đời ở chỗ nào. Bảy tuổi đầu nó mới biết nó ở Viện Mồ Côi. Mười hai tuổi, nó trốn khỏi Viện, lang thang như con chó mất chủ tại các hè phố !

Khởi sự cuộc đời tự lập của nó là chầu chực ngoài cửa các tiệm ăn. Chờ khách hàng ăn thừa, nó vừa hỏi xin vừa chộp những miếng xương gà, xương heo còn dính lại chút thịt mà khách lười không muốn gặm hết. Nó thủ luôn cả những miếng bánh mì, nhét hết vào một cái hộp sắt lớn đem ra ngoài ngồi ăn.

Lớn hơn, nghề ăn xin không thích hợp, phần bị xua đuổi, phần cảm thấy nhục nhã, Quý Đen vào nghề giữ xe. Rồi nó bám lấy nghề đánh giày. Mười năm trau dồi nghề nghiệp bằng "xia ra" bàn chải và nỉ ? Quý Đen đã chịu muôn vàn cực hình. Nó nhớ như in trong tâm khảm, những trận đòn thiếu thuế của chúa đảng. Những thanh

cúi tạ nện khắp mình mấy nó, nhiều chỗ còn in hằn vết sẹo. Quý Đen đã lấy những vết sẹo đó nuôi chí căm hờn. Nó ao ước sẽ trở thành xếp sòng. Hai lần vô khám Chí Hòa về tội đâm chém. Năm lần vô Tể Bàn về tội vô gia cư.

Và hôm nay, Quý Đen nghiêm nhiên bước lên địa vị xếp sòng. Mong ước của nó đã thành. Quý Đen không dùng cúi tạ mà dùng dây lưng da để trả thù đời. Nó trừng mắt nhìn Lụa, bĩu môi:

- Ngày xưa bố mày cúi rạp lưng lạy lục mà vẫn bị ăn đòn, con ạ ! Bố thương con lắm nhưng luật của bố không thương thằng nào. Thương một thằng thì ngày mai luật hết thiêng, chúng mày nổi loạn đuổi tao ngay, ôn con ạ !

Lụa đã khoanh tay lễ phép:

- Anh tha em lần này, em không dám hé răng.

Quý Đen búng ngón tay trái:

- Lại đây !

Lụa tuân lời như con chó, nghe lệnh chủ. Nó bước lại. Quý Đen dậm chân:

- Ôn con, thử cúi lưng lạy tao coi !

Lụa cháp tay, quỳ gối, cúi xuống. Nó chưa kịp ngẩng đầu lên để lạy lần thứ hai thì chiếc giầy lưng da đã vụt vào lưng nó. Lụa bắn người, đứng vội dậy. Quý Đen quát tiếp theo:

- Đứng lên hợp ý tao hơn !

Lụa đưa hai cánh tay che mặt và ót. Quý Đen chỉ quát giầy lưng lên mình mấy. Tiếng quát nghe veo veo.

Lụa đau quá, đau lắm. Đau đến nỗi không sợ đòn nữa. Quý Đen tuy có tàn bạo nhưng nó chưa phải là thợ đánh người. Nó quát liên tiếp thay vì quát từ từ đợi sự đau đớn thấm dần vào xương tủy. Lụa buông đôi tay xuống. Quý Đen tung giầy lưng quát thêm một cái:

- Đủ tiền nộp chưa, ôn con ?

- Thưa anh...

Quý Đen đổi đầu sợi giầy lưng. Lụa ón xương sống. Chiếc khóa đồng kia mà đập vào người thì chỉ có nước nằm nhà thương thí. Nó không dám nhìn Quý Đen, cúi gầm mặt:

- Tao hỏi, mày trả lời. Không thưa gửi vòng vèo, thưa gửi mãi nhảm tai quá, đừng trách bố mẹ mày đã sinh mày, ôn ạ !

- Em lạy anh...

Quý Đen quay quay sợi dây lưng, Lụa rú lên hãi hùng:

- Em lạy anh vạn lạy...Em đủ tiền nộp anh đây...

Quý Đen ngồi xuống ghế. Nó lại tụt giầy ra và ghếch chân lên mặt chiếc bàn tròn xô đổ lúc nãy mà thằng nhãi đã dựng lên. Nó vát chiếc dây lưng gàn đó.

- Sao mày trễ hẹn ?

- Thưa anh, em cố đánh thêm cho đủ.

- Sao tự nhiên mày thiếu thuế ba ngày ?

- Thưa anh tại em đau.

- Đau gì ?

- Thưa an hem sốt ?

- Sốt gì ?

- Sốt rét.

- Sao mày sốt rét ?

- Em không biết.

- Sốt rét mày có ăn không ?

- Có.

- Có ăn thì phải có xách hòm đi đánh giầy. Tao không muốn hòm của tao ở nhà ngày nào, nghe chưa ?

- Dạ em nghe.

- Sáng nay mày có tiền đánh bài cào cơ mà ?

- Thưa anh, em định ăn thua để đủ tiền nộp cho anh.

- Mày thua hay được, ôn con ?

- Em cháy túi.

- Cháy túi, tiền đâu nộp tao.

- Em mượn

- Mượn thằng nào ?

- Em mượn thằng Danh.

Quý Đen cười gằn:

- Bộ thằng Danh nhiều tiền lắm hả ?

- Nó có mấy chục đũa em hết.

- Bây giờ đũa tiền đây.

Lựa móc túi lôi năm tiền ra. Nó trịnh trọng đưa cho Quý Đen. Ông vua đánh giầy chớp lấy, đến từng tờ. Nó dựng đứng lông mày, hát hàm:

- Thiếu năm đồng !

Lựa nhăn mặt:

- Thưa anh mai em nộp hai mươi năm đồng.

Quý Đen nghiêng răng ken két:

- Không được.

- Em lạy anh, anh thương em...

- Tao không biết thương thằng nào cả. Ngày xưa không đũa nào thương tao, bọn chó đẻ đánh tao đau đớn hơn tao đánh mày.

Quý Đen hét lớn:

- Nghe chưa ?

- Dạ.

- Trừ khi mày hết làm ăn ở hè phố. Chứ còn đánh giầy thì còn phải tôn trọng luật của tao.

Quý Đen lượm sợi giây lưng lên. Nó lại xô đổ chiếc bàn tròn, lần này nó đứng dẩy thọc đôi chân vào đôi giầy, dùng đầu giây lưng có chiếc khóa đồng quật Lựa. Thằng bé khốn nạn chỉ bảo vệ mặt và ót. Chiếc khóa đồng quật trúng nhát nào Lựa quần quại nhát ấy. Quý Đen say sưa quật cho tới lúc Lựa chịu hết nổi, té nhào xuống sàn nhà, miệng vẫn lắp bắp:

- Em lạy anh, em có lỗi, em xin lỗi anh, lần sau em nộp đủ không dám thiếu ngày nào.

Quý Đen đã luồn sợi giây lưng vào quần. Dấu hiệu đó chứng tỏ nó kết thúc hình phạt. Bất cứ một đũa vô phúc nào nhìn thấy cử chỉ này đều có quyền nghĩ Quý Đen đã tha mạng cho nó. Quý Đen nhét năm mươi đồng vô túi. Nó bước qua mình thằng Lựa:

- Một ngày kia khi mày thay thế tao, mày sẽ ác độc như tao. Nghe chưa ?

- Dạ.

- Không thương hại, không tha thứ đũa nào hết. Nghe chưa ?

- Dạ.

- Rán nhịn đói nhịn khát để nộp tiền cho chúa đảng. Nghe chưa ?

- Dạ.

- Hôm nay tao không hứng, đánh mày nhẹ tay lắm đấy. Hãy cảm ơn tổ tiên mày đi.

- Dạ.

- Ngày mai nhớ nộp tiền đúng hẹn.

- Dạ.

Quý Đen xuống lầu. Còn một mình Lụa. Nó gắng gượng ngồi dậy, lét tới chỗ chiến bàn tổ. Nó đỡ chiếc bàn lên rồi lét ra phía cầu thang. Lụa đang bước xuống địa ngục của cuộc đời. Trận đòn thiếu thuế làm nó phát sốt. Để gì mai nó đủ sức đánh giầy. Mà không đánh giầy chắc chắn bị Quý Đen gọi “lên lầu” quật chết.

Lụa lét từng bậc thang. Cầu thang bây giờ dài vô tận. Nó xuống được nửa chừng, mắt hoa, tai ù. Đôi tay cứng đờ, nhừic nhối. Quần nó ướt nhẹp. Lúc nãy nó mới nhận ra. Trời ơi, bị Quý Đen quật đau quá, nó đã tiêu bậy ra quần. Lụa mờ mắt. Nó sắp rơi. Đôi bàn tay đỡ lấy lưng nó. Giọng nói dịu dàng:

- Đau lắm hả, Lụa ?

Lụa gật đầu:

- Ừ, đau muốn chết.

Nó chưa biết thằng nào đỡ nó:

- Ai đó ?

- Tao.

- Bấy à ?

- Không, Danh đây.

Lụa ré lên khóc mùi mẫn:

- Nó quật tao bằng cái khóa đồng, mà ời !

- Tao biết rồi.

- Nó đi chưa ?

- Rồi.

- Tao chết mất.

- Chết sao được, ôm cổ tao đi !

Danh kéo đôi tay của Lụa khoác lên cổ mình. Nó cõng bạn xuống đường. Gọi chiếc xích lô, Danh dìu bạn lên. Nó chạy đi xách hai chiếc hòm rồi bảo ông xích lô chở về Chợ Cũ.

Danh đỡ bạn xuống xe. Nó năn nỉ đưa cho ông xích lô ba đồng. Khi xích lô rời chúng nó, Danh mới nhận ra rằng thành phố chưa lên đèn. Thành phố chưa lên đèn thì các cửa tiệm chưa đóng và chúng nó chưa có chỗ nghỉ lưng.

Lụa thều thào:

- Mua cho tao một tô cháo trắng mà ời !

Danh bảo bạn:

- Chưa tối đâu, mà ời !

- Tối lâu rồi mà.

- Đâu có.

- Sao mắt tao nhìn cái gì cũng thấy tối hết trời.

- Tại mà bị đòn hoa cả mắt.

- Thế à ?

- Ừ.

Lụa lại ré lên khóc mùi mẫn:

- Nó quật tao bằng cái khóa đồng, mà ời !

- Tao biết rồi.

- Rồi chúng mình sẽ làm gì nó, hả mà ?

- Chúng mình sẽ đóng thuế cho nó.

Danh lẳng sang chuyện khác:

- Liệu mà đi nổi không ?

- Nổi.

- Tao dắt mà ra bờ sông, mà xuống tắm một lát là hết đau.

- Ai nói vậy ?
- Những thằng bị Quý Đen đánh liều ra sông tắm. Chúng nó bảo đi tắm bớt đau.

- Mà đưa tao đi tắm đi...

Danh quàng tay lên vai Lụa. Hai đứa thông thả bước về phía bờ sông. Gió chiều thổi mát rượi. Danh vừa đi vừa nghĩ tới Quý Đen. Nó rùng mình. Chưa bị Quý Đen đánh lần nào, nhưng Danh biết trước sẽ ăn đòn Quý Đen. Nó sẽ bị ốm, sẽ thiếu thuế, sẽ quá hạn nợ và Quý Đen sẽ áp dụng luật của nó để trừng trị những thằng phạm luật.

Danh thấy bạn lão đảo bước. Tự nhiên một nỗi buồn bất mãn nhen nhúm trong lòng nó. Nó ghét Quý Đen thậm tệ. Danh tự hỏi ai đã cho phép Quý Đen đặt ra luật lệ bắt những thằng đánh giầy nhỏ bé như chúng nó phải tuân theo. Một chiếc hòm, bắt quá đóng mười đồng bạc thì dùng cả cuộc đời đánh giầy. Thế mà Quý Đen thâu thuế mỗi ngày hai chục. Đánh sáu đôi giầy, tốn khối "xi ra", mỗi tay, mỗi cổ mới kiếm đủ tiền nộp thuế.

Như những thằng đánh giầy khác, ghét chúa đảng chỉ dám để bên mình, không hó hé với ai, Danh vẫn sợ chiếc giầy lưng da cá sấu khóa đồng của Quý Đen. Sự sợ hãi chế ngự sự thù ghét. Nó nghiêng răng, ngửa mặt lên trời trách mình không có bố mẹ.

Ra tới đầu Phố Hàm Nghi, Danh hỏi Lụa:

- Lụa mà qua đường được không ?

- Được.

- Hay để tao cõng mà nhá ?

- Ủ.

Danh cõng Lụa sang bên kia đường. Bờ sông chiều nay đông người lắm. Trẻ con, người lớn bu quanh cái sân "gôn" xem ngoại nhân biểu diễn môn thể thao của họ. Danh đặt bạn xuống thêm gạch dưới chân chiếc ghế xi măng.

- Mà ngồi đây, tao đi coi chỗ nào có cầu xuống sông.

- Ủ.

Danh thoan thoát chạy. Lát sau, nó trở về chỗ Lụa ngồi:

- Tao dìu mà tới chỗ quán nồi.

Lụa lè lưỡi liếm môi:

- Tao khát nước quá, mà ơi !

Danh thọc tay vào túi. Nó đờ người:

- Hết mẹ nó tiền rồi...

Nói dứt câu, Danh rụng rời chân tay. Nó chợt nhớ ra còn hai tiếng đồng hồ nữa là hết hạn nộp thuế cho Quý Đen. Tiền kiếm được chiều nay, nó đưa hết cho thằng Lụa rồi. Buổi sáng kiếm lai rai, ăn tiêu hết. Danh vò đầu bứt rai. Nó dậm chân trên lớp lá dăm:

- Chỉ tại mà !

Lụa nuốt nước bọt ực một cái:

- Tại tao cái gì ?

- Tại mà ham đánh bạc. Lát nữa tao lấy tiền đâu nộp cho Quý Đen ? Tao sẽ bị nó quất khóa đồng chết mất.

Lụa nhăn nhó:

- Tưởng mà dành riêng nộp Quý Đen rồi.

Danh cúi tiết:

- Dành cái cục "kít" !

Lụa tiếc rề:

- Đẳng nào cũng ồm đòn, biết vậy mình tao chịu đòn cho xong. Báo hại mày, giờ tính sao, hả mày ?

Danh nghe Lựa nói câu đó, nó lại thương hại bạn, Danh ngồi xuống gần Lựa, vỗ nhẹ lên vai Lựa:

- Đừng giận tao nghe mày...
- Giận cái gì ?
- Tao vừa đổ quạu với mày.
- Giận chó gì, tao thương mày. Giờ tính sao ?
- Mày còn khát nước không ?
- Hết rồi.
- Xuống tắm cho bớt đau.
- Ủ, uống vài ngụm nước sông chắc đã đỡ lắm.
- Đừng uống.
- Sao ?
- Dịch tả mày chết...
- Chết sướng hơn sống an đòn Quý Đen.

Danh la bạn:

- Im cái mồm mày đi ! Chết dịch bị người ta rửa là đồ chết dịch. Ngu chưa ! Sống khổ vẫn sướng hơn chết. Tao sợ chết quá trời. Thôi đứng dậy !

Danh đỡ Lựa đứng lên, nó đưa bạn tới chỗ quán nỏ, nơi có chiếc cầu xây làm lối xuống sông. Nó cởi quần áo giùm Lựa, dặn dò:

- Nhớ đừng uống tầm bậy nghe, để tao xoay đồ uống.

Danh xách chiếc hòm leo lên bờ. Nó nhăn với:

- Coi chừng đồ nghề với quần áo !

Nó nhìn Lựa ngậm mình xuống nước, toét miệng cười. Danh nhào vào Ngân Đình hành nghề. Nó mới đánh xong một đôi, chìa tay nhận ba đồng thì hai thằng nhãi đánh giầy khác trườn hòm đồ nghề tới. Chúng nó ngắm nghía Danh bằng đôi mắt soi mói. Chừng thấy kẻ lạ mặt to con hơn, hai thằng nhãi lảng lạng chuồn.

Có khách gọi, Danh trườn hòm lại, vừa hành nghề vừa ngó quanh quẩn. Danh đánh vội vàng kiếm thêm vài đồng nữa mua đồ ăn, đồ uống cho Lựa. Nó chộp tiền, vù luôn. Nhưng tới lối ra, một thằng mặc áo rằn ri, quần ống túm, tóc sậy loăn quăn, chặn nó lại. Thằng này hát hàm:

- Nhóc con chuồn lẹ, hả ?

Danh cuống quýt:

- Dạ em xin lỗi anh...

Thằng mặc áo rằn ri nhe răng cười. Hàm răng nó hầu như đã gắn hết răng vàng. Nó cười trông hãi hùng lắm. Nó tiến sát chỗ Danh đứng, vung tay tát Danh một cái nảy đom đóm mắt:

- Biết tao là ai không ?

Danh lùi về phía sau:

- Thưa anh, em xin lỗi anh...

Thằng mặc áo rằn ri quát:

- Biết ông nội mày là ai không đã ?

Danh khế lác đầu:

- Thưa anh em chưa biết ạ !

Nó vung tay tát Danh cái thứ hai:

- Nghe cho kỹ nhóc con, ông nội mày đây là Ba răng vàng !

Ba răng vàng khoái chí dữ. Chừng thấy đòn phủ đầu của mình hiệu nghiệm, nó búng ngón tay tách một cái. Hai thằng nhãi nấp gần đó xuất hiện. Ba răng vàng ra lệnh:

- Xúc nó đi !

Hai thằng nhãi vâng dạ rồi rít. Danh tái mặt, đứng chết dí. Nó lạy lục Ba răng vàng:

- Xin anh tha tội em...

Nhưng Ba răng vàng đã rảo bước. Hai thằng nhãi cùng thúc khuỷu tay vào bên mạng mỡ Danh:

- Đi đi !

Danh cố chần chừ. Nó đợi Ba răng vàng đi một quãng xa mới trả miếng hai thằng nhãi:

- Bố chúng mày không đi, các con tính sao ?

Một chú nhãi toan kêu Ba răng vàng. Chưa kịp mở miệng, Danh đã tặng nó một trái vào quai hàm. Cơn phẫn nộ nổi đúng lúc, nó quạt cái hòm đồ nghề trúng ngực chú nhãi thứ hai. Danh đặt cái hòm xuống nền của vỉa hè, nhất quyết ăn thua đủ với hai thằng nhãi chó săn của vua đánh giày Ba răng vàng. Nó say sưa đấm đá. Chẳng mấy chốc, nó đánh gục hai thằng khốn nạn. Một thằng chảy máu mũi, một thằng té sứt trán. Danh sửa lại quần áo, xách hòm chuồn tới chỗ Lụa. Nó đi được một quãng ngắn, cổ áo bị người người túm kéo giật về phía sau. Danh giật mình. Ba răng vàng lên gối nó một cú đau điếng:

- Mày tính chuồn nữa hả ? Ngon đĩa ! Lần này ông dắt mày đi

Nó nắm cổ tay Danh xoắn mạnh tưởng chừng lột cả mảng da thịt. Ba răng vàng kêu xích lô chờ nó đến cầu quay. Hai thằng nhãi chó săn chạy theo. Ba răng vàng trả tiền xe xong, lôi tuột Danh xuống gầm cầu. Khi ấy nước sông đã lên cao nhưng gầm cầu buổi chiều hay buổi trưa, buổi sáng vẫn vắng vẻ như đêm tối.

Công việc đầu tiên của Ba răng vàng là đục hai thằng nhãi:

- Tước đồ nghề của nó !

Hai thằng nhãi giật luôn hòm đánh giày của Danh. Chúng nó mở nắp, tước "xi ra", bàn chải và vải nỉ. Danh đau xót. Nó nhìn đồ nghề bị lôi khỏi hòm, cảm giác như người ta lôi gan ruột nó khỏi bụng. Nước mắt nó ứa ra. Ba răng vàng nói:

- Đem cái hòm gần đây, đặt vừa tầm chân tao.

Hai thằng nhãi đặt cái hòm trịnh trọng như người thủ môn đặt quả bóng trên vệt vôi trắng trước khuôn thành trong cuộc đá bóng quốc tế có các ông lớn tham dự. Ba răng vàng lùi lại vài bước rồi chạy lấy đà "sút" cái hòm gỗ xuống sông. Danh thét lên hãi hùng:

- Chết cha rồi !

Ba răng vàng cười khanh khách:

- Chết cha mày đáng lắm, nhóc con. Ai bảo mày dám tới "giang sơn" của tao làm ăn ?

Danh nín thinh không nói. Ba răng vàng đạp nó ngã chúi về phía trước.

- Ai cho phép mày hành nghề ở Ngân Đình ?

Nó chờ Danh lồm cồm bò dậy, đá thêm một cú vào bụng thằng bé:

- Mày câm à ?

Danh ôm bụng, nhăn nhó:

- Em lạy anh, em đau quá...

Ba răng vàng túm tóc Danh tát nó năm bảy cái liên tiếp:

- Đ. m, gấu lắm, dám ướm đàn em của ông. Mày có hai tội. Ông phải trị mày thật xứng đáng.

Danh sợ quá nói bừa:

- Em là đàn em của anh Quý Đen ở Bồng Lai.

Ba răng vàng hình mũi:

- Quý Đen xách hòm sang đây, ông cũng nện bỏ mẹ.

Nó chộp lấy ngực Danh:

- Mày vô nghề lâu chưa ?
- Dạ lâu rồi.
- Biết luật đánh giày không ?
- Dạ biết.
- Biết sao dám qua mặt tao ?

Danh đem chuyện thằng Lụa ra kể lể. Nó không quên nhắc tới đoạn bạn mình khát nước hết tiền khiến nó phải làm ầu. Nó kể lể bằng giọng cảm động. Ba răng vàng không biết cảm động. Trái tim nó đã biến thành sắt đá. Nó nghe răng vàng cười hì hì:

- Kệ cha tụi mày, mày chết đói, chết khát chứ ông có chết đâu. Mày đã uýnh đàn em của ông thì ông để chúng nó trả nợ.

Ba răng vàng búng tay. Hai thằng nhãi nhào vô đám đá Danh tới tấp. Ba răng vàng cảnh cáo:

- Mày đánh lại, ông sẽ chìm chết ngộp dưới sông nghe, nhóc con !

Danh không muốn chết. Nó sợ chết lắm. Nên nó trơ như bị cát để mặc hai thằng nhóc chơi đòn thù. Năm phút sau Danh gục ngã. Nó nằm sõng soài trên lớp bùn khô. Thuận chân, Ba răng vàng đập mạnh Danh lăn tuốt xuống nước. Nó cố gắng nhào lên để khỏi chết đuối. Khi bọn Ba răng vàng đi khỏi. Danh mới dám lên bờ. Nó nhìn chiếc hòm gỗ nổi lênh bênh trên mặt nước. May mắn, nước không chảy. Nếu không sự nghiệp của nó đã trôi ra sông lớn. Tương lai nó, tương lai của những thằng đánh giày đưng trong chiếc hòm gỗ. Danh phải vớt vát lấy. Nó quên hết đau đớn, cởi quần áo lội ra giữa giòng vớt chiếc hòm. Danh vớt quần áo khô nước, nó mặc vào rồi rồi xách hòm thoát khỏi gằm cầu quay. Mặt trời sắp lặn, phía bên kia sông, đỏ ối. Thành phố sắp lên đèn. Danh vừa ăn trận đòn đã đời lại lo trận đòn thứ hai. Nó đã quá hạn giờ nộp thuế cho Quý Đen mà không gặp ngay Quý Đen để trình bày xin xỏ.

Danh bước thật nhanh đến cầu quán nổi. Thằng Lụa đã tắm tấp xong, ngồi co ro trên bờ đợi Danh. Thấy quần áo bạn ướt mềm, Lụa hỏi:

- Mày ngủ, hả ?

Danh lắc đầu. Nước mắt nó lại ứa ra. Lụa ngạc nhiên:

- Đưa mày đánh mày hả ?

Danh ré lên khóc mùi mẫn như Lụa khóc lúc nãy ở cầu thang Bồng Lai.

- Nó đánh tao đau quá, mày ơi !

Lụa đứng dậy ôm lấy bạn:

- Quý Đen à ?
- Không, Ba răng vàng, xếp sòng khu này.

Lụa chửi thề:

- Đ.. m, lớn lên ông sẽ giết chúng nó.

Danh bịt miệng bạn:

- Chửi khế chứ mày, kéo ồm đòn. Nó đánh tao về tội hành nghề trên đất của nó.

- Mày nhớ mặt nó không ?

- Nhớ đến lúc chết. Hết tiền mua nước cho mày rồi, chúng nó lột hết "xi ra" và bàn chải của tao.

- Tao uống nước sông rồi.

Danh đưa cánh tay áo quyết nước mắt !

- Bớ khỉ, đã bảo đừng uống nước sông, chết dịch bỏ mẹ mày.

Lụa buồn rầu:

- Chết dịch chắc sướng hơn đòn Quý Đen !

Danh sực nhớ, nó sắp ném đòn Quý Đen. Nó rùng mình. Nhưng chợt nó vỗ vai Lụa một cái thật mạnh:

- Kệ cha nó, để mai tính sau.

Nó thu vội tay về, há hốc miệng:

- Tao vô ý quá, vỗ mạnh thế mà mày có đau không ?

Lụa dơ đôi tay lên cao, rướn người:

- Hết đau từ khuya. Nước lạnh hay thiệt tình. So với khóa đồng của Quý Đen, mày vỗ tao như muỗi đốt.

Danh cau mặt giận dữ:

- Im mồm đi !

Lụa không hiểu sao bỗng dựng bạn cấu kính. Nó lè lưỡi liếm môi, thắc mắc. danh vẫn còn cau mặt:

- Quên thằng Quý Đen đi !

Lụa thật thà:

- Quên sao nổi !

Danh mắng át:

- Tao bảo mày quên thằng chó đẻ đó đi !

Lụa sững sờ:

- Mai gặp nó mà không thuê nó sẽ đánh bậy người, lại phải ra sông dầm mình, quên sao nổi ?

Danh vớ được cái hộp sữa bò vừa tầm chân nó. Nó sút văng cái hộp sữa bò ra giữa đường:

- Mẹ kiếp, ngu hơn chó mới chơi với mày...

Lụa đứng thộn mặt. Dáng điệu nó thiếu não vô cùng. Nó lấp bắp:

- Tao...tao...ngu...thật...

- Không ngu mà tiền nộp Quý Đen mày đem nướng hết bài cào.

- Tao thè từ nay "!" vào bài cào.

- Mày thè cả triệu lần rồi. Mà mày đầu ngu, chỉ tao ngu thôi. Ngu tao mới ăn đòn của Ba răng vàng và chiều mai ăn đòn Quý Đen.

Lụa nhìn Danh. Mắt chớp mau:

- Tao làm khổ mày quá Danh à ? Biết vậy tao rán chịu đòn một mình khỏi phiền
mày...

Danh không nói. Nó co ro, rét mướt. Lụa cởi phăng cái áo của nó ra, đưa cho Danh:

- Đồi áo đi Danh, mày mặc cả quần lẫn áo ướt lạnh chết.

Khuôn mặt Danh hết cau có. Nó đưa tay vuốt tóc:

- Đầu có lạnh, tao mặc đồ ướt cho bớt đau.

Lụa lại hỏi một câu cũ rích:

- Nó đánh mày đau lắm hả ?

- Ừ.

- Nó có chơi dây lưng da cá sấu khóa đồng không ?

- Không.

- Nó chơi thứ gì ?

- Nó đấm đá tới khi tao ngã gục thì chính thằng Ba răng vàng vạch quần đái lên mặt tao...

Lụa nắm chặt hai bàn tay. Nó mím môi. Hai bên hàm nó chuyển động. Nó chỉ biết chửi thề:

- Đ..m, thằng chó đẻ, nó chơi ác quá !

- Ừ, nó ác lắm.

- Nước đái có vào mắt mày không ?

Danh lắc đầu:

- Tao trườn người, nằm úp mặt xuống bùn. Nước đái của nó tưới lên gáy tao nóng rát !

Danh kéo tay Lụa:

- Thôi quên chuyện này nhé !

Lụa vỗ tay vào gáy bạn, vỗ về:

- Quên đi cả Quý Đen nữa.

- Ừ.

- Mà hết ghét tao rồi chứ ?

Danh toét miệng cười:

- Ghét mà sao nổi.

- Sao mà bảo có ngu mới chơi với tao ?

- Tao..tao..tao...nói rỡn..mà.

Lụa tần ngần một lát. Nó nhìn sang bên kia sông. Danh hích tay vô bụng bạn:

- Mà giận tao, hả ?

- Không.

- Thế mà nghĩ gì ?

- Không nghĩ gì cả.

- Thôi về tao xoay tiền ăn cháo.

Lụa cúi đầu. Nó nói khẽ:

- Hay là...

- Hay là gì ?

- Hay là mà bỏ rơi tao đi. Tối nay tao đi ngủ vỉa hè gần Bót Cảnh Sát cho nó hốt vào Tể Bần. Tao muốn ở "líp" trong Tể Bần khỏi lo đánh giầy và ăn đòn Quý Đen.

Danh hích thêm Lụa cái nữa:

- Đùng rỡn cha nội. Bỏ rơi mà sao được, mà vào trống, tao chơi với ai ?

Nó khoác vai Lụa, lôi bạn băng qua đường. Lụa nín thinh không phản đối. Hai đứa đi về lối Đại Lộ Hàm Nghi. Vĩa hè lớn, người vắng. Chúng nó cơ hồ hai cánh chim bay lạc vào vùng hoang vu. Chiều xuống thành phố đã lên đèn.

CHƯƠNG II

Chúng nó ngồi chồm hồm quanh đám bài cào dưới mái hiên của một tiệm khách trú. Những đứa khác mê cải lương, mê chớp bóng thì lúc này đang lờn vờn trước lối ra vào các rạp hát, chờ cơ hội thuận tiện là lén vô coi "cọp". Dân đánh giầy nghiền cải lương đến nỗi chúng nó có thể sùi bọt mép lạy lục khách đi một mình kèm thêm nó hoặc đợi xuất hát về khuya, thả giàn để chúng nó tràn vào coi đoạn chót.

Bất cần đầu đuôi ra sao, chúng nó chỉ mong mỗi "thần tượng" của chúng nó như Kép Út Trà Ôn, Đào Thanh Nga hay em bé Bo Bo ca một đôi câu ở những khúc có bật đèn đỏ là chúng nó thỏa mãn rồi. Chúng nó được dịp vỗ tay bằng thích. Những thằng đánh giầy mê cải lương thường cất ảnh các đào kép in trên mặt báo, cất kỹ dưới đáy hòm, giữ gìn cẩn thận hơn tiền bạc. Chúng nó mua các bài ca vọng cổ, tập hát ư ử suốt ngày. Đứa nào không biết chữ, bỏ tiền mua nhờ đứa biết chữ dạy học thuộc lòng.

Những đứa có cha mẹ biết lo làm ăn kiếm tiền để dành. Trong khi những thằng khác đi coi cọp cải lương, những đứa chăm chỉ này xách hòm đánh lai rai buổi tối. Làm được bao nhiêu tiền, trừ tiền đóng thu cho chúa đảng, tiền ăn quà vật, tiền cơm hai bữa tiền thuê chỗ ngủ, chúng nó tìm các bà bán thuốc lá gửi tiền. Sớm ra đời nên chúng nó sớm khôn ngoan. Sợ gửi tiền bị người ta cướp giật, cuối tuần chúng nó rút tiền về và gửi gấp biểu cha mẹ. Gặp trường hợp này, những đứa bị

lường gạt chỉ còn biết khóc lóc. Khóc chán lại chửi thề. Rồi tìm người khác hiền lành hơn, gửi tiền.

Dân trong Viện Mò Côi trốn ra, làm đồng nào tiêu hết đồng ấy. Ngày mai đổi với chúng nó vô nghĩa. Quá khứ đã tối mịt, hiện tại đầy rẫy tủi nhục. Thì tương lai lo lắng mà chi. Chúng nó hút thuốc lá thơm, uống la de và đánh bạc. Những thằng lớn nhất, tập tành chơi bời đĩ điếm. Chẳng bao lâu, chúng nó trở thành những tên ma cô thành thạo. Một vài đứa xuất sắc, câu kết với điểm dẫn dụ khứa ngoại quốc để lột hết tiền bạc của khứa. Chúng nó chuyển nghề khi mép lún phún rìa. Đứa thì lên ngôi chúa đảng, đứa thì làm nghề đánh thuê chém mướn, đứa thì nhập hội ăn cắp, đứa làm ma cô, đứa ở tù suốt đời.

Mọi buổi tối, Danh và Lựa cũng lai vãng trước rạp chiếu bóng Long Thuận. Hai đứa cùng khoái coi tuồng cao bồi đấm đá mọi da đở. Nhưng tối nay Lựa ăn no đòn Quý Đen. Danh ăn no đòn Ba răng vàng. Tiền bị chúng nó lột nhẵn. Chỗ ngủ chưa có. Tiền ăn tối chưa có. Danh xách đồ nghề của Lựa lên khu vực Quý Đen. Nó yên chí chờ phút này Quý Đen đương du hí với đào của nó ở phòng trà rẻ tiền ngoại ô. Và nó hy vọng có thể kiếm đủ tiền hai đứa ăn tối và đóng chỗ ngủ.

Bọn đánh giày tứ cổ vô thân. Chúng nó sinh sống tại hè phố, chịu đựng mọi kỹ cương của hè phố và hè phố có bốn phận sắp đặt cho chúng nó. Cũng ngủ vỉa hè, nhưng nếu mỗi tối không đóng năm đồng, những thằng đánh giày không được yên ổn ngủ ở chỗ chúng nó lựa. Bọn “đầu nậu” chỗ ngủ sẽ đánh đuổi chúng, sẽ hành hạ chúng đủ điều. Chúng sẽ kiếm chỗ khác ngủ và Cảnh Sát sẽ hốt chúng vào Trại Tế Bần về tội vô gia cư.

Không một đứa đánh giày nào thích vào Trại Tế Bần cả. Viện Mò Côi đối với chúng nó là tù ngục, Trại Tế Bần còn khủng khiếp gấp ngàn lần. Những đứa vô phúc bị vào Tế Bần, khi được tha sợ phát ón. Những đứa chưa bị vào, nghe những đứa ở Tế Bần ra thuật chuyện, nó rúm cả người. Nên chúng nó bằng lòng đóng năm đồng để khỏi vào Tế Bần. Thành thử những thằng bé bạc phước, sống khổ nạn bên lề cuộc đời, mưu sinh bằng đôi bàn tay non nớt, tính oán bằng tâm hồn vụng dại, không phải đóng thuế cho chính phủ song lại đóng thuế cho hè phố nặng hơn ông Tổng Trưởng !

Lựa ê ảm người lắm. Nó thèm ngủ hơn thèm ăn. Nó chưa dám ngủ, còn ngồi chầu rìa đám bài cào chờ thằng bạn nó trở về. Xem đánh bạc, bốt đau đớn. Bọn đánh giày tối nay chơi “ca tê”. Chúng nó sát phạt nhau ra mặt. Góp mỗi đứa năm đồng. Đứa nào ăn một ván là với hai mươi nhăm đồng rồi.

Năm con bạc cay cú ăn thua. Dân chầu rìa bàn tán luôn mồm, vừa đánh vừa hít thuốc lá thơm. Những con bạc nhãi ranh thản nhiên sát phạt. Chuyện Quý Đen đánh đập đồng nghiệp của chúng, chúng không cần biết. Cũng chẳng đoái hoài hay tỏ lời thương hại. Quý Đen đánh bọn nó như Quý Đen hút thuốc xì gà, tán gái. Chúng nó quen nên trái tim chúng nó chai đá hết cả.

Lựa ngồi bên thằng Tư. Năm ván liền, con nhà này tiêu tưng. Tai nó nóng phừng phực. Ván thứ sáu nó có tưng nhưng xềnh ăn. Tư cáo tiết chửi thề luôn mồm. Nó đi đáai để xỏ xui mà vẫn cứ thua. Tư chột nhận ra thằng Lựa ngồi cạnh nó từ lúc nào mà mãi mê chơi nó không hay.

Con nhà Tư hích Lựa một cái:

- Thằng quý, mày ngồi ểm ông hèn chi ông thua toi bời !

Lựa bĩu môi:

- Đánh dở thì thua, ai ểm mày...

Tư quát lớn:

- Câm mồm, cút đi chỗ khác cho bố mày chơi !

Lựa đứng lên:

- Làm tàng vậy mà !

Bọn nhãi con đang đồ đen bị Lụa quấy rầy, về phe thằng Tư, chửi Lụa:

- Bớ khí, phá đám hả, mà ? Muốn học máu mồm hả, mà ?

Lụa biết thân biết phận, cảm hòng. Nó đang cô độc. Phải chi có thằng Danh thì bố bảo thằng Tư dám át giọng nó. Lụa lết xa đám bạc. Thằng Tư chửi thêm một câu:

- Mả bố mà, tối nay ông nướng hết thì mà biết tay ông.

Lụa nín thinh. Đám bạc tiếp tục sát phạt. Nửa tiếng sau, đám bạc tan. Thằng Tư nướng hết. Con nhà Tám sứt đóp ngót nghét trăm rười. Tư giữ đúng lời hứa. Nó đứng dậy, vờn vai rồi quay lại kiếm Lụa. Thằng bé ngồi bó gối trông chờ bạn. Tư nổi cơn giận, nó bước gần Lụa đập mạnh một cái. Lụa không đề phòng té nhào.

Bọn nhãi con gặp dịp vui, khuyến khích Tư:

- Rõn nữa đi mà, rõn nữa đi !

Tư cao hứng đá luôn Lụa một cú vào bụng. Thằng bé khốn nạn kêu "hu" một tiếng. Nó không phản ứng gì. Trong bọn đánh giầy hành nghề trên đất của Quý Đen, Lụa là thằng bé ít tuổi trời và tuổi đời nhất. Thằng nào cũng có quyền bắt nạt nó. Trừ một thằng không những không hiếp đáp nó mà còn che chở nó. Đó là thằng Danh.

Lụa chơi thân với Danh từ mấy năm nay. Hôm nó chân ướt chân ráo gia nhập giang sơn của Quý Đen đóng hai trăm bạc lễ ra mắt để được mượn hòm nộp thuế hàng ngày và được Quý Đen cấp cho tám giấy chứng chỉ bằng mồm, nó xách hòm đánh giầy ở Kim Sơn ngay chiều đó.

Ma cũ bắt nạt ma mới, Lụa bị một nhãi con đánh giầy khác úm nó. Thằng khốn kiếp này "bắt địa" của Lụa một hộp "xia ra" mới toanh. Lụa vẫn chưa yên thân, nó còn bị đồng nghiệp "mượn" ba đồng mua bốn điều Ruby hút chơi. Lụa ngậm miệng. Tối đến, quen mùi, thằng khốn kiếp "vay" thêm vài chục đánh bài cào. Lụa từ chối, thằng khốn kiếp đề luôn Lụa ra móc túi. Lụa chống cự không nổi khóc hu hu.

Ngay lúc ấy, Danh xuất hiện. Nó đặt hòm đồ nghề xuống mặt hè, xắn cao cánh tay áo, thộp cổ thằng khốn kiếp:

- Mà chơi trò gì đây, Hai rõ ?

Hai rõ vu khống:

- Thằng oắt mới chửi tao.

Danh hỏi Lụa:

- Phải không ?

Lụa mết máo:

- Đâu có, tao đâu dám chửi nó...

Danh đẩy Hai rõ té nhào:

- Thế tại sao nó đánh mà ?

Lụa đưa cánh tay quệt nước mắt:

- Ban chiều nó bắt của tao hộp "xia ra" mới toanh, nó mượn ba đồng, giờ đòi vay mấy chục đánh bài cào. Tao không cho vay, nó đề tao móc hết tiền của tao.

Danh nhìn thằng đồng nghiệp mới. Nó thấy thằng này giống hệt nó ba năm về trước. Danh sôi tiết. Nó nhào tới đâm đá Hai rõ tơi bời. Nó đánh Hai rõ học máu mồm khiến bọn nhãi khác bu quanh, sợ khiếp vía. Danh chỉ tay vào mặt Hai rõ:

- Trả ngay thằng này hộp "xia ra", ba đồng mua thuốc lá và tiền mà vừa móc không ông tần mà què bây giờ !

Hai rõ ngoan ngoãn nghe lệnh Danh. Nó đứng dang chân, nghiêng rằng ken két:

- Từ nay, đũa nào động đến lông chân thằng này, ông đánh bỏ mẹ cả lũ. Ở đây ông chỉ sợ Quý Đen thôi, còn ông "moa pnú" (tiếng Pháp: *Tao cóc cần*) hết trời. Tiên sư bố chúng mà. Có đũa nào giỏi uỳnh nhau với ông không ?

Bọn nhãi “de” hết. Hai rỗ lủi thúi xách hòm chuồn. Còn một mình nó và Danh. Danh bảo:

- Đưa nào ăn hiếp mày, mày báo tao nghe.

Lựa gật đầu. Đôi mắt sáng rỡ. Nó quên cảm ơn Danh. Thật ra Lựa không biết nên nói năng thế nào. Nó òa lên khóc. Danh ngạc nhiên:

- Sao mày khóc ?

Lựa sụt sịt:

- Tao không biết.

Danh chìa tay kéo Lựa đứng dậy:

- Tên mày kêu gì ?

- Lựa.

- Ai đặt tên cho mày đó ?

- Mấy Bà Sơ.

- Mày cũng ở Viện Mồ Côi đây à ?

- Ừ.

- Giống tao.

- Tên mày là gì ?

- Danh.

- Sao mày bệnh tao ?

- Không biết.

- Không biết mà lại bệnh ?

Danh cúi đầu. Giọng nó buồn buồn:

- Hồi tao mới đi đánh giày tao cũng bị một thằng lớn cao hơn “bắt đũa” tao và nó ụynh nhau. Nó ụynh tao chảy máu mũi. Nhờ có anh Sáu bệnh vực tao mới được yên thân đánh giày.

Lựa đã nín thít. Nó tò mò:

- Anh Sáu là ai ?

Danh tần ngần một lát như ôn kỷ niệm cũ:

- Anh Sáu đánh giày như bọn mình. Ảnh nhiều hơn tao năm tuổi. Hồi đó, tao đánh giày ở miệt Chợ Lớn.

- Anh Sáu giờ đâu ?

- Ảnh đi lính mất tiêu rồi. Phải chi ảnh còn, tao đâu thèm làm cho Quý Đen.

- Chắc mày thương ảnh lắm hả ?

- Ừ. Ảnh dạy tao nhiều điều mà tao quên hết trơn. Ảnh bảo hễ mấy thằng lớn bắt nạt thằng nhỏ thì nhào đại vô ụynh bổ mẹ thằng lớn đi.

Lựa thắc mắc:

- Ảnh không dặn mày nhớ bị thằng lớn nó ụynh bẻ đầu thì tính sao, hả ?

Danh ngần ngại:

- Ờ , ờ , ảnh không dặn. Nhưng tao chưa bị thằng lớn ụynh lại lần nào. Nó đụng đến tao, tao cho nó ốm đòn “tút sứt” (Tiếng Pháp: tức khấc)!

Danh toét miệng cười:

- Mày ăn cơm chưa ?

- Chưa.

- Tao đưa mày đi ăn cơm sườn nướng ở Chợ Cũ thì số dzách !

Danh lôi Lựa đi ăn cơm, chỉ bảo Lựa cách thức thuê chỗ ngủ, cách dẫu hòm đồ nghề và mời mọc khách. Hai đứa thành đôi bạn ăn ngủ gần nhau, hành nghề bên nhau. Có mặt Danh không đứa nào dám ho he sinh sự với Lựa.

Thế mà tối nay, con nhà Tư át giọng nó một cách quá đỗi cáng. Buổi chiều ăn đờn Quý Đen muốn chết khát, phải uống nước sông, bụng sôi cuồn cuộn, người ê ẩm chỉ thèm ngủ, giờ ăn thêm đờn của thằng Tư, Lựa đau như thân thể.

Bọn nhãi ranh không can ngăn thì chớ còn cố võ Tư đấm đá Lụa. Cùng nước quá, nó mới mở miệng:

- Đánh ông đi, chúng mày đánh ông nữa đi, lát nữa thằng Danh về ông mách nó, chúng mày biết tay nó.

Thằng Tư ngừng đấm đá. Lời dọa của Lụa đã có hiệu nghiệm. Bọn nhãi ranh lảng đi chơi. Tư chột nhận ra nó vừa đụng vào bạn của thằng Danh. Nó tự trách nó thua bạc, lú lúp quên mất điều đó. Tư đổi giọng:

- Tao cái quá nổi sùng cái bụng, thôi bỏ qua đi nghe mày, Lụa...

Lụa lét người xích gần tường:

- Mày đánh ông ồm đòn rồi mày bảo bỏ đi à ?

Tư gạ gẫm:

- Đi ăn cháo trắng hột vịt với tao nhá ?

Lụa nhổ bãi nước miếng lẫn máu gần chân Tư:

- Mày đánh ông hộc máu mồm rồi rủ đi ăn cháo à ?

Tư nặng tiếng:

- Nói tử tế đểch nghe ! Thôi, đi ăn với tao đi !

- Ông "ị" vào cháo của mày...

Tư giận tím gan:

- Mẹ kiếp, làm tàng hả ? Thì về mách bố mày coi. Mày mách nó, hôm nào ông sẽ lôi mày ra cần tàu, dìm mày chết đuối, con ạ !

Lụa lại cầm miệng, Tư tiếp:

- Ông lôi mày ra cần tàu, con nhà Danh đâu biết mà cứu mày. Khôn hồn thì im chuyện đi, nghe chưa ?

Rồi Tư bỏ đi luôn. Lụa dựa lưng vào tường. Nước mắt nó ứa ra chảy xuống miệng. Nó hối hận đã theo thằng Lương treo tường viện mồ côi trốn ra. Con nhà Lương đi móc túi bị vào Tế Bàn, bỏ rơi nó sống cô độc. Giá nó cứ ở Viện Mồ Côi, chắc chắn, nó khỏi cần biết Quý Đen là thằng nào. Lụa buồn nản quá độ, nó hết dám nghĩ Danh có thể che chở cho nó suốt đời. Nó gục đầu xuống gối, khóc tảm tức.

Danh trở về, đấm bạc đã tan. Lụa ngồi một mình khóc. Nó đặt hòm đồ nghề ở vỉa hè, xà tới chỗ Lụa:

- Đứa nào vừa bắt nạt mày, hả ?

Lụa tủi thân khóc rống lên. Danh lay người Lụa:

- Phải không ?

- Không.

- Thế sao mày khóc ?

- Tao buồn, tao khóc !

- Mày đừng nói dối tao nhé ! Đứa nào vừa bắt nạt mày ?

- Mày không nói tao nện mày bây giờ...

- Đừng, đừng... Tại nó thua bạc.

- Đứa nào thua bạc ?

- Thằng Tư.

- Nó thua bạc, nó ức, nó sực mày hả ?

- Không.

Danh sốt ruột:

- Thế nào ?

- Nó rợn tao !

- Nó rợn mày bằng chân tay chứ gì, tao biết rồi. Ông sẽ giết nó.

Lụa ôm chặt lấy Danh:

- Đừng giết nó.

- Nó dọa thủ tiêu mày, hả ?

- Không.

Danh kéo bạn đứng dậy:

- Có tiền thuê chỗ ngủ và ăn cơm rồi. Tao gặp hên đánh hai đôi, khách cho hai chịch: Mày ăn cháo hay ăn cơm ?

Lựa phân vân:

- Mày quên vụ thằng Tư rờn tao đi nhé !

Danh đấm mạnh vào không khí:

- Quên cái con “kẹ”. Ông sẽ tấn nó như tử.

Lựa năn nỉ:

- Thôi bỏ qua mày ơi !

Danh sáng giọng:

- Đã bảo tao sẽ tấn như tử nó mà ! Tao đã giao hẹn đứa nào đánh mày tao uýnh học máu mồm.

Danh lôi tuốt Lựa đi. Nó không quên xách hòm đồ nghề theo. Hai đứa tới một quán vệ đường ăn cháo trắng với hột vịt muối. Chưa bao giờ chúng nó ăn một châu cháo trắng thú vị thế. Khi hai đứa căng bụng, mi mắt chúng nó rũ xuống. Hai đứa khoác vai nhau trở về chỗ ngủ.

Danh hỏi Lựa:

- Còn vài đồng, mày thích hút thuốc lá không ?

- Không.

- Mọi hôm mày hút kinh lắm cơ mà ?

- Tao lo tiền nộp Quý Đen.

- Lo làm quái gì. Ngủ đã đời hãy hay.

- Rồi mai lấy tiền đâu mà nộp đủ ?

- Tao bảo mai hãy hay.

Tự nhiên Lựa nói:

- Con nhà Tám sút tối nay vớ bẫm mày ạ !

- Thế hả ?

- Nó vét gần hai trăm.

Danh tỉnh như sáo, mắt nó bỗng dưng hết muốn rũ xuống. Nó ghé vào hàng thuốc lá:

- Nên hút mỗi thằng một điếu “Ách chuồn” mày há ?

- Mày có điều gì phờn phơ vậy ?

- Tao biết chỗ xoay tiền nộp Quý Đen rồi, mai khỏi lo ăn đòn giầy lưng da cá sấu.

Lựa vui lây niềm vui của bạn. Nó chột quên hết nỗi đau đớn. Lựa chìa tay tóm điếu thuốc. Nó mời lửa ở cây hương, hít một hơi dài nhả khói khoan khoái:

- Thuốc “Ách chuồn” ngon hơn “Ru bi” mày nhỉ ?

- Ngon hơn là cái chắc. Đàng đồng bạc một điếu, đàng ba đồng được những bốn điếu.

Tới chỗ ngủ thì hai điếu thuốc vừa hết. Danh tìm thằng “cai thầu” chỗ ngủ đóng tiền xong xuôi, nó bắt Lựa ngủ trước. Bây giờ, bọn nhãi khác chưa về. Lựa đặt mình một lát là ngáy khò khò liền. Danh ngồi bóp đầu suy nghĩ. Nửa tiếng đồng hồ sau, bọn nhãi ăn nhậu no nê, dẫn xác về.

Danh nhớ việc nó phải làm. Nó vẫn ngồi yên một chỗ, gọi Tư:

- Lại đây tao bảo !

Tư chột dạ:

- Bảo gì ? Tao buồn ngủ quá trời !

- Lại đây !

Tư mò mẫm tới, Danh túm lấy ngực nó, hạch sách:

- Lúc này mày bắt nạt thằng Lụa, hả ?

Tư run run:

- Đâu có, tao rỡ chơi, nó buồn nó khóc đấy chứ...

Danh cười gằn:

- Tốt lắm, giờ tao với mày rỡ chơi...

Danh buông ngực Tư. Nó đứng lên thoi luôn một quả trứng Tư. Tư kêu "ối".

Danh thoi tiếp mấy quả. Tư la lối như bọng. Danh đẩy Tư ngã ngửa trên vỉa hè. Nó nắm chặt hai bàn tay:

- Lúc này những đứa nào rỡ thằng Lụa nữa ?

Bọn nhãi con chối dài. Danh nói:

- Ông giao hẹn lần chót, có mặt ông hay vắng mặt ông, đứa nào bắt nạt thằng Lụa, ông sẽ tìm bằng được, uýnh bề mặt nghe chưa ?

Nó bảo thằng Tư:

- Mày muốn rỡ nữa chẳng ?

Tư lồm cồm bò dậy, lùi thối về chỗ nằm. Danh bước đến gần "giường" của Tám sứt

- Tám !

- Gì ?

- Tối nay mày vét của chúng nó gần hai trăm hả !

- Ừ, tao hên.

- Cho tao mượn một trăm đi.

- Con "kẹ" !

Danh cảnh cáo Tám sứt một cú đá vào mông:

- Mày nói con gì ?

Tám sứt xoa mông, cười hòa:

- Rỡ hoài cha nội !

- Đâu có rỡ, cho tao mượn một trăm đi.

- Tao tiêu hết trơn rồi.

- Đừng ba xạo.

- Thiệt tình mà.

- Mày không cho mượn, ông đề mày ra ông lột thì đừng trách nghe con.

Tám sứt biết con nhà Danh nói là làm, nó đầu dụi:

- Mượn tiền đánh bài à ?

- Ông "ị" vào đánh bài.

- Thế làm chi cần dữ vậy ?

- Mua "xia ra", bàn chải và đóng tiền thuế cho Quý Đen.

Tám sứt ngần ngừ một lúc. Nó thọc tay vào túi quần, mân mê mở bạc giấy.

Danh hỏi:

- Cho vay không ?

- Để tao nghĩ đã.

- Sáng mai.

- Không được, ông cần ngay bây giờ cơ.

- Để sáng mai đi.

Danh đập luôn. Tám sứt ngã ngửa. Nó đề thằng này, hai chân kìm chặt hai tay Tám sứt, mặt kệ Tám sứt dẫy dựa. Danh luồn tay vô túi, lột nhẵn mở bạc của Tám sứt. Tám sứt tiếc tiền, la lối um sùm. Nó kêu om sòm cả khu phố. Lúc ấy, một chiếc xe díp tuần hành của Cảnh Sát đi qua, nghe la lối, thắng gấp lại.

Danh coi mọi công chuyện không yên, nó bỏ Tám sứt chạy vội tới Lụa nằm ngủ. Nó lay Lụa:

- Lụa, Lụa...

Lựa trở mình, uể oải:

- Gì ?

- Nằm im đừng để Cảnh Sát thộp. Tiền đây, cầm tắt lấy mai nộp cho Quý Đen. Còn thừa để dành đừng có đánh bài cào nghe chưa ?

Lựa đã tỉnh ngủ hẳn. Nó hỏi:

- Mà tính bỏ tao à ?

- Không có, nếu tao “chầu” thoát tao không bỏ mày đâu. Rủi tao bị Cảnh Sát hót về Tế Bàn, mày nộp tiền nợ cho Quý Đen rồi sang Chợ Lớn làm ăn, chờ tao ra hãy hay nghe. “Đánh ở mấy tiệm mì nhé, tao sẽ kiếm mày ở đó”.

Lựa ngơ ngác:

- Mày bỏ rơi tao thật à ?

Danh cúi tiền vào túi quần Lựa:

- Đã bảo không bỏ rơi mày mà lại.

- Thế mày sắp đi đâu.

- Đi đêch đâu.

- Mày đi, bọn nó thịt tao mất mày ời !

- Thì sáng mai sang Chợ Lớn gấp. Nhưng nếu tao bị bắt chứ tao không bị bắt đưa nào dám ho he với mày.

Cảnh Sát đã bọc lấy bọn nhãi gây huyền não. Bốn người chia làm hai tốp dồn chúng nó vào giữa. Tám Sút và Danh tẩu thoát.

Hai đứa bị thộp cổ ngay. Cảnh Sát lại thộp luôn một lúc chừng mười đứa. Thằng nào ngủ sớm như con nhà Lựa thì thoát. Lựa vờ nằm co quắp nhưng mắt nó không rời theo dõi. Danh bị Cảnh Sát nắm ngực lôi đi. Nó thở dồn dập. Người nó run lên. Nó thấy như ai vừa quất dây lưng da vào mặt nó, đau hơn Quý Đen quất nó. Nước mắt Lựa ứa ra. Nó muốn kêu Danh nhưng không dám kêu.

Cảnh Sát lôi Danh tới gần xe thì buông ngực nó ra. Thừa cơ hội, Danh chạy lại một quãng. Nó chụm hai tay vào miệng, hét lớn:

- Lựa ời !

Lựa ngồi nhồm dậy.

- Lựa ời ! Nhớ đừng đánh bài cào nhé !

Rồi nó lại chạy về phía chiếc xe díp.

CHƯƠNG III

Vi tội đánh bạc và làm huyền não phở xá, bọn đánh giầy bị lừa hết vào Trại Tế Bàn. Danh đi, Lựa biết thân phận, sáng hôm sau cũng bỏ đi. Nó quên lời dặn của bạn là trước khi rời gang sơn của Quý Đen, nó phải đóng tiền thuế cho Quý Đen và trả lại hòm nếu muốn có ngày trở lại đầu quân dưới trướng Quý Đen.

Lựa sang Chợ Lớn. Túi có gần hai trăm bạc. Bên Chợ Lớn, chúa đảng đánh giầy nhận lễ ra mắt năm chục bạc. Nó còn dư một trăm. Lựa gửi hòm bà bán thuốc lá, đi coi hát bóng thường trực lu bù. Nó buồn quá không thiết kiếm ăn. Bây giờ, Lựa mới cảm thấy thiếu thằng Danh, nó cô độc làm sao! Thế mà mỗi lần Danh cúi kính, nó cứ dọa thằng Danh bỏ rơi nó. Bỏ rơi sao nổi. Danh vừa bị thộp cổ, nó đã lủi thủi, sợ hãi đủ mọi đứa. Nó ngồi trong rạp, nhìn lên màn ảnh chỉ thấy bạn mình đang bị đánh đập trong Trại Tế Bàn. Danh được nghe những thằng đồng nghiệp trong Trại Tế Bàn ra thuật lại những trận đòn thù của Giám Thị đánh những chúa đảng cao bồi. Nó thuật lại cho Lựa nghe, và Lựa ớn xương sống. Lúc này, nó tưởng tượng, vẫn lối đòn thủ ấy, Giám Thị Tế Bàn giáo dục Danh thì chắc thằng bạn của nó chết mất.

Lựa nhớ bạn. Mỗi ngày nó chỉ ăn cơm có một bữa. Nó đi lang thang ngoài phố như chó mất chủ. Rồi một đêm, vắt tay lên trán nó nghĩ rằng nó cần phải sống chết bên thằng Danh. Nó xách đồ nghề tới gần Bót Cảnh Sát ngủ. Cảnh Sát đuổi nó đi,

Lựa lằm bằm chửi thề. Cảnh Sát bộp tai nó vài cái nên thân rồi hốt nó vào Tế Bàn. Ý nghĩa của Tế Bàn là như thế. Đó không phải là nơi cứu tế những kẻ bần cùng mà chính là nơi nhốt giam những kẻ chẳng tội lỗi gì cả. Nếu có tội lỗi, tội lỗi đó rất thường.

Lựa không hận mấy cú bộp tai. Nó còn thầm cảm ơn ông Cảnh Sát đã tạo cho nó một dịp để nó được vào Tế Bàn gặp bạn nó. Lựa bị đẩy vào đúng phòng của Danh. Gặp bạn, nó nhảy bổ tới ôm chặt lấy bạn. Nước mắt nó đầm đìa trên má. Danh thương hại nó, vỗ về:

- Chúng nó bắt nạt mày hả ?

Lựa lắc đầu. Danh vuốt ve tóc nó:

- Tao sắp được ra rồi. Tao ra tao sẽ tấn bỏ mẹ mấy thằng chó đẻ ăn hiếp mày.

Lựa vẫn lắc đầu trong đôi tay ôm áp của Danh. Nó nhỏ nhẹ:

- Không đưa nào đánh tao cả.

- Thế sao mày bị xúc vô đây ?

- Tự ý tao vô đây.

Danh đẩy Lựa ra:

- Sao, mày nói sao ?

Lựa đưa cánh ta quệt nước mắt:

- Tao nhớ mày quá, tao làm cho Cảnh Sát hốt tao vào đây gặp mày.

Danh nhăn mặt:

- Con “kẹ” mày như con “kẹ” tao ấy. Vô đây cực thấy bà nội, bấu bả gì mà thèm khát!

Lựa đàn mặt ra:

- Tao thèm gặp mày thôi.

Danh thở dài, tặc lưỡi:

- Mẹ kiếp, ông ngán mày rồi. Ông dặn mày một đàng mày làm một nẻo.

Lựa chớp mắt thật mau:

- Mày ngán tao thật à ?

- Ủngán mày lắm.

- Thế tao lại ra cho chúng bắt nạt tao nhé ?

Đang cáu tiết, Danh bật phì cười:

- Mày nói như củ “kẹ” tao ấy. Mày tưởng Tế Bàn ngon như ăn cháo trắng, hả

?

Lựa tươi hẳn nét mặt. Nó móc gói thuốc “Ách chuồn” mùi điều đưa cho Danh:

- Hút đi mày, thuốc này mày thích...

Hai thằng đang tỉ tê với nhau thì xếp phòng xuất hiện. Xếp phòng tên là Quế Bệu. Nó to con hơn Quý Đen và hung ác gấp mười Quý Đen. Nó cũng là dân đánh giầy, bị nhốt vào Tế Bàn ba năm nay. Giám Thị cho nó chỉ huy bọn tù nhãi ranh trong phòng, nó đâm ra sượng như điên. Và nó không muốn tha nữa. Nó xin ở lại làm thứ thổ công ở Trại Tế Bàn.

Quế Bệu chịu khuất phục Giám Thị nên Giám Thị nuông chiều nó. Bọn đánh giầy, bọn nhóc vô gia cư, bọn nhãi ranh ngủ đầu giường xó chợ vào đây kiềng mặt nó hơn là sợ hãi Giám Thị. Quế Bệu được quyền đánh bất cứ thằng nào cãi lời nó. Nó dùng đế giầy đing nện thẳng vô mặt. Nhiều thằng đã ngất đi. Nhiều thằng mang thương tích. Giám Thị không những chẳng át giọng mà còn khuyến khích nó nữa. Quế Bệu, do đó, trở thành một thứ hung thần của trại giáo hóa Tế Bàn.

Tên “tù” mới nào có tí tiền cơm dúi cho nó, may ra thoát khỏi trận đòn phủ đầu. Thường thường, Quế Bệu, ngoài sự tặng “tù” mới năm cái đế giầy đing gọi là lễ trình diện, điểm đặc biệt về Quế Bệu, ngoài sự đánh “tù” bằng đế giầy đing còn sự

xăm mình nữa. Cánh tay bên phải, nó xăm cái đầu lâu và con dao găm đâm qua cái đầu lâu lút cán. Dưới hình ảnh kính rạn đó, Quế Bệu xăm bốn chữ tắt V.Đ.R.H, mà mỗi lần cao hứng nó giải thích cho bọn nhãi hiểu bốn chữ tắt là Vi Đồi Rửa Hận. Không biết nó đã thù đời đến mức độ nào.

Cánh tay bên trái, nó xăm thằng bé xách chiếc hòm đánh giày. Dưới xăm bốn chữ H.Đ.T.T nghĩa là Hận Đồi Tuổi Trẻ. Giữa ngực nó xăm một trái tim rướm máu thật lớn, bốn chữ tắt H.K.B.T Hận Kẻ Bạc Tình xăm giữa trái tim! Khi nóng nực, Quế Bệu cởi trần, bọn nhãi trông thấy những cái hình xăm trên thân thể nó đã đủ khiếp vía rồi.

Xăm mình đâu phải trò đùa, phải can đảm lắm mới chịu đựng nổi những chiếc kim, châm mực tâu châm thủng da. Những chiếc kim quán chỉ thành một chiếc kim năm sáu mũi xăm nửa ngày trời mới xong nổi một cái hình. Kể xăm mình ngồi im, vận bắp thịt, nhìn những mũi kim đâm vào da thịt mình. Không thù đời, thù tình, người ta khó mà xăm mình nổi. Nó là anh hùng, là một mẫu giang hồ ghê gớm, một cao thủ...đánh giày. Bọn đánh giày nhãi ranh vừa gờm nó vừa kính phục nó.

Quế Bệu chộp lấy gói thuốc "Ách chuẩn" mười điếu đầu đở trong tay Danh. Nó lột sợi giấy bóng đồ dán quanh hộp thuốc, lột lớp giấy bóng bao ngoài rồi đẩy ngăn thuốc, xé giác bạc bọc trong, rút ra một điếu. Nó bỏ bao thuốc vào túi, móc diêm châm hút. Nó hít một hơi dài rồi bẹo tai Lụa một cái thật đau.

- Mày mới vô, hả ?

Danh nhanh miệng:

- Dạ, nó mới vô.

Quế Bệu nhếch mép cười:

- Thuốc lá của nó, hả ?

- Dạ, của nó.

Quế Bệu hát hàm:

- Mày tên gì, tù mới?

Danh khoanh tay:

- Thừa đại ca, tên nó là Lụa ạ!

Quế Bệu vung tay tát Danh một cái:

- Thằng hớt lẻo, cha mày có hỏi mày đâu.

Danh đưa tay xoa má:

- Thừa anh, thằng này là bạn em...

Quế Bệu nhổ bãi nước miếng giữa mặt Danh.

- Nó là ông nội mày, cha mày đây cũng không cần nữa là bạn mày.

Danh kéo vạt áo lau nước bọt của Quế Bệu. Lụa lúm lét nhìn bạn. Nó không sợ Quế Bệu đánh nó mà sợ Danh giận nó. Nó nghĩ nó đoảng vị quá. Nó toàn gây cho Danh những nỗi khổ sở. Lụa áp ứng:

- Thừa anh em tên là Lụa.

Quế Bệu đập Danh ngã té nhào. Nó thộp cổ áo Lụa:

- Đi ra chỗ khác tao hỏi mày vài chuyện.

Danh lồm cồm bò dậy. Nó chấp tay lạy Quế Bệu:

- Em cần cõ lạy anh, xin anh đừng đánh nó. Anh đánh, nó chết mất, anh đánh em thay cho nó đi.

Quế Bệu trợn trừng mắt:

- Đánh mày mãi chán thấy mẹ, đánh thêm bản tay cha mày, con ạ!

Quế Bệu lôi Lụa đi. Nó ngoái cổ lại dặn Danh:

- Yên chí, tao chịu đòn được, tao không chết đâu.

Danh nhắc hai bàn tay ôm kín lấy mặt, ngằm khuyên bạn che mặt tránh đòn. Quế Bệu lôi Lụa ra khỏi phòng, bọn nhãi mới dám sà tới chỗ Danh hỏi han. Nó nín

thinh không hé miệng. Một thằng bạn, thằng Quyền, tự nhiên thương nó, đã dặn dò nó hôm mới vào là muốn đỡ ăn đòn thì nên ngậm miệng. Quế Bệu dùng rất nhiều tay chân. Hó hé lời oán nó, bọn tay chân nói lại với nó thì chỉ có như đòn. Quế Bệu còn xui đàn em nguyên rửa nó khi nó vắng mặt. Đứa nào vô phúc hưởng ứng là sưng quai hàm ngay. Hôm Danh mới vào đây, nó được thằng Quyền chỉ bảo cặn kẽ, tuy nó chưa quen biết Quyền. Thế rồi hai đứa trở thành thân nhau.

Bọn nhãi thấy Danh nín thính, lặng dần. Quyền kéo Danh ra góc phòng:

- Nó là em mày, hả?

- Không.

- Sao mày thương nó thế?

- Thương gì đâu, nó nhỏ hơn tao, lại yếu hơn nữa.

- Mày chơi với nó lâu chưa?

- Độ một năm.

- Tao không hề thấy đứa nào xin chịu đòn thay bạn như mày. Chắc ở ngoài nó cung phụng mày dữ, hả?

- Đâu có, nó chỉ làm phiền tao.

- Lạ nhỉ, tao thấy mày thương nó hơn em mày.

Danh nhếch mép cười ruồi:

- Tao làm gì có em. Ở ngoài bọn chó đẻ ăn hiếp nó, nó cầu cứu tao và tao đã che chở cho nó. Thằng nhóc con ngu xuẩn lắm, nhiều khi tao khổ sở vì nó. Bị thằng khác bắt nạt, nó không dám mở mồm mách, còn đòi tao tha tội cho thằng đánh nó sưng vù mồm lên nữa. Mày xem nó đoảng vị chưa?

- Nó tốt chứ đâu có ngu.

Danh bĩu môi:

- Tốt cái con “kẹ”. Nó sợ bọn chó đẻ trả thù những lúc tao vắng mặt. Lúc bị thộp vào đây, tao đã dặn nó đủ điều. Thế mà nó tưởng cơm trại Tết Bần ngon, dẫn xác vô.

Quyền hỏi:

- Nó đánh bạc hay ngủ hoang ?

Danh tặc lưỡi:

- Mẹ kiếp, nó bảo nó nhớ tao, nó xách hòm tới gần bót Cảnh Sát ngủ. Cảnh Sát đuổi nó chửi thề. Thế là Cảnh Sát xúc nó vào đây.

Quyền đưa ngón trỏ kẹp giữa hai hàm răng:

- Nó thương mày quá. Ước gì tao cũng có thằng bạn thương tao như thế.

Danh nói:

- Nó mua gói thuốc “Ách chuẩn” mười điều đầu đở đem vào cho tao. Tao chưa kịp hút thì Quế Bệu tước mất. Nó dẫn thằng nhỏ đi. Không hiểu nó có đánh thằng nhỏ không?

Hai đứa đang thắc mắc thì Lựa ở ngoài bước vào phòng. Nó nhón nhác tìm Danh. Khi biết chỗ Danh ngồi, nó chạy vội đến. Lựa toan mở mồm, Danh đã đứng dậy lấy tay bịt lấy mồm nó. Lựa ngạc nhiên:

- Cái gì vậy?

Danh mắng:

- Câm mồm mày lại.

Nét mặt đang tươi của Lựa bỗng héo hắt:

- Mày lại ghét tao rồi hả? Tao làm khổ mày hả? Thôi để tao ra ngoài cho Quý Đen đánh tao chết đi vậy.

Nghe giọng trách móc thành thực của Lựa, Quyền mở to mắt nhìn thằng đồng nghiệp bé nhỏ của nó. Giá nó là thằng Danh, chắc chắn nó sẽ ôm lấy Lựa, khóc sụt mướt. Nó tưởng Danh cũng làm như nó nghĩ. Nhưng con nhà Danh lại cần nhân:

- Tao bảo mày cầm mồm ngay. Mày làm Tể Bần như cầu tiêu Chợ Bến Thành ấy, muốn ra vô lúc nào tùy ý.

Lựa ngơ ngác:

- Sao mày bịt mồm tao ?

Danh không trả lời. Quyền nói giùm nó:

- Nó sợ mày bô bô cái mồm chửi bới Quế Bệu thì mày sẽ ôm đòn nghe chưa, nhóc con.

Lựa nhìn Danh. Một lát, nó tiếc rề:

- Hoài của gói thuốc “Ách chuẩn”!

Danh kéo Lựa ngồi giữa Quyền và nó. Nó bảo:

- Mày đừng hé răng oán Quế Bệu mà gãy bổ nó răng.

Nó giới thiệu:

- Đây là thằng Quyền, cũng đánh giầy như bọn mình. Nó vào Tể Bần trước tao hai tháng. Bao giờ được ra nó sẽ ở với chúng mình. Nó khỏe hơn tao, mày khỏi lo đũa nào ăn hiếp mày lúc vắng mặt tao.

Quyền vỗ vai Lựa làm quen:

- Quế Bệu có đánh mày không?

- Không.

- Nó hỏi gì mày ?

- Nó hỏi tiền.

- Rồi sao ?

- Rồi tao bảo tao không có, chỉ có mỗi gói thuốc. Nó khám người tao, nó tát tao vài cái rồi đuổi tao về. Nó bảo đánh tao chỉ tổ bần giày của nó.

- Mày hên gặp hôm nó không hứng đấy.

Lựa há mồm. Nó moi ở dưới lưỡi ra tám giấy một trăm xếp thật nhỏ, khoe

Danh:

- Tao giấu tiền ở đây, nó khám đâu có thấy. Tao còn ngu không hả, mày?

Danh đảo mắt nhìn chung quanh:

- Khế mồm chứ, đưa tiền đây.

Lựa đưa tám giấy một trăm xếp nhỏ sũng nước miếng cho Danh. Nó nói:

- Tao đổi tiền lẻ lấy giấy “xăng” đó.

Danh khen bạn một câu:

- Mày “kèn” lắm.

Khiến Lựa nhấp nháy đôi mắt. Từ ngày chơi với Danh, đây là lần đầu tiên Danh khen Lựa. Thằng nhãi gạt đầu khoái chí.

- Tao “kèn” thật hả, mày ?

- Ừ, mày “kèn” thật.

- Tao “kèn” thì còn như con “kẹ” của mày nữa không ?

Quyền đứng lên phỉn đít:

- Tao ra ngoài một chút nhá!

Không đũa nào trả lời nhưng Quyền vẫn cứ ra khỏi phòng. Lựa hỏi Danh:

- Tao còn như con “kẹ” của mày nữa không ?

Danh mỉm cười:

- Mày vẫn như con “kẹ” tao.

Lựa tròn xoe đôi mắt:

- Sao kỳ vậy ?

- Kỳ cái chó gì.

- Mày bảo tao “kèn” rồi mà.

- Mày “kèn” nhưng mày vẫn như con “kẹ” vì khi không mày chui đầu vào đây.

Lựa chột nghĩ ra, nó cúi đầu vờ vờ tà áo:

- Ờ ờ, tao như con “kẹ” thật, tao chui đầu vào đây làm Quế Bệu nó nện mày.
Danh hích Lụa một cái:
- Không phải thế đâu.
Lụa không chịu nghe, nó kể lể tiếp:
- Mày chơi với thằng Quyền, mày không muốn gặp tao nữa! Nay may mày ra ngoài, mày sẽ bỏ rơi tao, mày đi với thằng Quyền. Đi với nó, nó không làm khổ mày.
Danh bợp Lụa một cú khá đau:
- Câm mồm mày đi, chỉ nghĩ nhảm nhí.
Lụa chẳng chịu im, nó rửa rói Danh:
- Không có tao mày ăn ngon, ngủ yên, khỏi lo Quý Đen nện mày. Tại tao mày mới bị Ba răng vàng đánh đập. Tại tao mày mới bị nhốt vào Tể Bần.
Rồi Lụa ôm mặt, khóc nức nở. Tiếng khóc của nó làm tâm hồn Danh nao nao.
Lụa sụt sùi:
- Ông mà to con, ông sẽ nện bỏ mẹ thằng Quyền.
Danh choàng tay bá vai Lụa. Nó cầm tay Danh hất ra:
- Tao như con “kẹ” mày, đừng sờ vào người tao nữa.
Danh vỗ về Lụa:
- Thôi mày, đừng giận tao nghe!
Lụa lắc đầu nguây nguẩy:
- Không giận gì hết trời, ra ngoài tao lại vô viện mò coi.
- Đừng rồn.
- Tao nói thật.
- Mày vô Viện Mò Coi thì tao chơi với ai ?
- Mày chơi với thằng Quyền. Mẹ kiếp, thằng cặc ké đó ngon đả!
Danh vuốt tóc Lụa:
- Thằng Quyền đâu bằng mày. Tao mới quen nó mà. Chắc mày buồn chuyện tao thân với nó, hả ?
Lụa nói cộc lốc:
- Không buồn gì hết trời.
- Tao không thân với nó đâu.
- Mày thân với nó kệ xác mày. Ra ngoài ông đi học võ, ông sẽ nện bỏ mẹ thằng Quyền.
- Nó làm gì mày mà mày nện nó ?
- Nó...nó...À, tao ghét nó.
- Nó làm gì mày mà mày ghét nó ?
- Nó...nó...Ông đếch cần biết.
Danh nắm lấy cánh tay bạn:
- Lụa!
Lụa nín thinh. Danh gắt:
- Lụa! Mày không nghe tao thì tao...
Danh muốn nói “...thì tao bỏ rơi mày”. Nó nín kíp...Nó không muốn Lụa vì câu nói của nó mà khóc tức tưởi. Nó khôn hơn Lụa nên biết rằng thằng bạn bé bỏng của nó muốn “độc quyền” chơi thân với nó.
Lụa ngước mặt lên:
- Thì mày làm gì tao ?
- Thì tao buồn lắm...
- Mày đâu có buồn ?
- Tao buồn thật mà.
- Mày không nói dối chứ ?
- Tao không nói dối mày cái gì cả.

- Thật hả ?
- Thật.
- Mày khoái thằng Quyền hay khoái tao ?
- Khoái mày.
- Mày thề đi.
- Đứa nào nói xạo xe lửa cán nó lòi ruột.

Bây giờ thì Lụa nhắc tay khoác lên vai Danh. Giọng nói của nó lạc trong sự sung sướng. Nó cúi thấp hơn, lấy vạt áo chùi nước mắt:

- Tao chỉ sợ mày bỏ rơi tao thôi.
- Tao không bỏ rơi mày đâu.
- Không có mày tao sống hết nổi.

Lụa thuật cho Danh nghe những ngày nó lang thang bên Chợ Lớn. Nó đã từng đứng trước cổng một trường tiểu học nhìn bọn con nít vui đùa bằng đôi mắt thèm thuồng. Lụa đâm ra khao khát nhà trường. Nó thấy ở đó, đứa nào cũng hiền lành chứ không hung dữ như cái xã hội của nó, Lụa đã nghĩ quanh quẩn. Và nó ước ao được cấp sách đi học thay vì xách hòm đi đánh giày.

Nó bảo Danh:

- Tụi bên Chợ Lớn nhiều thằng "chì" lảm mày ạ!

Danh duỗi thẳng chân:

- "Chì" ở cái khổ này ?
- Tao quen với mấy đứa, đứa nào cũng biết chữ. Tụi nó đi xin tao mấy cái "pồ gam" tuồng về đọc cho tao nghe. Tại sao chúng mình không biết đọc mấy cái "pồ gam" hả mày ?

Danh đưa tay gãi gáy:

- Tại chúng mình mù chữ.
- Mấy đứa nói, sáng tụi nó nghỉ đánh giày đi học, chiều mới đánh giày. Mấy đứa học sáu tháng là đọc nổi "pồ gam" tuồng mày ạ!
- Thế hả ?
- Ủ, giá tao được đọc "pồ gam" tuồng tạo sẽ "ì" vào bài cào.
- Rồi mày sẽ chán "pồ gam" tuồng.
- Chán sao được cha! Rõn hoài...Mấy đứa còn đọc truyện kiếm hiệp. Tụi nó kể thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Qua hồi còn nhỏ khổ sở lắm, sau làm đại hiệp sĩ.

Danh nhếch mép cười:

- Mày khôn ra nhiều quá. Vậy thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Qua hồi còn nhỏ có đi đánh giày và bị xúc vào Tể Bần không ?

Lụa thộn mặt ra:

- Ờ, mấy đứa chưa kể tích đó!

Danh phiêu:

- Ông biết truyện này từ khuya.

- Thế hả ?

- Ủ.

- Thế thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Qua đã đi đánh giày hả, mày ?
- Ủ, tụi nó đánh giày dờ ẹc, đánh bóng bằng nước.

Lụa tưởng thật:

- Cắc kè vậy sao mấy đứa nói hai thằng này hách lắm.
- Mấy đứa nói phét. Tao không thích hai thằng này.

Lụa trở lại chuyện học hành:

- Đọc "pồ gam" không chán đâu mày ạ!
- Mày chắc đọc được mày "ì" vào bài cào không?

- Chắc.

- Vậy ra ngoài lần này mày đi học buổi sáng để đọc “pồ gam” tuồng.

Đôi mắt Lụa bỗng sáng rực như sao. Nó nhắm nghiền mắt lại, tưởng tượng quang cảnh sân trường giờ ra chơi mà nó đã đứng cả buổi ngắm nghía. Chân tay Lụa run rẩy, đôi môi nó mấp máy. Nó mở bừng mắt nhìn bạn, nước mắt nó ứa ra nhưng không chảy xuống má mà chỉ đọng giọt trên mi.

Nó ôm chặt lấy Danh.

- Sướng quá!

Danh không nói năng gì. Lụa xiết đôi tay mạnh hơn. Lúc ấy, điệu bộ của nó y hệt như một đứa con nít đòi quà anh. Và đứa con nít đã thỏa mãn. Nó kể lể:

- Tao đi học sáu tháng tao sẽ đọc được “pồ gam” tuồng. Tao đi xin “pồ gam” về đọc cho mày nghe. Tao không thèm đánh bài cào nữa. Tao để dành tiền mua truyện Tàu, đọc xong tao kể cho mày nghe bọn hiệp sĩ Tàu, không các ké như thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Qua đâu. Mày có thích không ?

Danh vẫn không nói năng gì. Lụa buông lỏng đôi tay ra. Nó thấy nét mặt của Danh có vẻ thờ ơ. Lụa hích bạn:

- Mày có nghe tao nói cái gì không ?

- Có.

- Tao đã nói những gì ?

- Mày sẽ đi học.

- Mày nhắc lại xem nào ?

- Mày đi học sáu tháng sẽ đọc được “pồ gam” tuồng. Mày đi xin “pồ gam” về đọc cho tao nghe. Mày không đánh bài cào, không thèm đánh bài cào nữa. Mày để dành tiền mua truyện Tàu, đọc xong mày kể cho tao nghe bọn hiệp sĩ Tàu không các ké như thằng Trương Vô Kỵ với thằng Dương Qua đâu. Tao thích không ?

Lụa khoái chí gật gù:

- Ừ, mày thích không?

- Thích.

- Thật chứ ?

- Thật.

- Đứa nào nói dối thì sao ? Mày thề đi!

- Đứa nào nói dối xe hơi cán nó chết.

Lụa lại ôm chặt lấy bạn. Nhưng lần này nó thấy nước mắt Danh ứa ra, nhiều xuống má. Lụa sửng sờ:

- Mày buồn chuyện gì đây ?

Danh lắc đầu:

- Không.

- Không, sao mày khóc ?

Danh mím môi, cố gắng tránh tiếng nấc. Nó nói rất nhỏ:

- Tao nhớ ba tao...

- Sao mày bảo mày ở viện mồ côi ra ?

- Không.

- Mày nói xạo hả ?

- Ừ.

- Bây giờ ba mày đâu?

- Ba tao chết rồi!

Danh nhớ lại một kỷ niệm. Nó kể cho Lụa nghe:

- Má tao chết khi mới sinh ra tao. Ba tao gửi chú tao nuôi. Ba tao chạy xích lô máy. Chạy tiết ba tao bị đập phổi, máu dồn lên miệng chảy ra cả lon, phải đập đá cục bỏ vô miệng cho máu đừng chảy ra nữa. Hồi này tao không ở với chú tao nữa.

Tao ở với ba tao. Ba tao nằm nhà thường thì nửa tháng. Tao lông nhông khắp xóm. Tao cũng xem tụi nhóc con Trường Khánh Hội học. Và tao khoái đi học như mày. Ba tao về nhà, tao đòi ba tao đi học.

- Ba mày không cho đi à ?

- Đâu có, ba tao đi mua tập, mua bút, dẫn tao tới Cô Giáo dạy tư gần đó. Ba tao không biết chữ. Ông bảo ráng học cho thông rồi mua truyện Tam Quốc đọc cho ông nghe. Hôm trước dẫn tao đến trường ông dặn thế, hôm sau ông lại bị học máu rồi ông chết.

Danh ngừng lại một lát. Giọng nó chìm trong sự thống khổ:

- Ba tao chết, tao không được học nữa. Tao về ở với chú tao. Thím tao chửi bới quá chùng, tao chán bỏ đi đánh giày.

Nó đập vai Lụa:

- À, tao không thích mày đọc kiếm hiệp đâu, hể biết đọc tao mua truyện Tam Quốc mày đọc cho tao nghe nhé! Chắc truyện này hay nên ba tao khoái dữ.

- Ủ tao sẽ đọc truyện Tam Quốc cho mày nghe.

Hai đứa trẻ đang lo nói chuyện tương lai. Chúng nó quên rằng chúng nó đang ngồi trong phòng giam của Trại Tế Bần. Trại Tế Bần có nhiều Giám Thị hung ác, có Quế Bệu dã man. Ngoài đời có Quý Đen, Ba răng vàng và Cảnh Sát. Quý Đen quát chúng nó bằng dây lưng da. Cảnh Sát ào ào lừa chúng nó đi.

Những nỗi tủi nhục đó, lúc này, hai thằng nhãi quên hết.

CHƯƠNG IV

Chúng nó bị giam ở Tế Bần đã một tháng. Người ta không giáo hóa chúng nó được một điểm gì giúp ích cho tương lai chúng nó hơn những cú đấm, cú đá, những buổi trưa nắng gắt tập thể thao giữa sân.

Nằm trong phòng của Quế Bệu, Danh nghĩ tới ngày ra. Nó cố xếp đặt lời lẽ để lay lục Quý Đen. Nó không hiểu, những ngày đàn em vắng mặt, Quý Đen đã tính toán sao. Liệu nó ra, Quý Đen có cho phép nó đánh giày trên đất của Quý Đen nữa không, Quý Đen có bắt nộp hai trăm ra mắt và có nhắc đến chiếc hòm đồ nghề vất tại phú de ?

Danh bứt đầu vò tai nhiều lần. Cuối cùng nó đành khấn thầm "lay trời, lay phật". Trời và Phật không có ở trại giam Tế Bần chỉ có bọn Giám Thị mặt sắt đen sì và Quế Bệu hung ác với bọn nhãi mặt mày góm ghiếc, bần thiù, ăn nói tục tĩu. Danh lại nhớ ba nó với cái hy vọng đọc truyện Tam Quốc hụt.

Nó ao ước nó lớn hơn, nó sẽ chạy xích lô máy nổi nghiệp ba nó. Nó làm đủ đóng thuế, đủ ăn, đủ uống cà phê cà pháo, chắc chắn sẽ không bị dập phổi chết học máu như ba nó.

Trong những lúc Danh nằm, ngồi im lo vẽ tương lai thì Lụa nhắm mắt mơ màng tưởng một ngôi trường tiểu học. Danh bảo nó rằng nó không bao giờ được học ở trường có sân chơi rộng để đánh vòng, đánh bi, bịt mắt bắt dê ú tim, nhảy cừu mà chỉ được học dưới căn nhà mái tôn lợp xúp, nóng chảy mỡ người trong một ngõ nhỏ nghèo nàn. Ngôi trường của nó, theo lời Danh nói, không có cây cối, không có tiếng chim hót. Nó sẽ không thể nhìn qua cửa sổ, cắn bút lơ đãng nhìn con bướm bướm hút nhụy hoa. Nó vừa học vừa nghe vợ chồng nhà hàng xóm chửi nhau um sùm.

Lụa hỏi sao Danh biết, thằng bạn nó bảo ngày xưa, hồi ba nó còn sống suýt nữa nó đã được đi học ở cái trường đó. Con nhà nghèo chỉ học ở những ngôi trường như thế. Lụa lại lớn rồi, muốn biết chữ nó phải học dưới căn nhà mái tôn nóng chảy mỡ mà thầy giáo đang dạy học, bỏ ngang đi uống cà phê, ăn hủ tít, đóng tiền hụi hoặc rầy la con cái!

Nhưng đâu Lựa chú ý đến những chi tiết lắm cảm đó. Nó cần đọc nổi “pò gam” tuồng và truyện Tam Quốc cho Danh nghe là nó sướng rồi. Đôi bạn, tưởng tượng mình đang cầm tấm “pò gam” tuồng “Chúa tể rừng xanh”, Lựa nhảy cõn cơ hồ như một thằng điên lên cơn.

Nó ôm chầm lấy Danh rồi rít:

- Sướng quá! Sướng quá!

Khiến Danh đẩy mạnh nó ngã ngửa:

- Mà làm cái trò gì thế ?

Lựa không giận bạn xô mình, nó đứng lên, cười toe toét:

- Chúa tể rừng xanh là thằng Tặc giảng mà ạ!

- Kệ mẹ nó. Nhảy cõn tưng Quế Bệu nó tẩn như đờn bây giờ.

Lựa ngẩn tò te:

- Mà không thích tuồng “Chúa tể rừng xanh” à ? Mà không thích tao đi học nữa à ?

- Thích chứ.

- Sao mà bảo kệ mẹ thằng Tặc giảng!

- Tao ngờ mà điên.

- Đâu có điên, tao sẽ đọc truyện Tam Quốc cho mà nghe.

- Ủ

- Truyện Tam Quốc có cao bồi cưỡi ngựa không hả, mà ?

- Chắc có...

- Chắc thằng Tam Quốc bắn súng “chì” một cây hé mà ?

- Ba tao bảo thằng Trương Phi hét bụi thấy mờ, còn thằng Quan Công râu dài đến rốn, mặt đỏ như giấy điều.

Lựa khoái chí cười khanh khách:

- Thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh hả, mà ?

- Ba tao chưa kể cái vụ này.

Danh trả lời bạn xong, mặt ỉu xiu. Lựa hỏi:

- Mà thương ba mà đấy à ?

Danh lắc đầu:

- Tao lo Quý Đen không cho mình đánh giày ở Kim Sơn nữa.

- Thì đi chỗ khác

- Mà nói như “kẹ” tao ấy.

Lựa cụt hứng, đứng thộn ra. Danh cười hề hề.

- Mà thích thằng Trương Phi hạ thằng Quan Công hay thằng Quan Công hạ thằng Trương Phi ?

Đôi mắt Lựa sáng rực:

- Tao ghét thằng nào mặt đỏ. Quý Đen nó uống la de mặt nó đỏ, quất dây lưng da đau thấy bà nội. Cho thằng Trương Phi hạ thằng Quan Công nhé, mà ?

- Ủ.

Đôi bạn ngồi sát bên nhau nói chuyện lằng nhằng. Những ngày ở Trại Tế Bần, câu chuyện của hai đứa chỉ xoay quanh truyện Tam Quốc. Lựa thắc mắc không hiểu chuyện Tam Quốc có hay bằng phim Giô rô ? (Zorro) Còn Danh thì không hiểu tại sao ba nó thích truyện Tam Quốc ?

Đêm đêm, khi thức giấc, Danh vẫn vát tay lên trán nghĩ về truyện Tam Quốc của ba nó. Nó ước ao được ra sớm để Lựa đi học, biết chữ rồi đọc truyện Tam Quốc cho nó nghe. Hôm nay, hai đứa đang bàn cãi tài bắn súng lẹ của Trương Phi và Quan Công thì Quế bêu lững thững bước đến.

Nó đá nhẹ Danh một cú:

- Hai thằng nhóc thương nhau dữ đả!

Hai đứa cùng đứng dậy, khúm núm, Quế Bệu nói:

- Sửa soạn xâm tay nghe!

Danh run bắn người lên. Lụa chưa biết xâm tay như thế nào. Nó mau miệng:

- Xâm tay ở đâu hả, anh ?

Quế Bệu cười híp mắt lại:

- Thằng này ngon ác! Mà mày khoái xâm tay hả ? Hì hì, giống tao y hệt.

Quế Bệu cởi áo ra. Nó chỏ tay vào những chỗ xâm trên mình mày nó và hỏi

Lụa:

- Mày khoái hình trái tim rướm máu hay hình đầu lâu ?

Danh muốn cản bạn đừng nói nặng gì nữa. Nhưng Quế Bệu đã đi guốc vào bụng Danh. Nó nhìn Danh bằng đôi mắt đe dọa. Nên Danh phải ngậm miệng. Quế Bệu nhắc lại:

- Mày khoái hình trái tim rướm máu hay hình cái đầu lâu?

Lụa ngậy ngồ hỏi:

- Sao lại xâm hình trái tim ?

Quế Bệu đuổi Danh ra chỗ khác. Nó bảo Lụa ngồi cạnh nó. Lụa ngoan ngoãn nghe lời. Quế Bệu như vợ được tri kỷ:

- Trái tim là con đàn bà. Tao lấy con đàn bà làm vợ. Rồi tao vào tù, tao hết tiền nuôi nó, nó bỏ tao, lấy thằng khác. Tao thù nó, tao xâm trái tim rướm máu.

- Anh đâm dao thủng trái tim à ?

- Không.

- Thế sao có rướm máu ?

- Máu ở tim tao chảy ra đó...

Lụa trợn trừng mắt:

- Eo ôi!

Quế Bệu bẹo tai "yêu" Lụa một cái khá đau:

- Nhưng giờ máu hết chảy rồi. Tao xâm bốn chữ H.K.B.T. mày biết là gì không

?

- Em chưa biết chữ.

- Đồ ngốc, H.K.B.T. là Hận Kẻ Bạc Tình.

- Anh hận kẻ bạc tình lắm à ?

- Ừ.

- Vậy sao anh không đánh bỏ mẹ nó đi?

Quế Bệu hích khuỷu tay vào cạnh sườn Lụa:

- Mày có biết kẻ bạc tình là ai không đã ?

- Không, em không biết.

- Là con đàn bà. Tao thù nó mà giết hồng được.

- Thù ai thì xâm mình hả, anh ?

- Ừ, tao thù đời, tao xâm con dao đâm thủng cái đầu lâu.

- Có xâm được thằng cầm giầy lưng cá sấu và thằng mồm đầy răng vàng không ?

- Được.

- Xâm mình có đau không anh ?

- Như kiến đốt.

- Xâm lâu không ?

- Nửa buổi là xong.

- Vậy anh xâm cho em bên tay phải thằng cầm cái giầy lưng da cá sấu, tay trái thằng mồm đầy răng vàng nhé!

- Ừ, mày chọn chữ gì ?

- Có những chữ gì hở anh ?

- H.Đ.T.T (Hận đời tuổi trẻ) H.K.B.T. (Hận kẻ bạc tình) T.N.P.B (Thù người phản bội) V.Đ.R.H. (Vi đời rửa hận) L.L.G.H. (Lưu lạc giang hồ) S.C.C.N. (Sống chết có nhau) mày thích chữ nào ?

Lựa ngơ ngác chẳng hiểu nghĩa những chữ mà Quế Bệu đọc vanh vách là cái gì, Quế Bệu phải mất công giảng giải một lúc. Lựa hỏi:

- Xâm câu “Thù đũa hung ác” thì là chữ gì hả anh?

- Là T.Đ.H.A.

- Giờ anh xâm bên tay phải hai đũa cầm hai cái hòm đánh giày và bốn chữ “Sống Chết Có Nhau”, bên tay trái thằng cầm giày lưng và bốn chữ “Thù Đũa Hung Ác”.

- Mày hết muốn xâm thằng mồm đầy răng vàng rồi à?

- Dạ!

Quế Bệu gạt gù ra vẻ hài lòng lắm. Nó đập khế lên vai Lựa:

- Tên mày kêu chi, nhóc con nhỉ ?

- Thừa anh, em tên Lựa.

- Ai đặt tên cho mày đấy ?

- Viện Mồ Côi ạ!

- Mày ở Viện Mồ Côi ra à ?

- Dạ.

- Mần nghề gì ?

- Dạ, em đánh giày.

Quế Bệu ngắm nghía Lựa một lát. Khiến thằng bé phập phồng. Ông vua của phòng giam bọn nhãi tứ cố vô thân thò tay vào móc túi ra hai chiếc kẹo. Nó dúm cho Lựa:

- Ăn đi!

Lựa bớt sợ hãi. Quế Bệu chửi thề:

- Mẹ kiếp, mấy thằng đánh giày nhãi ranh mặt mũi đũa nào cũng gớm ghiếc, sao mày không giống chúng nó ?

Lựa đưa tay lên gãi gáy. Quế Bệu hất mái tóc lòa xòa chắm mắt nó:

- Hả ?

Lựa ngần ngừ chưa biết trả lời thế nào. Thì Quế Bệu đã nói:

- Tự nhiên ông khoái mày. Mày bị tội gì mà vô đây ?

Đã được Danh dặn dò kỹ lưỡng nhưng Lựa vẫn buột miệng:

- Em nhớ thằng bạn em, em ngủ gần bót Cảnh Sát, Cảnh Sát hốt em.

- Bạn mày là thằng ôn lẻo mép, hả ?

- Dạ tên nó là Danh. Không có nó tụi bên ngoài ăn hiếp em.

- Nó bênh mày à ?

- Dạ.

Quế Bệu phá ra cười:

- Hèn chi mày biểu xâm hai đũa xách hai cái hòm đánh giày và bốn chữ S.C.C.N. Mày cũng thương thằng lẻo mép, hả ?

- Dạ.

- Tao ghét nó lắm, trông thấy nó là tao ngứa mắt muốn nện giày đinh vào mặt nó.

Lựa lo ngại Quế Bệu sẽ hành hạ Danh. Nó khoanh tay xin xỏ:

- Anh tha cho nó, anh đánh nó chết thì em hết sống.

Quế Bệu phì nước bọt nhều cả xuống cằm. Nó lấy cánh tay áo quạt khô:

- Tha cho nó mà tao vẫn ghét nó. Mày bảo nó gặp tao thì lẳng đi nghe.

- Dạ.

- À, còn thằng cầm cái dây lưng là đũa nào ?

- Là thằng Quý Đen.
- Quý Đen là thằng nào ?
- Quý Đen là chúa đảng đánh giày ở Kim Sơn,

Quế Bệu làm thổ công ở Trại Tế Bần đã lâu nên nó không hiểu gì mọi sinh hoạt giai cấp nó ở bên ngoài. Nó chỉ biết chúa đảng đánh giày thằng nào cũng hung ác. Ngày ở ngoài nó đã từng bị chúa đảng đánh giày nện như tử. Một lần tranh ngôi với Năm Sứt ở Chợ Cũ. Quế Bệu bị xia một nhát dao con. Nó phải bán xới Chợ Cũ, lưu lạc về miệt Tân Định. Song ở Tân Định khó sống bằng nghề đánh giày, Quế Bệu làm du đảng canh chừng các “ba” giải khát bên hông chợ ! Nó bị Cảnh Sát xúc trong một trận đánh mướn. Bởi vậy, Quế Bệu cũng chẳng ưa gì chúa đảng đánh giày. Nó hỏi Lụa:

- Quý Đen hung ác lắm, hả ?
- Dạ.
- Nó đánh mày mấy trận rồi.
- Một
- Tại sao nó đánh mày ?

- Em ốm không đi đánh giày được thiếu thuế hai ngày. Em khát nợ, mấy hôm khỏe xách hòm đi đánh nộp cho nó. Thiếu nó năm đồng thôi mà nó lấy dây lưng da cá sấu khóa đồng quát em sưng vù cả mình mẩy.

Lụa vừa kể ứa nước mắt. Những giọt nước mắt của thằng bé đã làm trái tim của Quế Bệu nao nao. Nó nắm trái đấm, xòe bàn tay trái và đấm bóp một cái:

- Mụ nội thằng Quý Đen! Mày dễ thương thế này mà nó xử mày tàn nhẫn quá đi thôi.

Nó bảo Lụa:

- Tao sẽ xâm thằng cầm dây lưng da và bốn chữ T.Đ.H.A. cho mày:

Lụa chớp mắt lia lịa:

- Dạ.
- Nhưng mà xâm mình đau lắm đấy, nhóc con ạ!
- Em chịu được.
- Những mũi kim sẽ đâm thủng da mày, tóe máu ra, chịu nổi không ?
- Em chịu được ?

Quế Bệu xoa đầu Lụa:

- Nhóc con, mày là thằng kỳ cục số dzách! Ở đây hể động nhắc đến chuyện xâm mình, chúng nó dầy đàn đạch, đũa nào cũng ngán. Mày điếc nên không sợ súng hả ?

- Em đâu có điếc!

Quế Bệu tự tay bóc chiếc kẹo nhét vào miệng Lụa:

- Mày vừa kỳ cục, vừa ngớ ngẩn. Chả bù thằng bạn mày. Nó lạy tao mà mắt nó đầy căm thù. Tao sẽ xâm cho mày, hể mày khóc là ông sẻo tai đa.

- Em không khóc.

Quế Bệu vỗ nhẹ tay lên trán suy nghĩ. Rồi hỏi Lụa:

- Mày muốn làm em tao không ?
- Dạ.

- Ra ngoài cực thấy mẹ, mày ở trong này với tao nhé ? Tao cho mày nằm ở phòng tối ngày khỏi phải rửa ráy cầu tiêu, nhổ cỏ, quét sân.

Lụa nuốt trửng chiếc kẹo, sợ sệt:

- Anh cho em ra ngoài.
- Ra ngoài tụi nó đánh mày chết.
- Đã có thằng bạn em.
- Mày không sợ nó bỏ rơi mày à ?

- Nó không bỏ rơi em đâu, nó thề độc rồi anh ạ!

- Ra ngoài có chi mà mày thích thú vậy ?

Lựa kể giấc mơ đi học cho Quế Bệu nghe. Nó nhỏ bãi nước miếng:

- Mẹ, học làm cái gì! Mày muốn ra thì ra, ông đ. thích ra. Ở đây sướng như tiên. Chừng nào chán ở ngoài, mày vô đây làm em tao nhé ?

- Dạ.

- Bảo thằng lẻo mép trông thấy tao nhắm mắt lại nghe, kéo tao chọc thủng hai con mắt nó à...Nhớ chiều nay xâm mình nhá!

- Dạ.

Quế Bệu đứng lên. Nó làm lũi bước ra khỏi phòng. Được một lúc khá lâu, Danh mò mẫm về. Lựa vỗ lấy Danh khoe khoang chuyện xâm mình. Nó thuật cho Danh nghe những lời Quế Bệu nói với nó. Danh nghe xong, mắng Lựa như tát nước vào mặt. Con nhà Lựa cụt hứng. Danh giận dữ:

- Đồ ngu như con “kẹ”. Mày tưởng xâm mình bấu bở lắm đấy hả ? Đau muốn vãi đái con ạ! Chiều nay mày sẽ biết.

- Tao chịu đau được.

Danh gắt:

- Chịu cái con “kẹ”.

Rồi nó quay mặt đi chỗ khác.

- Thôi, mày ở đây làm em Quế Bệu đi!

Danh nói tiếp:

- Làm em Quế Bệu sướng thấy bà nội. Mày đừng ra ngoài với tao nữa. Tao chán mày rồi...

- Ở ờ, tao biết mày chán tao rồi...Mày xúi tao ở lại làm em Quế Bệu để mày ra ngoài với thằng con nhà Quyền chứ gì ? Thằng này đâu có ngu...Đây ra ngoài đây sống một mình cũng được. Mày bỏ rơi tao đi, Danh ơi!

Danh ngó lại nhìn Lựa. Nó thấy nước mắt Lựa đang ứa ra và chảy trên khuôn mặt buồn hiu. Danh hồi hận. Nó vỗ nhẹ cánh tay Lựa:

- Mày đừng có nghĩ tầm bậy tầm bạ...

Miệng Lựa méo xệch đi:

- Thằng này biết quá rồi...

Danh cười trêu chọc:

- Mày biết cái gì ?

Vẫn giọng nói hờn mát, Lựa bẻ bả tay:

- Tao biết mày thân thằng Quyền hơn tao, mày muốn tao làm em Quế Bệu. Mẹ kiếp, ông bảo Quế Bệu nó tàn bỏ mẹ thằng Quyền cho nó biết tay ông.

Danh chộp lấy cánh tay bạn:

- Mày hết ham đọc “pồ gam” tuồng rồi à ?

Lựa ngược nhìn Danh. Mắt nó còn sưng nước. Nó chưa kịp mở miệng trả lời thì Danh đã hỏi tiếp:

- Mày hết thích thằng Trương Phi bắn súng nhanh hạ thằng Quan Công rồi à ? Lựa cúi thấp xuống, đưa vạt áo lau nước mắt, Danh vỗ vai nó:

- Hơi tí là mày giận. Mày không chịu nghe tao nói gì cả. Xâm mình đau thấy mẹ, những thằng “chì” như Quế Bệu mới dám xâm. Mày xâm để nạt ai ?

Lựa nín thinh không nói. Danh đập mạnh vào lưng nó.

- Lựa.

- Gì ?

- Tao hỏi sao mày căm miệng ? Hay mày thích ở đây suốt đời với Quế Bệu ?

- Đâu có.

- Mày biết xâm mình ra sao chưa.

- Rồi

- Ra sao ?

- Đau lắm.

- Tao có hỏi mày đau đâu, tao hỏi mày xâm mình thế nào cơ mà ?

- Tao không biết

Danh lắc đầu:

- Không biết mà dám xâm hai ba cái hình lên hai cánh tay. Mày như con “kẹ”!

Lựa quay mặt đi chỗ khác:

- Ờ, tao như con “kẹ”!

Danh níu lấy bàn tay bạn:

- Mày lại còn giận, hả ?

- Đau có.

- Thế sao mày cứ nhận mày là con “kẹ” ?

Lựa gất:

- Thì tao như con “kẹ” chứ sao. Mày muốn tao như con gì nữa đây ? Tao ngu thật, mà ngu thật tình. Tao có biết xâm mình thế nào đâu. Tao tưởng xâm mình đau lắm. Đau tao chịu được nên tao mới xâm hình thằng Quý Đen và hình mày với tao. Nó từ từ xoay đầu nhìn Danh.

- Hình mày với tao dưới có bốn chữ “Sống chết có nhau”. Mày chịu không ?

Danh chớp mắt lia lịa, nó gật đầu.

- Chịu.

- Thế mày có xâm giống tao không ?

Danh đưa tay xoa mặt:

- Xâm đau lắm mày ơi!

- Đau bằng Quý Đen quát khóa đồng không ?

- Chắc không bằng.

- Mày xem xâm mình chưa ?

- Rồi.

- Mày kể tao nghe đi!

- Này nhé, Quế Bệu sẽ vẽ phác bằng bút chì lên cánh tay mày. Chừng nó hài lòng hình nó vẽ đẹp nó mới mài mực tàu thứ tốt tồ lên cho rõ. Rồi nó buộc ba bốn cây kim gút nó châm vào nét vẽ. Kim gút chọc qua da mày, máu chảy ri rả hòa với mực. Xâm xong nó bó vải cho mày. Bốn năm hôm sau tháo vải ra. Mày rửa chỗ xâm đi. Hình xâm nó chỉ mờ mờ. Vài tháng sau nó hiện lên rõ mồn một.

- Thế thì đâu có bằng Quý Đen quát giầy lưng da cá sấu.

- Bộ mày thích xâm hả!

- Ừ.

- Ông truyền đời cho mày hay, xâm xong rồi muốn xóa đi, mày chỉ còn nước xẻo thịt.

Lựa toét miệng cười:

- Tao không xóa, chết tao cũng không xóa. Tao cứ xâm mình hai thằng mình và Quý Đen, mày đánh tao, tao vẫn xâm.

- Mặc kệ mày

- Mày có xâm không ?

- Ông “ị” vào xâm.

- Nhớ Quế Bệu bắt xâm thì sao ?

- Ông đành xâm năm cái chấm ở cổ tay thôi.

Lựa tròn xoe mắt:

- Năm cái chấm à ?

- Ừ.

- Năm cái chấm là nghĩa gì ?
- Là Tứ Hải Giai Huynh Đệ.
- Tứ Hải Giai Huynh Đệ là gì ?
- Thằng Quyền nó bảo là là...anh em hết tội
- Lựa thộn mặt ra:
- Tao chưa hiểu là cái gì ?
- Danh chửi thề:
- Mẹ kiếp, mày ngu như con “kẹ”. Thằng Quyền nó bảo đũa nào vào đây, khi ra, Quế Bệu cũng bắt xâm năm cái chấm Tứ Hải Giai Huynh Đệ để anh em gặp nhau là nhận nhau ngay khỏi ụynh lộn nhau.
- Lựa gật gù:
- Hay quá ta!
- Danh làm nó cụt hứng:
- Hay cái con “kẹ”.
- Là anh em giai hết tội không hay à ?
- Té Bần xí gạt mình đấy. Thằng Quyền nó hay lắm, nó bảo bọn Té Bần đánh dẫu tụi mình. Lần sau lớ ngớ bị tóm vào đây, nó vạch tay ra coi. Hể có năm cái chấm xâm ở cổ tay là nó đánh học máu mồm, nó bắt rúc đầu vào cầu tiêu. Anh em cái con củ “kẹ”.
- Lựa trợn mắt kinh ngạc:
- Thật đấy à ?
- Tao nói dóc thì tao ăn cái giải gì đây!
- Nghĩ ngợi một lát, Lựa nói:
- Nhưng tao xâm hình tụi mình چرا mà ?
- Danh hích khuỷu tay vào mạng mỡ Lựa:
- Thì kệ mày.
- Mày có xâm hình tụi mình không ?
- Không.
- Mày không thích “sông chết có nhau” với tao, hả ?
- Thích mạnh đi chứ.
- Sao mày không xâm hình ?
- Xâm làm chó gì.
- Xâm để nhớ mày có bị bắt nữa, tao xem hình mày đỡ nhớ, đỡ phải vào đây.
- Danh phá ra cười:
- Mày ngu như con “kẹ”. Quế Bệu vẽ tầm bậy tầm bạ giống như cục “kít”. Bộ mày tưởng nó vẽ giống mày, hả ?
- Ừ.
- Còn khuya.
- Sao nó vẽ trái tim giống trái tim thế ?
- Mày trông thấy trái tim chưa ?
- Tao chỉ trông thấy tim heo.
- Quế Bệu nó vẽ tim heo đấy.
- Sao nó bảo tim người đàn bà ?
- Nó nói phét.
- Lựa hơi thất vọng. Nó đưa tay vò đầu:
- Chán nhỉ !
- Chán cái gì ?
- Chán cái vẽ đếch giống mình.
- Danh đứng lên:
- Thôi quên chuyện xâm mình đi.

Thằng Lụa níu nó.

- Ủ quên, này nói chuyện Tam Quốc nghe chơi mà...

Danh mím môi sung sướng lắm. Nó bắt đầu kể truyện Tam Quốc:

- Ba tao thằng Trương Phi hét bụi lắm còn thằng Quan Công râu rồn, mặt nó đỏ như giấy hồng điều. Ba tao biểu thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công. “Ba tao biểu, ba tao biểu” từ miệng Danh thót ra êm ái như những tiếng “ạ ới, ới, ạ ời ời”. Nó kể tầm phào một lúc thì thấy thằng Lụa dựa lưng vào tường thêm thiếp ngủ. Đầu Lụa nghiêng về một bên.

Rãi chảy ròng xuống mép nó.

Danh nhìn bạn say sưa ngủ, nó toét miệng cười:

- Chưa chi đã ngủ.

CHƯƠNG V

Hôm Lụa và Danh tháo lớp vải bó chặt lấy chỗ xăm trên cánh tay của chúng nó, Giám Thị gọi hai đứa lên Văn Phòng Giáo Huấn một hồi. Lụa vâng dạ rồi rít. Danh có vẻ buồn buồn. Giám Thị cầm tay hai đứa, dọa nạt:

- Ông đánh dấu rồi đấy nghe ! Lần sau vô đây chúng mày khỏi ra được nữa.

Danh bầm Lụa. Thằng nhóc chỉ biết vâng dạ chứ không dám nói năng gì. Nửa tiếng sau, chiếc xe bit bùng của Trại Tế Bần hốt chúng nó thảng trước lại xút chúng nó ra, ném trả chúng cho hè phố, cho cuộc đời.

Trong túi có trăm bạc, hai đứa đi xe buýt xuống ngã ba ông Tạ tìm thằng Quyền. Quyền được tha từ năm hôm nay. Nhưng nó đã theo thằng bạn khác về Mỹ Tho đánh giày. Danh lại đưa Lụa lên Sài Gòn. Buổi trưa hôm đó, hai đứa ăn cơm cà ry gà ở Chợ Cũ.

Thấy bạn lo lắng, Lụa kém vui. Nó chỉ liếc bạn chứ không nhìn thẳng vào mặt bạn. Danh ăn cơm xong, lôi bạn vào rạp Hồng Bàng xem phim “Giặc nút áo”. Cuốn phim toàn nhãi con đống. Nhộn chịu không nổi ! Hai đứa ôm bụng cười như nắc nẻ. Đến chỗ bọn nhóc cời trần chuồng đánh nhau, Danh đã hét lớn. Hai đứa ngồi liền hai xuất. Tới gần tối hai đứa mới ra.

Danh bớt lo lắng. Có lẽ phim “Giặc nút áo” làm cho nó vui lây. Nó hỏi Lụa:

- Mày khoái tuồng này không ?

- Sô dzách !

- Mấy thằng ôn con ngộ quá hé ?

- Ủ.

- Giá tao với mày mà được đi học như tụi nó, tụi mình uỳnh lộn còn “kèn” hơn, mày hé ?

- Mày “kèn” chứ tao đâu “kèn”.

- Thì mày là lính của tao.

- Ủ.

Hai đứa đi vừa bàn chuyện phim “Giặc nút áo”. Chẳng mấy chốc, chúng nó đã ra bờ sông. Trời tắt nắng. Gió sông đưa lên mát rượi. Lụa chợt nhớ một đoạn phim, nó chê:

- Tụi nhãi ngu quá hả, mày ?

Danh cười:

- Mày cũng biết chê đứa khác ngu à ?

Lụa vuốt mớ tóc xòa xuống mặt nó:

- Tụi nó ngu mà !

- Ngụ ở chỗ nào ?

- Muốn có tiền ăn tụi nó phải đi bắt rắn, bắt cóc mất công ghê. Sao tụi nhãi không đi đánh giày hả ?

Danh bẹo tai bạn một cái:

- Đúng là mày ngu như con “kẹ”.

Lựa cãi:

- Ngu sao ?

- Tụi nó đâu có nghèo mà phải đi đánh giầy ?

Lựa há mồm gật gù:

- Ờ nhỉ ?

Hai đứa ngồi xuống. Mới xa vắng hè phố có một thảng mà Danh cảm thấy xa lạ. Lát nữa, không hiểu bà hàng cơm, bà hàng cháo trắng, thằng đầu nậu chỗ ngủ còn nhận ra nó không ? Và sáng mai đến “trình diện” Quý Đen, không hiểu Quý Đen còn cho phép nó đánh giầy ở Kim Sơn không ? Danh ngồi im. Nó lằm bằm khấn vái ba má nó phù hộ nó để Quý Đen đừng đuổi nó đi chỗ khác.

Tiếng còi tàu hụ khiến Danh giật mình. Nó bảo Lựa:

- Mày thấy tao đúng chưa ?

Lựa ngơ ngác:

- Tao bảo Giám Thị xúi Quế Bệu đánh dấu bọn mình. Đêm nay lờ ngợ ngủ bậy Cảnh Sát nó hót vào Tể Bần thì bỏ mẹ.

- Ủ, mày nói đúng.

- Còn vụ xăm đúng không ?

- Đúng, hình mờ mờ lấm.

Bống Lựa hỏi:

- Sao mày bảo “ị” vào xăm hình mà mày còn xăm hình tao với mày ?

Danh nhìn sang Ba Sơn. Khói nhà máy bốc lên đen nghịt. Nó đứng lên vươn vai:

- Tao sang Thủ Thiêm đá banh nghe mày ?

Nhưng Lựa không bỏ rơi ý nghĩ nó đang theo đuổi:

- Sao mày bảo “ị” vào xăm hình mà mày còn xăm hình tao với mày ?

Danh cúi lượm viên đá nhỏ liệng xuống sông:

- Bên Thủ Thiêm có sân banh rộng lắm. Tụi nó hay kéo sang đá banh tối ngày.

Lựa bẹo vào đùi Danh:

- Còn cái vụ xăm hình ? Hi hi, tao xăm hình Quý Đen, chả đau đờn gì. Giá mày xăm thêm hình Quý Đen có phải như tao không ?

Danh thộp cổ áo Lựa, kéo nó đứng dậy:

- Đi kiếm cơm ăn rồi tối thuê chỗ ngủ. Cứ nói chuyện xăm mình mãi chán thấy bà nội.

Hai đứa khoác vai nhau bước trở về Chợ Cũ theo Đại Lộ Hàm Nghi. Đèn đường đã lên. Danh cảm thấy bờ ngõ như hôm nó mới trốn nhà chú nó bước chân xuống cuộc đời. Nó xiết chặt lấy Lựa:

- Mày có buồn không ?

- Buồn gì ?

- Buồn chứ còn buồn gì nữa ! Ngu như con “kẹ” ấy.

Danh lắc đầu. Lựa khoác cánh tay ngang lưng Danh:

- Chỉ sợ Quý Đen thôi. Nó quất khóa đồng vô mặt đau ời là đau...

- Rồi kiếm được tiền mày lại chơi bài cho mà xem.

- Tao đã bảo tao “ị” vào bài cào rồi mà.

- Ông đếch tin mày.

Im lặng giây lát. Lựa hỏi Danh:

- Mày thù Quý Đen không ?

- Thù nó để ồm đòn, há ?

Lựa vuốt ve cạnh sườn Danh:

- Giá tụi mình nhật được năm trăm, mà ẹ nhé !

Danh lảm nhảm tính toán, rồi nói:

- Sáu trăm mới đủ, mà ẹ !

- Năm trăm đủ rồi.

- Đủ con “kẹ”. Ông tính mà coi: Nếu Quý Đen xử ức mình mỗi đứa phải đồng hai trăm đồng nó mới cấp hòm mới. Một trăm hai đứa mình đi coi tuồng ở rạp “Réch” (REX) rồi đi ăn nem nướng và hút thuốc “Ách chuẩn”. Còn một trăm để dành hôm nào ốm, có tiền nộp Quý Đen đỡ bị nó quất dây lưng da cá sấu. Mà bằng lòng chưa ?

- Sao không coi tuồng “Giô rô” ở Hồng Bàng ?

- Ở Hồng Bàng không máy lạnh.

- Ngồi trong rạp máy lạnh thích lắm hả, mà ?

- Tụi nó bảo sướng như uống cô ca cô la...lá xê (glacé) ấy. Còn rạp không có máy lạnh thì như uống xá xị thiếu đá cục !

- Ở uống nước ngọt đêch có đá cục ngán thiệt.

- Tao muốn mua vé trên lầu để đi thang máy thử coi nó ra sao. Mà chịu coi hát ở rạp “Réch” không ?

- Chịu liền.

- Ăn nem nướng hay ăn bún bò ?

Lựa đã buông tay khỏi người Danh. Và Danh đã buông tay khỏi vai Lựa, vỗ trán:

- Giá nhật thêm được năm chục nữa.

- Làm gì ?

- Tao mua mấy cuốn tập và cái cạc tập...

Hai đứa vẫn đi song đôi. Thành linh, Lựa chạy lên. Nó trông thấy cái bóp. Lựa lẩy chân đê chặt, sợ cái bóp vượt mắt. Nó run rẩy, mặt xanh mét, đảo mắt nhìn xem có ai trông thấy. Danh bắt kịp Lựa, nó hỏi:

- Gì thế ?

Giọng Lựa lặc đi:

- Tiền...tiền...tiền...

- Đâu ?

- Dưới chân tao.

Danh cúi nhật cái bóp lên. Nó hồi hộp không kém gì Lựa. Nó lảm la lảm lét, dất chiếc bóp vào cặp quần rồi kéo Lựa chuẩn gắp. Tới một chỗ vắng, hai đứa dừng lại. Danh bảo Lựa:

- Mà ẹ cạnh chừng lính nghe.

Lựa hỏi:

- Việc chi phải cạnh lính ?

Danh gất:

- Ngu như con “kẹ” ấy, không cạnh nó bắt được nót hót vô Tế Bàn.

Lựa vẫn thắc mắc:

- Làm gì đâu mà nó hót ?

Danh nổi sùng:

- Tao bảo thì nghe tao, nó đồ tội bọn mình ăn cắp, mà ẹ thùng tai chưa ?

Lựa vỡ lẽ:

- Ở, ở...tụi mình đủ thứ tội.

Nó bỏ đi ra đầu đường, lảm bảm:

- Ngủ vỉa hè cũng có tội, nhật bóp cũng có tội...

Danh giả vờ ngồi vạch quần sát gốc cây tiểu tiện. Nó móc chiếc bóp ra, tay run rẩy làm rơi xuống đất. Nhặt lên, đầu óc nó mừng tượng đủ thứ. Có thấy Quý Đen mỉm cười xoa đầu nó khen nó trung thành. Nó thấy cầu thang máy ở rạp Rex lạ lùng quá. Nó thấy ngồi trong rạp gần máy lạnh như uống coca cola “lát xê”. Nó thấy trăm bạc để dành đẹp hơn “em bé” Bo Bo cải lương. Nó thấy Lụa đọc truyện Tam Quốc...

Trán nó toát mồ hôi. Nó mở bóp ra, chửi thề:

- Mẹ kiếp, chẳng có cái đ. gì cả !

Danh buông cái bóp. Nó đáì tè tè lên. Rồi đứng dậy. Nó vẫy tay, Lụa ba chân bốn cẳng chạy tới:

- Đủ sáu trăm rưỡi hả, mày !

Danh nhổ bãi nước miếng:

- Con “kẹ”.

Lụa thở đôn dập:

- Thế được bao nhiêu ?

Danh chỉ Lụa chỗ chiếc bóp nằm chình ình sững nước đáì:

- Kia kia !

Lụa đàn mặt ra:

- Đó có gì lạ hả ?

Danh gật đầu, chán nản:

- Công cốc.

Nó vỗ vai Lụa:

- Đi ăn đi, mày thích ăn cháo trắng hay ăn cơm bò kho ?

Lụa tặc lưỡi:

- Giá được hai trăm cũng đỡ nhỉ ?

- Ủ, thôi đi ăn đi.

- Ăn mì nhé ?

- Muốn ăn gì thì ăn.

Hai đứa kéo nhau đi ăn mì. Tối đến, chúng nó tìm tổ cũ, chi tiền cho thằng đầu nậu chỗ ngủ. Thằng đầu nậu vui vẻ tiếp đón hai đứa. Danh cảm thấy vĩa hè không xa lạ nữa. Nó hy vọng Quý Đen sẽ thương nó, cấp hòm cho nó đánh giầy. Lụa gặp đám nhãi cũ khoe khoang chuyện xăm mình. Nó nhăn nhó tả cho bọn nhãi nghe. Nó thuật y lời Danh nói với nó.

Khiến bọn nhãi lè lưỡi kinh sợ.

Lụa kiêu hãnh cởi phăng áo ra:

- Hình xăm còn mờ mờ. Vài tháng nữa nó mới rõ, chúng mày bật diêm lên mà coi...

Bọn nhãi quẹt lửa soi vào cánh tay Lụa. Chúng nó hỏi rồi rít. Lụa trả lời từng sự tích của những chữ viết tắt. Bọn nhãi xúm quanh Lụa hóng chuyện Tể Bần. Tự nhiên đứa nào cũng thềm vào Tể Bần một phen để được Quế Bệu xăm mình.

Danh nằm nghe Lụa ba hoa. Nó nghĩ thầm:

- Con nhà này đã khôn ra một chút.

Nó mỉm cười khoan khoái. Lụa khoe bọn nhãi:

- Tao sắp đi học, tao sắp đọc được “pồ gam” tuồng chiếu bóng với cải lương. Tao còn đọc truyện Tam Quốc nữa. Tụi mày biết không, ba thằng Danh biểu thằng Quan Công râu dài quá rồn, mặt đỏ như giấy hồng điều, Ba thằng Danh biểu thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công, Ba thằng Danh biểu...

Lần này thì thằng Danh thềm thếp ngủ. Lụa đã ru nó bằng điệu “ạ ơi ơi ạ ời ời” của truyện Tam Quốc. Nó nằm nghiêng đầu, nước rãi cũng nhều xuống mép.

Trong khi, thằng Lụa đều đều một giọng “ba thằng Danh biểu”.. Và bọn nhãi chăm chú nghe.

CHƯƠNG VI

Quý Đen ngồi ghéch chân lên bàn. Lầu Bồng Lai lúc ấy chỉ có nó và hai thằng nhãi Danh, Lụa. Nó lắc chai bia đặc rồi rót ra chiếc ly có quay cầm. Danh và Lụa ngồi im không dám nhúc nhích. Hai đứa châu chực như hai kẻ tử tội đang chờ lệnh khoan hồng.

Quý Đen thản nhiên hút thuốc, uống bia. Thỉnh thoảng, nó cao hứng hát một đoạn nhạc thời trang ca ngợi tình rẻ rúng của các nhạc sĩ đợt sống mới. Nó uống lai rai đã hết hai chai bia đặc lớn mà vẫn chưa thèm hỏi han đàn em dưới trướng nửa tiếng.

Danh và Lụa kiên nhẫn chờ. Muỗi đốt, chúng nó mặc kệ chẳng thèm đập hay gãi. Sợ tiếng động làm Quý Đen điên tiết. Ông vua đánh giầy uống đến chai thứ ba thì thằng đàn em thân tín dắt ba thằng nhãi khác “lên lầu”.

Nó cung kính bước tới trước mặt Quý Đen, khoanh tay thưa:

- Em đã kêu tụi nó...

Quý Đen xoay người. Ba thằng nhãi xanh xám mặt. Danh bám Lụa quay đi chỗ khác. Vì nó không xa lạ gì ba thằng nhãi này. Quý Đen đã tháo khóa giầy lưng da cá sấu ở bụng tụi lúc nào. Nó đứng lên, rút giầy lưng khỏi bụng. Nó quay tay nắm bảy vòng. Sợi dây lưng da cuộn tròn vào ngón tay nó cơ hồ con rắn quấn chặt lấy địch thủ.

Và khi Quý Đen quay ngược tay cho sợi giầy nhá dài ra là nó quất lia lịa lên mình mấy ba thằng đánh giầy thiếu thuế. Quý Đen quất một hơi thôi đã đời, trở về ghé ngồi. Nó nốc bia một cách khoan khoái. Hình như nó tìm thấy đồ nhắm: Đồ nhắm in vết đỏ tươi trên lưng ba thằng thiếu thuế.

Ba tội nhân nghiêng rặng chịu đòn. Kêu ca còn bị đánh đau hơn. Quý Đen nốc cạn ly bia, lại đứng dậy. Lần này, nó quất khóa đồng vào thân thể tội nhân. Trừng phạt đủ đòn, Quý Đen hất hàm:

- Cút xuống, mai nộp thuế muộ, ông xẻo lưởi chúng mày !

Ba tội nhân lủi thủi đem vết đau “xuống lầu”, xuống cuộc đời. Quý Đen mở cái nút chai bia thứ tư. Bây giờ, bia đã tan không còn đặc nữa nhưng vẫn lạnh. Nó tụt giầy mở vệt, ghéch chân lên bàn.

Danh vừa chứng kiến đòn của Quý Đen. Nó nghĩ mà ghê giùm thằng Lụa. Hèn chi thằng Lụa dám xâm mình. Ngồi gần Quý Đen, mộng đọc “pồ gam” tuồng cải lương và truyện Tam Quốc của thằng Lụa bay biến đâu mất. Nó quên Trương Phi hét bự và Quan Công râu dài quá rồn, mặt đỏ tựa giầy hồng điều. Mỗi đứa tưởng tượng sự khủng khiếp mà chúng nó sắp hứng đón.

Đột nhiên, Quý Đen búng tay:

- Ôn con, nghe nói tụi mày bị xúc vô Té Bàn, hả ?

Lụa buột miệng:

- Dạ, thưa anh cực lắm, nó bắt tập thể thao ngoài nắng ạ !

Danh cầu Lụa một cái thật đau, ngầm bảo nó câm miệng. Song thằng nhãi chứng nào vẫn giữ tật ấy, cứ thao thao:

- Thưa anh, nó bắt xăm năm chấm tròn vào cổ tay. Lần sau vô Té Bàn nó sẽ đánh chết.

Danh sợ Lụa sắp phun chuyện xăm thằng cầm giầy lưng cá sấu thì nguy to. Nó tranh lời Lụa:

- Thưa anh trong đó có thằng Quế Bệu khiếp hết cỡ !

Quý Đen tò mò:

- Nó làm gì ?

- Thừa anh nó xếp sường phòng tụi em.

Danh phịa chuyện:

- Mới vô nó lấy giày đinh nện vào mặt muốn chết luôn. Đứa nào cũng bị nó đánh. Phiên em, em nói em là đàn em của anh.

Quý Đen gật gù:

- Nó bảo sao ?

Danh rướn người lên, kiêu hãnh:

- Nó bảo Quý Đen "chì" một cây.

Quý Đen nốc một hơi bia dài:

- Rồi sao nữa ?

Biết Quý Đen ưa nịnh, Danh tấn công:

- Rồi nó bảo nó không dám đụng vào đàn em Quý Đen. Và em chả bị cái giày đinh nào. Hôm em ra, Quế Bệu gửi lời chào anh.

Quý Đen đưa lưỡi liếm môi:

- Nó đụng tới bọn mày, tao nện bỏ mẹ nó.

Cao hứng, nó hỏi Lụa:

- Còn mày, mày bị thằng cặc ké cho ăn cái giày đinh nào không ?

Danh đáp giúp bạn:

- Thừa anh không ạ !

Quý Đen trừng mắt:

- Để im tao hỏi nó, việc gì tới mày mà xía mồm vô.

Danh khoanh tay:

- Em sợ nó nói thiếu.

- Kệ mẹ nó, không khiến mày.

Danh đưa ngón tay lên miệng nhắm nhá móng. Quý Đen lại hỏi Lụa:

- Thằng ôn kia, Quế Bệu có "tần" mày không ?

Lụa liếc Danh. Thấy bạn nháy mắt. nó trả lời:

- Thừa anh không ạ ! Nó có chỉ bắt em xăm tay.

Danh giật mình đánh thót một cái. Nó vội kéo cánh tay áo, khoe Quý Đen:

- Nó dụ tụi em xăm năm cái chấm.

Quý Đen hất đầu:

- Năm chấm gì ?

- Năm chấm tròn, nó bảo là Tứ Hải Giai Huynh Đệ là đứa nào xăm năm chấm này ra ngoài thành anh em, đừng ụnh lộn nhau.

Quý Đen nhếch mép cười:

- Mẹ, cái thằng lộn xộn quá, hé !

- Dạ.

- Nó xăm mình ghê lắm anh !

Quý Đen cởi phăng áo ra. Nó ưỡn ngực hỏi:

- Bằng tao không ?

Danh và Lụa trở mắt ngắm con rồng lộn, miệng ngậm một trái tim rướm máu.

Lụa tặc lưỡi:

- Anh "chì" quá xá !

Còn Danh bốc thơm Quý Đen:

- Quế Bệu bằng anh sao được, còn lâu mới bằng anh. Họa khi anh chết nó mới bằng anh.

Quý Đen mát lòng hả dạ. Nó nâng ly bia, nốc ừng ực:

- Nó phải sống ba đời mới bằng tao.

- Dạ.

Quý Đen gật gù:

- Tụi bây xin đánh giày, hả ?

Danh chỉ chờ đợi có vậy. Nó gãi gáy:

- Dạ.

- Tụi mày lộn xộn bị bắt làm ông mất hết hòm. Muốn đánh giày thì đóng hòm lấy. Nộp thuế buổi chiều như xưa, mỗi ngày hai chục. Thiếu thuế thì ốm đòn. Ông không thương thằng nào hết trời.

Lựa khúm núm:

- Anh cho em nghỉ.

Quý Đen thản nhiên:

- Mặc mẹ mày. Nghỉ thì đừng bèn mảng đến Kim Sơn. Thôi, cút cha chúng mày đi !

Hai đứa đứng dậy, dắt nhau đi về phía cầu thang. Quý Đen gọi giật lại:

- Thằng ôn đánh giày chiều mai phải nộp thuế. Còn thằng kia đi đâu chết cha mày cho khuất mắt ông. Ông gập mày ở Kim Sơn ông giết mày, moi gan nhậu la de đa !

Hai đứa bước xuống đường. Chúng nó ngậm tằm. Cho đến lúc ra đến Phố Lê Lợi, Danh mới hích Lựa một cái nên thân:

- Mẹ kiếp, mày ngu như con "kẹ" ...

Lựa nín thình. Danh mắng tiếp:

- Việc gì mà xin thôi. Đừng đánh bài cào thì thiếu thuế nào được.

Lựa đớ người ra.

- Nhưng...nhưng...ờ nhỉ !

- Ờ ờ cái con củ "kẹ".

- Tao sợ tao đi học...

- Học gì, học chọc bát cơm á !

- Học để đọc "pồ gam" tưởng với truyện Tam Quốc ấy mà, mày quên rồi à ?

Danh mím môi, giận dữ:

- Mẹ kiếp, may lắm mới không bị đòn, nó cho đánh giày mà mày lại xin nghỉ.

Nó nhỏ bả nước miếng:

- Mồm mày như...

Nó nghĩ mãi không ra thứ để so sánh, nói bừa:

- ...như "kít" ấy !

Lựa cút đầu:

- Ờ ờ, tao dại thật.

- Ông đã bảo đừng nói gì, mặc ông nói mà mày cứ thích nói. Ông chán mày hết sức là chán...

Lựa chớp mắt:

- Mày lại chán tao à ?

- Ừ, ông chán ?

Lựa liếm môi:

- Hay tao vào sống với Quế Bệu nhá ?

Danh tàn ngần một giây rồi vỗ lưng bạn:

- Thôi, đi kiếm cái thùng với tao, đừng nghĩ bậy nghĩ bạ nữa.

Lựa hỏi:

- Tao vẫn được đi học chứ ?

- Rồi hãy nói chuyện đi học.

- Thế thì lâu lắm mới đọc được "pồ gam" cái lương mày ơi

Tiếng "ơi" của Lựa kéo dài nghe ảo não và tuyệt vọng làm sao. Khiến Danh phải an ủi:

- Yên chí, không lâu lắm đâu.
- Chùng nào ?
- Vài tuần nữa.
- Sao mà biết ?
- Vài tuần nữa mới để dành tiền đóng tiền trường cho mà được.

Lựa trở mắt:

- Bộ phải nộp thuế cho trường à ?

Danh toét miệng cười:

- Đâu có, ba tao biểu nhà nghèo học trong ngõ phải trả tiền thầy.
- Ờ ờ...

- Mà ngu như "kẹ" biết gì mà ờ ờ... Bây giờ tao với mà đi dạo quanh Chợ Bến Thành kiếm cái thùng gỗ đựng nho táo. Mình lượm về thuê thợ mộc đóng hòm. Chiều nay, tao đi đánh giày chắc kiếm bộn. Không biết số mình hôm nay ra sao. Tao với mà lại chỗ thằng Năm bán báo đi.

- Nó ở đâu ?
- Ở chỗ Kim Chung.
- Gặp nó ăn cái giải gì ?

- Mà đểch hiểu đầu đuôi gì cả. Trước tao vẫn nhờ nó coi tử vi trong báo giùm. Tao cảm tình con khỉ, nó dò con khỉ, rồi đọc "nam mạng hôm nay khá, nam mạng hôm nay cứ ra đường". Hôm nào con khỉ khá tao đi đánh giày hai buổi, hôm nào cứ ra đường, tao nằm ca vọng cổ.

Như vừa khám phá ra điều bí mật. Lựa gạt gù:

- Hèn chi !
- Hèn chi cái gì ?
- Hèn chi những hôm mà nằm ca vọng cổ rủ hoài mà không đi.
- Ờ, tao tin tử vi đi.
- Sao mà không nói tao nghe ?
- Thằng Năm bán báo biểu tao nghe xong phải dấu nhem đừng kể lể lời thôi

hết thiêng.

Lựa giật cánh tay Danh:

- Này mà ơ...
- Gì ?

- Chắc đọc được "pồ gam" tuồng thì cũng đọc được tử vi ở nhật trình hả, mà

?

- Đọc được là cái chắc.

Lựa sung sướng reo lên:

- Tao cũng sẽ tin tử vi...

Danh hỏi:

- Mà cảm tình con gì ?

Lựa cụt hứng:

- Ờ ờ, chả biết con gì ! Sao mà là con khỉ ?
- Ba tao biểu.

Lựa rầu rầu:

- Tao ở Viện Mồ Côi thì cảm tình con gì. Có con "kẹ" không hả, mà ?

Danh cười rũ rượi:

- Mẹ kiếp, làm gì có ai cảm tình con "kẹ"!

Lựa lại giật cánh tay Danh:

- Này, mà ơ !
- Gì ?

- Vậy tao đọc tử vi chỗ con khi của mày, khỏi cần nhớ thằng Năm bán báo nghe chưa?

- Ủ.

- Mỗi ngày tụi mình mua một tờ báo nghe chưa ?

- Ủ.

- Giờ đi kiếm thùng gỗ, hả ?

- Ủ.

- Mày tính đóng mấy chiếc hòm ?

- Đóng một chiếc đã, còn tí tiền còn để mua "xia ra".

- Còn bàn chải ?

- Trưa nay tao ăn cắp của tụi nó.

Lựa ngẫm nghĩ một lát rồi bàn:

- Sao không mua bàn chải ?

- Mua bàn chải hết mẹ tiền.

- Mua bàn chải, rồi ăn cắp "xia ra" mày ạ ! Mỗi thằng có một cái bàn chải ăn cắp của nó, nó phải kiếm tiền mua cái khác, thiếu tiền nộp thuế. Quý Đen đánh mất xác.

- Tao ăn cắp của tụi ở Chợ Cũ cơ mà...

- Tụi Chợ Cũ cũng có chúa đảng chuyên đánh đàn em bằng củi tạ, mày chưa biết à ?

Lựa nói tiếp:

- Đừng ăn cắp bàn chải của tụi nó, mày nhá !

Danh cười xòa:

- Bây giờ ông mới thấy mày khôn. Giá lúc nãy mày cầm miệng để ông nịnh Quý Đen có phải khôn hơn không. Từ nay ông bảo mày phải ráng nghe cho lọt vô tai nghe chưa. Lơ tơ mơ lần này ông bỏ rơi mày là mày hết có đọc nổi "pồ gam" tuồng cái lương đi...

Câu nói doạ nạt của Danh tràn đầy tình yêu mến. Làm cho Lựa chẳng những không giận bạn mà còn tươi cười.

- Với lại đọc truyện Tam Quốc nữa.

Nó nhắm nhẩn:

- Mày bỏ rơi tao, mày hết được nghe truyện Tam Quốc Danh ơi !

Nó bấu môi:

- Ông còn coi cả sổ tử vi ở báo nữa. Hề hề...cầm tinh con gì không cầm lại cầm tinh con khỉ !

Danh bẹo tai Lựa:

- Ông khỏi cần nghe mày đọc Tam Quốc.

- Chắc không ?

- Chắc.

- Vậy sao mày biết thằng Trương Phi bắn nhanh hơn thằng Quan Công ?

Danh diu bạn đi. Nó dục:

- Lẹ lên kéo muện rồi mày...

Lựa tiếc rẻ truyện Tam Quốc:

- Vừa đi vừa nói nhé ?

- Nói cái gì ?

- Nói chuyện thằng Trương Phi với thằng Quan Công.

- Ủ.

Hai đứa song song bước. Chúng nó đảo về Chợ Bến Thành. Lựa bảo Danh:

- Tao với mày cá nhé !

- Cá cái gì ?

- Cá một châu Long Thuận tuồng cao bồi.
- Tao bảo mày cá vụ gì cơ mà ?
- Vụ thằng Trương Phi.
- Cá sao ?
- Tao bảo thằng Trương Phi sẽ bị thằng Quan Công bắn lòi ruột.

Lựa chìa bàn tay, Danh chộp lấy ngay:

- Hể thua mà không khao ông coi tuồng bao bồi thì như đòn đũa !

Lựa hích bạn:

- Mày dám đánh tao à ?
- Ông chỉ búng khế là mày nát xương rồi.
- Rõn hoài, nếu mày thua tao thì sao ?
- Ông sẽ cho mày đi coi rạp “Rếch” gần máy lạnh. Ui cha, lên cầu thang máy

sương rên “mé đầu hiu”...

Lựa mới nghe ba tiếng “mé đầu hiu”. Chơi với Danh cả năm mà nay nó mới nghe ba tiếng lạ lẫm này. Nó tròn mắt:

- “Mé đầu hiu” là gì hả, mày ?

Danh đưa ngón tay chỗ chọc vào nách Lựa:

- Mày hỏi làm gì ?
- Để tao tập nói.
- “Mé đầu hiu” là sương rên lên, sương nhất đời, sương số dzách.
- Ai dạy mày đấy ?
- Thằng Quyền.
- Thằng Quyền “kèn” nhỉ ?
- Ủ, nó đã từng đâm một thằng hơn nó suýt lòi ruột.
- Ở đâu vậy mày ?
- Ở Đakao.
- Ghê quá hé !

- Nó bảo nó còn dẫu kỹ con dao nó đâm thằng khốn kia. Nó hứa ra ngoài nó cho tao. Vớ được con dao của nó chắc tao sẽ sương rên “mé đầu hiu”....

- Khiếp bỏ mẹ đi ấy...
- Khiếp cái cục “kít” chó.

Hai đứa đã tới khu hàng bán nho, táo, cam ở bên trái Đường Lê Thánh Tôn. Danh không nói chuyện nữa. Mắt nó đảo quanh kiếm chiếc thùng gỗ. Lựa vờ vai Danh:

- Mày à ! Tao thì đọc được “pồ gam” tuồng tao mới sương rên “mé đầu hiu”...

Danh gật đầu. Nó trông thấy chiếc thùng gỗ, nhanh như chớp, nó lượm rồi chuồn thẳng. Chợ đông người, không ai để ý chiếc thùng gỗ bỏ lay lắt.

Danh đã trở về hè Phố Lê Lợi, Nguyễn Trung Trực. Đồng nghiệp của nó rừng rưng. Nếu Danh không mặc áo thung để lộ hình xăm hai thằng nhãi trên cánh tay, có lẽ, bọn nhãi chẳng biết nó ở Tế Bần ra.

Danh chăm chỉ hơn trước. Tự nhiên, nó cảm thấy nó có bổn phận đối với Lựa. Bây giờ, chỉ có mình nó xách hòm đi đánh giầy. Nó phải làm cả hai buổi mới đủ tiền nộp Quý Đen, tiền ngủ và tiền ăn của hai đứa. Rồi tiền mua “xia ra”, tiền đi coi cao bồi rạp Long Thuận. Quần áo sẽ rách mòn, mỗi đứa cũng cần thêm một bộ mới cho bánh bao.

Danh còn nghĩ cả đến chuyện để dành tí tiền còm mua thuốc, lúc đau ốm đóng thuế Quý Đen. Những món tiền khiến nó đau lòng mỗi bận nhớ tới là tiền đóng học phí cho Lựa. Danh khôn ngoan. Nó hiểu con nhà Lựa này dám quên ăn, quên ngủ, quên tất cả để mơ ước chuyện đọc được “pồ gam” tuồng cải lương và truyện Tam Quốc.

Chính Danh cũng đang thắc mắc truyện Tam Quốc đọc cho ba nó hồi còn sống đã dặn nó ráng học để coi nổi truyện Tam Quốc và đọc cho ba nó nghe. Ba nó chỉ mới kể sơ rằng Trương Phi hét to lắm, rằng Quan Công râu quá rồn mặt đỏ như giấy hồng điều, hai thằng này chơi với nhau như anh em ruột...

Gần đây, nó và thằng Lụa còn cá nhau Trương Phi hạ Quan Công. Danh chắc mẩm truyện Tam Quốc hay y hệt tuồng Tác giảng chúa tể rừng xanh. Nó không mơ ước đọc truyện Tam Quốc. Ba nó chết rồi đọc ai nghe. Nó ước mơ Lụa sẽ đi học, sẽ đọc được "pồ gam" tuồng cải lương và truyện Tam Quốc. Rồi những đêm mùa mưa lạnh, hai đứa nằm dưới hiên tiệm buôn Ba Tàu, thấp ngọn đèn cầy bàn truyện Tam Quốc thì thật sướng rên "mế điu hiu"...

Lụa sẽ đọc tới đoạn thằng Trương Phi hét bự. Sung sướng quá ! Những ngày đầu trở về với hè phố của Danh thì Lụa lang thang khu vực lân cận. Nó đi tìm trường học, ngắm bọn học trò đùa rồn cho đỡ thèm. Nó đi cả tuần mà chẳng tìm được ngôi trường tiểu học nào. Trung Tâm Sài Gòn không có những ngôi trường vừa tầm mắt nó nhìn. Lụa đã tới Trường Tiểu Học Tôn Thọ Tường. Nhưng ở đây, trường cao quá, lại xây bằng gạch. Có mỗi cái cổng thì giờ ra chơi khóa chặt, Lụa không thể lén vào sân trường, đứng gần bọn nhãi cười với chúng nó hay nhặt giùm hòn bi, cái vòng. Trường này nhiều con gái. Lụa không thích nhìn con gái nên nó bỏ rơi trường Tôn Thọ Tường. Nó cũng đã mon men sang trường Trương Minh Ký. Song cổng trường gần chỗ đèn xanh đèn đỏ có Cảnh Sát đứng. Nó ngán Cảnh Sát, nó sợ trại Tể Bần, bỏ rơi luôn. Lụa kể cho Danh nghe. Thằng bạn nó mắng gở:

- Ngu như con "kẹ" ấy, cỡ tụi mình phải học ở trường trong ngõ hẻm bên Khánh Hội, nghe chưa ?

Danh sống bên Khánh Hội từ nhỏ tới lúc ba nó chết. Nó biết rõ ngõ nào có trường. Nó hứa hôm nào rảnh sẽ dẫn Lụa sang Khánh Hội xem trường học trong ngõ hẻm. Khốn nỗi, Danh phải làm cả hai buổi, mười giờ mới gửi hòm đi ăn cơm, thành thử, lời hứa của nó khó thực hiện lắm.

Lụa lủi thủi một mình cuộc bộ qua Cầu Mống sang Khánh Hội. Nó đi cùng các ngõ. Và đã kiếm ra một ngôi trường lý tưởng của nó. Trường là căn nhà lá lợp tuôm chẳng khác gì cuộc đời của những người lao động bến tàu. Chân bàn và chân ghế chôn luôn xuống nền nhà đất. Cô Giáo xấu xí, mặt rỗ chẳng chịt. Học trò toàn bọn lau nhau, mắt toét, mũi thò lò, bần thủi kinh khủng. Hai tiếng đồng hồ lại có một lớp. Từ bảy giờ sáng đến bảy giờ chiều, học cả buổi trưa.

Cô Giáo, thỉnh thoảng, ngừng dạy ra đầu ngõ uống ly rau má. Bọn nhãi học trường này nhiều đứa bằng tuổi Lụa. Nhưng tụi nó đã biết làm toán đố. Lớp vỡ lòng rất bọn ranh con vừa đánh vần vừa gặm bắp luộc hay mút đá nhận. Cái quang cảnh chả có gì nên thơ cả. Lụa không tìm thấy sân trường, cây to bóng mát, giờ ra chơi, song nó thấy nó gần gũi ngôi trường này quá và quyến luyến ngôi trường này không biết thế nào mà tả được.

Lụa đã quên ăn, quên trở về ngủ trưa với Danh. Nó đứng ý gần trường hóng tai nghe Cô Giáo giảng bài. Lụa biết thêm truyện ông Thừa Cung. Tối về nó kể cho Danh nghe thay vì bàn truyện Tam Quốc. Cô Giáo mập, mặt rỗ, trong đôi mắt của Lụa, đẹp cơ hồ một bà tiên. Cô Giáo giảng đi giảng lại chuyện ông Thừa Cung và khuyên bọn nhóc bằng tuổi nó ráng theo gương ông Thừa Cung.

Lụa nhớ tin vào dạ nó sự tích ông Thừa Cung. Nó ngậy thơ ao ước mình được như ông Thừa Cung. Lụa có ý nghĩ làm nghề chăn heo lợn hơn làm nghề đánh giầy. Giá nó chăn heo, nó giả vờ đuổi heo qua đây rồi đứng nghe học trò học, chắc Cô Giáo sẽ cho nó quét trường.

Đêm đêm nằm ngủ, Lụa chiêm bao ông Thừa Cung. Nó thấy ông Thừa Cung đọc truyện Tam Quốc vanh vách. Nó còn thấy ông Thừa Cung gói đầu lên chiếc hòm đánh giày đọc “pồ gam” tuồng cải lương nữa.

Một tuần liền nó lăn la ở ngôi trường lý tưởng của nó. Nó không được Cô Giáo hỏi han nửa lời. Nó hơi buồn, tiếc rẻ mình không chăn heo. Học trường này rẻ lắm, mỗi tháng đóng có mười lăm đồng. Nó tự chửi nó ngu. Phải chi đừng nói năng gì, để Danh lo liệu có phải Quý Đen cho nó đánh giày không.

Nhưng chuyện đã lỡ rồi, Lụa đành nín thinh, sợ hé răng Danh lại bảo nó “ngu như con kẹ”. Mấy tuần đầu, tối ngủ hai đứa còn kể mộng ước cho nhau nghe. Danh vẫn hứa hẹn “vài tuần” nữa Lụa sẽ đi học. Và Lụa nhủ thầm “sáu tháng” nữa nó sẽ đọc nổi “pồ gam” tuồng và truyện Tam Quốc. Riết rồi, Danh đánh giày hai buổi, trưa nó ngủ trên lầu hay dưới chân cầu thang Bồng Lai, mặc Lụa ăn cơm một mình ở Chợ Cũ.

Tối về. Lụa chưa kịp kể chuyện ông Thừa Cung thì Danh đã ngáy khò khò. Sáng dậy, mỗi đứa một nẻo. Thằng xách hòm lên Kim Sơn, thằng cuốc bộ sang Khánh Hội. Lụa ì xác bên Khánh Hội. Trưa nó nhấm nhá mẩu bánh mì không và uống ly nước mía. Nó thấy thằng Danh làm làm lì lì nên ngại chẳng dám bàn chuyện đi học. Thật ra thằng Danh khổ sở hết sức. Khách ăn uống ở khu vực Quý Đen khá nhiều song càng ngày dân đánh giày nhập hội càng đông. Một nhà hàng có lúc trên mười thằng đánh giày đụng độ. Kiếm ăn khó, tiền thuê không giảm. Luật hè phổ khác luật tòa án, chỉ có tăng chứ không hề giảm. Quý Đen vẫn là hung thần dưới mắt bọn nhãi. Sợi giây lưng da cá sấu khóa đồng của nó lúc nào cũng có thể quật lên thân thể những thằng thiếu thuế, trốn thuế. Bị cảnh cáo một trận, tổn đến già.

Danh đã tận mắt chứng kiến Quý Đen trừng phạt bạn đồng nghiệp của nó. Nó dám nhin ăn, nhin uống, nhin mặc, nhin ngủ, làm úa héo ước mơ của Lụa chứ không dám thiếu thuế Quý Đen. Thiếu thuế Quý thì ăn đòn, đen nhằm ngày vua đánh giày cao hứng, sau trận đòn sẽ nằm tê liệt. Rồi không những ước mơ của Lụa héo úa mà cả hai đứa sẽ chết đói.

Danh thèm sống lắm. Nó thèm nghe Lụa đọc truyện Tam Quốc xem thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh. Nó thèm mỗi ngày kiếm dư năm đồng để đủ tiền đóng học phí và mua tập cho Lụa. Danh thèm bao nhiêu thứ. Rốt cuộc, nó đánh giày dài cả tay, ngời khom lưng lệch cả xương sống mà chẳng dư đồng nào. Quý Đen đã lột của nó hai mươi đồng. Thằng đầu nậu chỗ ngủ lột thêm mười đồng. Hai bữa ăn cơm của hai đứa mất hai mươi đồng nữa. Danh đã nhin hút thuốc “Ách chuồn”, nhin coi phim cao bồi bắn súng ở Long Thuận. Chủ Nhật, chịu hết nổi, nó mới rủ Lụa đi coi cạp cải lương, đứng chờ gần hết xuất cho chủ gánh thả giàn.

Danh không dám nghỉ buổi nào, kể cả những hôm có cảm cúm và tử vi trong báo báo “tuổi con khỉ cẩn thận tránh ra đường hôm nay”. Nó hết tin tử vi. Vì nó sợ thiếu thuế Quý Đen và đói khát. Phần mệt nhọc, phần buồn rầu. Danh biếng nói chuyện với Lụa. Khiến Lụa tưởng đã trở thành gánh nặng cho Danh. Nó lại chửi rủa nó “ngu như con kẹ”. Lụa khờ khạo thật đấy nhưng nó thừa hiểu giá sống một mình, chác chác, thằng Danh sung sướng như tiên. Toàn nó gây cho Danh sự cực khổ.

Nghĩ vậy, Lụa ứa nước mắt không trách Danh lơ là chuyện cho nó đi học nữa. Lụa âm thầm cầu nguyện. Khi thì nó ước đi chăn heo giống ông Thừa Cung, khi thì nó ước lượm được cái bốp đủ sáu trăm năm mươi đồng. Nó ước ao rông rã một tháng mà cuộc đời không có những ông bụt, những bà tiên trong truyện cổ tích. Cuộc đời chỉ có Quý Đen, Quế Bệu, thằng đầu nậu chỗ ngủ, dùi cui của Cảnh Sát và roi vọt của lũ Giám Thị trại giáo hóa Tế Bần.

Chuyện đi học của Lụa kể như bị Danh quên hẳn. Nó chưa chán sang Khánh Hội nghe Cô Giáo giảng chuyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ đội gạo nuôi mẹ. Lụa thuộc hết chuyện ba ông này. Nó còn muốn thuộc nhiều hơn song cuốc bộ mãi mỗi rời chân. Có hôm, nó bị Cô Giáo đuổi vì có trò mất hai đồng, Cô Giáo nghi Lụa ăn cắp. Nó ngại, không qua ngôi trường lý tưởng của nó nữa.

Lụa lang thang như chó mất chủ ngoài Sài Gòn. Nó lại đến Trường Tiểu Học Tôn Thọ Tường. Nó cảm thấy bỡ ngỡ và nhận ra điều thằng Danh đã nói. Lụa đi tìm ngôi trường luộm thuộm ở Sài Gòn. Nó đi tìm để nghe hóng Cô Giáo giảng bài. Nó thất vọng.

Đúng vào dịp buồn nẫu người của Lụa thì Danh vui như sáo. Chiều nay, Danh về sớm. Nó trườn hòm tới chỗ Lụa đang ngồi ủ rũ, miệng bi bô:

- Tuyệt quá mày ơi, đi ăn đi !

Lụa chưa kịp hỏi han. Danh đã đập mạnh vào vai nó:

- Đứng buồn chày mặt ra nữa. Đi ăn cơm cà ri gà rồi tao với mày tới Long Thuận coi tuồng “Bắn chậm thì chết”. Tuyệt quá, mai tao đưa mày đi học. Sướng quá, sướng rên “mé điu hiu”...

Nghe hai tiếng “đi học” đôi mắt Lụa đương mờ bỗng sáng rực cơ hồ hai ngọn đèn pha xe hơi. Nó nắm bàn tay, đập mạnh xuống hòm đồ nghề của Danh:

- Thế hả ?

Danh lè lưỡi, liếm môi lia lịa:

- Ông vớ món bở quá...

Lụa nghĩ liền đến giấc mơ của nó:

- Lượm được cái bóp à ?

- Con “kẹ” !

Lụa mím môi, nhăn mặt một cách thích thú:

- Vớ được món gì ?

Danh ngồi bệt xuống vỉa hè, mặt hớn hờ:

- Tao đánh giầy cho một thằng lính thủy mũi lõ. Chả biết Ăng Lê hay Huê Kỳ. Chắc đéch phải Tây. Tây về nước bố nó hết rồi. Tụi nó bảo hồi còn Tây, đánh giầy ngon lắm. Thằng mũi lõ này ngộ thật tình. Nó bắt tao với thằng Năm mỗi đứa đánh một cái. Hai đứa đua hoài hủy. Tụi tao đánh nước bóng loáng. Đánh cả tiếng, thằng lính thủy nhìn tụi tao chằm la ve vào giầy nó, cười khoái tởn, lúc nó đứng dậy, nó cho mỗi đứa một tấm giấy bạc. Con mẹ bán thuốc lá bảo đô la Mỹ. Nó đổi cho tao trăm bạc nhưng mới đưa trước ba chục. Tử vi tao hôm nay hên ghê. Mày biết không thằng Năm bán báo đọc vanh vách “tuổi con khi có tiền bộn”...

Danh ba hoa một hồi. Chừng chưa diễn tả hết sung sướng, nó nói tiếp:

- Nó đại ghê, cho những trăm bạc. Hai thằng đi chơi lu bù đêm nay. Mai lấy nốt bầy chục tao cho mày hết trại, tao đưa mày sang cái trường xóm tao ở hồi xưa. Mẹ kiếp, mai ông nghỉ buổi sáng...

Lụa nghe Danh nói tới đâu, tỉnh người tới đó. Nhưng đầu óc nó vẫn cứ quay cuồng ba bốn ý nghĩ. Rồi nó đâm nghi ngờ Danh “phiếu” chuyện để làm vui lòng nó. Lụa ngược mắt hỏi:

- Thật hả ?

Danh móc túi ném xuống vỉa hè tập giấy bạc năm đồng.

- Ông nói dối mày làm gì ? Mười tờ là năm chịch đấy. Đóng thuế Quý Đen rồi. Đêm nay tụi mình nhậu thả cửa.

Đôi mắt Lụa long lanh cơ hồ hai giọt sương mai phản chiếu ánh mặt trời. Chân tay nó run rẩy. Nó đứng lên, ôm chầm lấy Danh:

- Sướng rên “mé điu hiu”...

Danh gỡ tay bạn ra. Nó khoe:

- Đồng đô la nhỏ bằng đồng bạc giấy của mình mà à ?
 Lựa lè lưỡi liếm môi:
 - Nó có thơm không ?
 Danh luôn tay về phía sau gãi lưng:
 - Ở, tao quên không gửi, nhưng chắc nó thơm phưng phức...
 Lựa tiếp lời bạn:
 - Thơm là cái chắc nó ăn những một trăm đồng kia mà...Thằng cha lính thủy ngu như con “kẹ” mà ừ nhỉ ?
 Danh mắng yêu bạn:
 - Nó không ngu thì mà mày khỏi có được đi học, con ạ ! Thôi đi gửi hòm thằng đầu nậu chỗ ngủ rồi tao với mày đi cho khoái tớn.
 - Giá thằng năm đừng nhào vô thì mày được hai đô la hé ?
 - Đầu có, thằng mũi lỗ bày trò để tui tao đánh đua mà.
 Lựa nuốt thêm miếng nước bọt nữa. Lần này, Danh nghe rõ tiếng “ực” và nhìn rõ miếng nước bọt trôi qua cổ học xuống dạ dày Lựa. Nó nhếch mép cười:
 - Chi mà tiếc rẻ dữ vậy ?
 Lựa thở dài:
 - Tao mới ngu như con “kẹ”. Giá tao đừng xin Quý Đen thôi thì mày đã xí phần của thằng Năm cho tao, tui mình có hai đồng đô la đổi một đồng còn một đồng cất kỹ, thỉnh thoảng, đem ra gửi chắc sướng cái lỗ mũi lắm, mà ừ nhỉ ?
 Danh đập mạnh vào lưng bạn:
 - Đừng lo, tui nó bảo lính thủy lên bờ cả ngàn thằng. Hai cái tàu cặp Bến Bạch Đằng lặn. Mai tao sẽ có một đô la nữa cho mà coi. Thôi đi đi...
 Lựa tin ở lời Danh nói. Nó cúi xuống lượm chiếc hòm đồ nghề của Danh. Hai đứa song song bước. Chúng nó đi tìm thằng đầu nậu chỗ ngủ, đặt tiền “giường” và gửi hòm. Xong đầu đó, hai đứa đến Tiệm Đại Ích ăn mỗi đứa một đĩa cơm cà ri gà.
 Tụi còn mười tám đồng, hai đứa rủ nhau lên Sài Gòn. Khi chúng rời tiệm cơm Đại Ích, nắng đã tắt hẳn. Trời chiều xám màu. Gió mát lùa vào tâm hồn hai đứa trẻ. Như một đôi chim đã no mồi và tìm thấy tổ ấm của ngày mai, hai đứa trẻ tung tăng bước. Tới bùng binh Chợ Bến Thành, đèn phố bắt đầu lên. Ánh sáng nhiều màu sắc làm chói mắt Lựa.
 Nó đã sống ở vỉa hè khá lâu, đã nhìn những ngọn đèn nê ông của các hãng nhấp nháy quảng cáo. Nhưng tối nay nó mới thấy những ngọn đèn nê ông đẹp. Lựa không khác gì một chú bé ở nhà quê mới ra thành phố. Tất cả, đối với nó, đều khác lạ. Từ những ô vuông xi măng nhỏ trên mặt vỉa hè tới tiếng hát khi thì khàn khàn khi thì rống lên, khi thì cầm tít thoát ra từ mấy cái máy phóng thanh gắn trên cái cột sắt giữa bùng binh đều đáng ngắm nghía, say mê.
 Cơn mưa hy vọng đã ào ào đổ xuống tâm hồn đại hạn của nó. Mai Lựa sẽ được đi học. Nó sẽ đọc nổi “pò gam” tuồng cải lương, chiếu bóng, truyện Tam Quốc và biết thêm nhiều chuyện hay hơn ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ. Nổi sung sướng dồn vào bàn tay nó. Lựa đấm Danh một cú. Khiến Danh nhăn mặt:
 - Mày làm cái gì thế ?
 Lựa đàn mặt ra:
 - Sướng quá, sướng rên “mé điu hiu”...
 Danh chỉ ngón tay vào trán nó:
 - Sướng cái con “kẹ” gì mà đấm tao đau thấy mẹ vậy ?
 Lựa không trả lời câu hỏi của Danh. Nó hát hàm:
 - Mai tao đi học, hả ?
 - Ừ.

- Tao không ngu đâu, tao biết nhiều chuyện hơn mày, ra ghé đá giữa bùng binh tao kể cho mày nghe.

- Thôi tao thích coi tuồng "Bắn chậm thì chết". Con nhà Bẫy coi rồi, nó bảo có thằng cao bồi tung đồng bạc lên trần bắn thủng một lỗ giữa đồng bạc.

Lựa toét miệng cười:

- Chắc không nhanh bằng thằng Trương Phi đâu.

Danh bẹo tai Lựa một cái khế:

- Mày đã xem thằng Trương Phi bắn rồi à ?

Hai đứa cười khúc khích. Lựa không thể để truyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ mãi trong bụng nó được. Nó cần phải kể cho Danh nghe nó mới hả hê. Lựa quàng tay ngang lưng Danh:

- Hãy còn sớm, mày ơi !

- Ủ, còn sớm.

- Ra giữa bùng binh ngồi, tao kể chuyện ông Thừa Cung cho mày nghe.

- Thừa Cung là thằng nào mà mày gọi bằng ông ? Nó "chì" hơn thằng Trương Phi không ?

- Ông này chần heo chứ không bắn súng.

- Tao "!" vào chuyện thằng chần heo. Chần heo thì hay ho cái gì cơ chứ ?

Lựa cười thâm. Nó nghĩ, mới đứng cửa trường ít ngày đã "kèn" hơn Danh nhiều rồi. Nay mai nó đi học, nó còn coi tử vi hàng ngày cho Danh thì phải biết con nhà Danh sẽ lác mắt. Nó dí ngón tay chỗ vào bụng Danh:

- Chuyện ông Thừa Cung hay hơn tuồng Thạch Sanh Lý Thông là cái chắc.

Danh gỡ tay bạn ra:

- Có đoạn "Đàn kêu tích tịch tình tang, Ai đem công chúa dưới hang lên lầu" không ?

Lựa lắc đầu. Danh nói:

- Thế thì hay chó gì ?

- Hay chứ.

- Hay ở chỗ nào ?

- Mày nghe tao kể, mày sẽ khoái chần heo ngay.

- Thật không ?

- Thật.

- Nếu tao không khoái thì sao ?

- Thì...thì...thì...

Lựa không biết cựa cái gì, cuối cùng, nó thề một câu quen miệng:

- Thì xe lửa cán chết tao !

Danh bị Lựa lời cuốn. Thật ra nó chịu bạn. Và nó bằng lòng băng qua đường sang bùng binh. Hai đứa ngồi cho chân lên ghế, ngã lưng ra chiều khoan khoái lắm. Danh móc túi đưa cho Lựa điếu thuốc "Ách chuẩn" đã nát. Nó dục Lựa:

- Mày đi mời tí lửa đi !

Lựa chạy sang ghé bên cạnh nhặt mẩu thuốc lá còn cháy. Nó mời xong, liệng đi rồi về ghế của nó. Nó hít một hơi dài đoạn đưa cho Danh. Danh móc điếu thuốc khác mời lửa. Hai ông nhai phì phà thuốc thơm một cách ngon lành. Danh bảo Lựa:

- Nào kể chuyện thằng Thừa Cung.

- Ông Thừa Cung chứ !

- Ai nói với mày phải gọi thằng chần heo nó là ông ?

- Tao nghe Cô Giáo bên Khánh Hội dạy học trò.

Danh nín thinh. Một cảm giác êm êm vừa len lõi vào mạch máu nó làm tâm hồn nó xôn xang. Nó nói rất nhỏ:

- Kể chuyện ông Thừa Cung đi...

Lựa nhả khói thuốc, nó bắt đầu:

- ...Ông Thừa Cung nhà nghèo, mà ạ ! Ba má ông ngòm củ tĩ như ba má tụi mình. Ông phải chăn heo, kiếm cơm ăn. Sáng sáng dắt đàn heo ông tạt ngang ngôi trường. Thầy học trò học hành vui quá xá, ông ta đứng cửa học lỏm. Thầy giáo thấy mặt mũi sạch sẽ, cho quét dọn trường học. Ông bỏ nghề chăn heo. Sau ông đỗ to lẫm, làm quan sung sướng.

Lựa kể xong hỏi bạn:

- Hay không ?

- Hay. Nhưng rồi làm quan ông có lấy vợ không ?

- Tao không biết. Chẳng hiểu ông Thừa Cung có trốn Viện Mồ Côi ra không nhỉ ?

Danh không trả lời câu hỏi bạn. Nó bắt đầu:

- Còn chuyện gì nữa không ?

- Còn.

- Hay bằng chuyện Thừa Cung chứ.

- Hay hơn.

- Chuyện gì ?

- Chuyện ông Châu Trí.

- Kể đi !

- ...Ông Châu Trí cũng con nhà nghèo. Ông đến ở nhà chùa, tối quét lá đũa đốt lên học, sau ông đỗ đạt, làm quan to.

Danh ném mẩu thuốc lá, nhìn bạn, cười hóm hỉnh:

- Mà muốn làm quan to không ?

- Muốn thế nào được.

- Khó gì !

- Có cách à ?

- Ừ, mà bắt chước ông Châu Trí đến chùa đốt lá đũa lên mà học.

Lựa hích Danh một cái khuỷu tay:

- Rõn hoài mà.

Danh vươn vai:

- Còn chuyện gì nữa không ?

- Còn mỗi ông Tứ Lộ !

- Ông Tứ Lộ chăn heo hay đốt lá đũa ?

Lựa cười khoái chí:

- Ông này kỳ lắm.

- Ông ấy đi đánh giầy à ?

- Không.

- Đi đập xích lô né ?

- Không.

- Thế ông màn chi ?

- Ông mồ côi bố, vừa đi học vừa đội gạo lấy tiền nuôi mẹ. Sau ông làm quan, mẹ ông chết. Ông khóc và tiếc mình không được đội gạo mãi để nuôi mẹ.

Danh đã đứng lên. Nó nhún vai:

- Ông này kỳ thật. Nhưng đéch hay bằng thằng Trương Phi và thằng Quan Công, hé mà !

Lựa quên bém mắt câu thề "Không hay thì xe lửa cán tao", nó gật gù:

- Ừ.

Danh cũng quên luôn câu thề của bạn. Nó búng ngón tay:

- Đi coi "Bán chặm thì chết" né ?

Lựa ngần ngừ giây lát rồi hỏi:

- Sao không sang Chợ Lớn chơi ?

- Chợ Lớn toàn là Ba Tàu thích thú cái khổ gì ?
- Thích chứ.
- Thích cái khổ gì ?
- Đi coi người ta.

Danh méo mồm chế Lựa:

- Ôi cha, coi người ta à ?

Lựa đứng dậy phóng một trái đấm trả lời Danh. Nhưng Danh né kịp. Hai đứa chạy ra bồn cỏ giữa bùng binh đùa rỡ nhau như một đôi chó đang thì. Chúng nó lăn lộn trên bồn cỏ, ôm nhau vật lộn. Thỉnh thoảng, có những tiếng kêu “ái ối” và những chuỗi cười ròn tan.

Máy phóng thanh toát ra điệu nhạc vui. Hai đứa nghịch ngợm y hệt như những đứa trẻ vô tư nhất trên đời. Lúc ấy, hình ảnh Quý Đen, hình ảnh chiếc hòm đồ nghề cáu bần đầy vỏ hộp “xia ra”, bàn chải và vải nỉ biến đâu mất. Cuộc đời, dưới mắt chúng, là những ánh đèn muôn màu, là khúc nhạc vui, là bồn cỏ non xanh êm không có Cảnh Sát đuổi ai hết.

Rỡn nhau một lúc, Danh bảo Lựa:

- Tao làm Tạc giảng nhé ?

Lựa lắc đầu nguây nguẩy:

- Chơi khôn thế, tao không thèm làm mọt da đỏ đâu.
- Thế mày làm gì ?
- Tao làm cao bồi.
- Vậy ông làm “xê ríp”, ông đi tóm cổ cao bồi.

Lựa lao người vào Danh “xê ríp” tránh sang một bên. “Cao bồi” Lựa lông nhông xuống cỏ. Hai đứa trẻ cười nắc nẻ. Tiếng cười không bao giờ tìm thấy khi hai đứa xuất hiện trên vỉa hè.

- Ê, Lựa mày làm Trương Phi đi !

- Ờ.

- Tao làm Quan Công nhé !

- Ờ ờ. Mà làm Trương Phi thế nào hả, mày ?

- Ba tao bảo thằng Trương Phi hét bự, mày cứ hét bự coi...

Danh chụp hai tay vào miệng hú một hồi dài.

- Mày hét như vậy là “kèn” số dzách.

Lựa làm liền. Nó hú to hơn Danh. Rồi buông xuôi tay hỏi bạn:

- Còn thằng Quan Công ?

- Ba tao biểu thằng Quan Công rây dài quá rồn, mặt đỏ như giấy hồng điều.

Ba tao chỉ biểu có thế, ông chưa biểu nó làm gì thì ông chết...

Lựa vỗ tay bóp một cái:

- Cho Quan Công và Trương Phi bắn nhau đi !

- Không có súng.

- Thì bắn bằng mồm.

- Ờ nhỉ !

Lựa bỏ Danh đi một quãng ngắn. Bất chợt nó xoay người thật nhanh, chĩa bàn tay phải mà hai ngón chỏ và giữa được coi như nòng súng, bắn Danh hai phát liên tiếp bằng đạn mồm:

- Sao mày không chết ?

Danh cười:

- Để đi xem tuồng “Bắn chậm thì chết” xem tụi cao bồi này ngã có hay không thì tao học cách ngã cho tuyệt cú mèo, nghe mày. Thôi, đi coi đi kéo muộn.

Lựa không nhắc lại chuyện đi Chợ Lớn nữa. Hai đứa lại khoác vai nhau băng ngang đường sang vỉa hè Phố Lê Mai. Men theo vỉa hè, hai đứa đến Rạp Long Thuận.

CHƯƠNG VII

Cả đêm. Lựa không ngủ. Nó trần trọc trong nỗi sung sướng. Tin nó được đi học như một ly cà phê đặc thấm vào máu nó, làm nó thao thức tơ tưởng. Ngồi trường lý tưởng bên Khánh Hội hiện ra trong mắt Lựa đẹp hơn cả bao giờ. Hình ảnh Cô Giáo rỗ huê, mập ú, giảng chuyện ông Thừa Cung, ông Châu Trí, ông Tử Lộ. Hình ảnh bọn nhãi vừa viết bài vừa gặm ngô luộc, mút đá nhận. Hình ảnh những thằng học trò bằng tuổi nó ngồi trên ghế dài chân chôn xuống đất vừa nghe Cô Giáo dọa nạt, vừa nắm trái đu đủ gặm mặt lên, thách thức đấm đá nhau... Những hình ảnh đó vừa với tầm tay của Lựa. Nó đưa tay với. Gần tóm được đuôi con chuồn chuồn rồi. Sáng mai là nó có quyền bắt con chuồn chuồn nhốt vào cái hộp đựng thuốc lá ba con số năm, chiếc hộp đựng mộng ước của nó.

Lựa mong chóng hết đêm. Nhưng nó càng mong thì đêm càng dài ra. Mọi đêm, vừa nằm chợp mắt đã sáng. Lựa chỉ mong đêm dài vô tận bằng một tháng để nó ngủ ngon khỏi lo đồng tiền chỗ ngủ, tiền thuê hòm và tiền ăn. Đêm nay nó mong chóng sáng. Đêm dài lê thê.

Lựa cố nhắm mắt ngủ một giấc mà không sao nhắm mắt nổi. Hình như có ai kéo mí mắt nó lên. Lựa tỉnh hơn sáo. Trong khi đó, Danh nằm gối đầu lên hai viên gạch, lót tờ báo cũ, ngáy khò khò. Lựa muốn đánh thức bạn, tán gẫu. Nghĩ sao nó lại thôi.

Nó ngồi dậy, vươn vai. lát sau nó đứng hẳn lên, rời chỗ ngủ, đi lang thang trên hè phố. Nó huýt sáo gió, búng ngón tay tanh tách. Gặp cái lon sữa bò, nó vờn vè, dẫn dắt y hệt một cầu thủ biểu diễn đường banh tuyệt diệu. Tâm hồn nó xốn xang. Nó thấy cái gì cũng đẹp, cũng đáng đùa nghịch.

Lựa thơ thần ra mãi Bến Bạch Đằng. Nó nhìn Bến Đò Thủ Thiêm im vắng. Bên kia sông le lói ngọn đèn dầu. Lựa yêu những ngọn đèn dầu quá. Nó tưởng tượng nằm đọc Tam Quốc dưới ngọn đèn dầu đỡ khổ hơn dưới ngọn đèn cầy. Đèn dầu gió thổi mạnh không tắt, chứ đèn cầy không có bóng, lấp láy đọc nhức mắt.

Lựa đứng bên bờ sông khá lâu. Khi sương lạnh thấm ướt vai nó và khi xe thổ mộ từ Khánh Hội tấp ngập qua Sài Gòn, Lựa mới trở về chỗ ngủ. Nhạc ngựa dội vào lòng Lựa khiến nhạc trái tim nó đập liên hồi. Nó bước nhanh. Vì nó biết trời sắp sáng.

Danh vẫn ngáy khò khò. Lựa về chỗ, ngả lưng nằm. Nó chợp mắt được một giấc ngắn thì trời sáng hẳn. Nó mở bừng mắt. Danh đã dậy từ lúc nào. Thằng bé đang ngồi ngáp. Nó lết tới gần chỗ Lựa, vỗ lưng bạn:

- Dậy đi mày, dậy đi tụi mình kiếm cơm tấm bì chén cho khoái miệng.

Lựa chụp lấy tay bạn:

- Tao đâu có ngủ, tao thức cả đêm.

Danh dăng tay ra:

- Thôi đừng nói phét! Thu dọn chỗ ngủ gấp rồi ra máy nước rửa mặt cho sạch sẽ. Hôm nay mày đi học sương nhé! Sáu tháng mà không đọc được "pò gam" tuồng cái lương thì biết tay ông.

- Tao muốn cắn cổ mày một cái quá, Danh ạ!

Danh luồn tay sau lưng thọc vào bụng Lựa:

- Ông vả rưng hết mẹ nó răng bây giờ...

Lựa bị cù, cười ré lên. Nó buông cổ Danh ra, xoa tay:

- Thịt mày chắc ngon lắm nhỉ ?

- Rông dài mãi, đi xúc miệng rửa mặt cái đã. Mồm mày hôi rình mà đòi cắn cổ ông à!
Lựa toan thuật cho bạn nghe chuyện của nó tới qua. Nó nín kíp không kể nữa. Ngửa miệng, con nhà Danh nổi nóng ngâm tằm đến mai dẫn sang Khánh Hội thì chết mòn vì chờ đợi mất.

Nó ngồi nhồm dậy, níu cổ Danh:

- Sướng rên "mế điu hiu" ...

Danh mắng yêu bạn:

- Con "kẹ", buông ông ra!

Nhưng Lựa vẫn níu chặt cổ Danh:

- Ủ, tao muốn cắn mày một cái quá, Danh ạ! Cho tao cắn một cái đi.

- Con "kẹ"!

- Con "kẹ" cũng được.

- Rõn hoài.

- Không rõn mà.

Danh lôi Lựa đứng dậy. Hai đứa cất gạch gổ đầu và giấy báo lót một chỗ kín. Rồi lững thững ra máy nước. Danh đi trước, Lựa theo sau. Nó ngắm nghía Danh không rời mắt, suýt vấp ngã. Bất chợt, nó gọi:

- Danh ơi!

- Gì ?

- Hôm nào mày cho tao cắn một cái nhé!

- Mày khùng à?

- Không tao không khùng đâu.

- Không khùng sao mày đòi cắn tao ?

- Á, tại tao khoái mày...

Danh nín thinh. Lựa chạy rướn lên đi song hàng với bạn:

- Nhá mày nhá ?

- Ủ...Hề cắn đau tao bẻ răng mày đã!

Hai đứa nhìn nhau. Cười, chẳng mấy chốc chúng nó tới máy nước công cộng. Rửa mặt mũi chân tay xong, hai đứa về chỗ ngủ, gặm mỗi đứa một mẩu bánh mì thịt. Chừng chín giờ, Danh xác đề nghề đi. Lựa hỏi:

- Sao mày bảo hôm nay nghỉ buổi sáng ?

- Nói chơi cho vui, đi kiếm tí tiền còm tối nay sang Chợ Lớn.

- Tối nay tao mắc học bài.

- Mày làm như hôm nay đi học ngay ấy!

Danh thoáng thấy nét buồn đọng trên mi mắt bạn, nó nhún vai:

- Ờ nhỉ, tao quên mất. Sáng nay tao đưa mày sang Khánh Hội. Tao với mày cùng lên phố nhé!

- Có gặp Quý Đen không ?

- Mày đứng bên đây đường, chỗ tiệm thuốc Tây ấy. Tao lấy tiền của bà thuốc lá rồi gửi hôm bà, tao đưa mày sang Khánh Hội.

- Lẹ lên nhé!

- Bộ mày tưởng ông đánh bài cào hả ?

- Đâu mà có.

Danh dịu giọng:

- Tao dẫn mày vào ngõ nhà tao ở, hồi ba tao còn sống. Mày biết không, nhà tao kỳ cục lắm. Buổi sáng, nước dâng lên ngập cái sân nhỏ, tao lấy giấy xếp thuyền thả chơi và nghịch nước. Buổi chiều, nước xuống còn trơ xình bùn, thú chịu không nổi. Nhiều khi cứt đầy vách.

- Mày có câu không ?

- Có.

- Mỗi ngày được mấy con cá ?

- Hì hì, có hôm giết được cái giày rách tao lại tưởng con cá bự, khoái quá hét om sòm...

- Có ai nghe tiếng mà hét không ?

- Có chứ.

- Ai ?

- Ba tao.

- Ba mà rầy mà không?

- Không, ba tao biểu bé cái làm, rồi ba tao dắt tao ra tiệm cà phê. Ba tao uống la ve, tao ăn hủ tíu. Ước gì ba tao còn sống, mà về ở nhà tao, trưa tụi mình câu cá giết được cái giày rách để ba tao dẫn đi ăn hủ tíu mà nhỉ ?

Lựa gật đầu. Nó liếc Danh, thấy khuôn mặt bạn mình ngây ra một cách đáng thương hại. Danh nói:

- Số dzách, mà biết không đũa nào đụng đến người tao, ba tao unction bỏ mẹ nó. Bỏ nó bênh nó, ba tao cũng khỏi có ngán. Ba tao còn sống thì con nhà Quý Đen với Ba răng vàng chết cha tụi nó rồi. Một hôm, tao chạy ngang đường suýt bị xe cán, lính mã tà tóm cổ tao, bộp tai dọa tao, ba tao ngồi trong quán la ve chạy ra đòi ăn thua với lính. Mẹ kiếp mã tà ba tao còn chả coi ra gì, nữa là...

Danh say sưa ca ngợi ba nó. Lựa để ý lấy hai giọt nước mắt bạn ứa ra, chảy xuống má. Danh đưa tay áo quệt nước mắt. Lựa vỗ lưng nó:

- Mà dẫn tao về nhà mà nhá!

- Ừ, nhưng đứng ngoài ngó thôi nghe.

- Sao không vô ?

- Chú tao bán mẹ nó mất rồi....

- Ủng quá hé!

- Giá chú tao đừng bắt nạt tao, sáng tụi mình sang Sài Gòn đánh giày tụi về nhà tao ngủ thì sướng như tiên. Tụi mình trồng một cây vú sữa, hai con gà trống. Tao thích nuôi gà cho nó đẻ, nó ấp ra vô số gà con. Mà thích nuôi gà không ?

- Không, tao thích nuôi chó.

- Nuôi chó chán chết, nó không đẻ ra trứng.

- Tao nuôi chó "xi" đực, tao dạy nó đủ trò. Đi đánh giày tao cho nó theo tao. Tao ném cái bàn chải rồi huýt sáo, con chó tao nó chạy ra ngoạm cái bàn chải đem về cho tao chải giày cho khách. Hì hì, khách sẽ lé mắt.

- Tao ghét chó "xi" của mà lắm.

- Sao vậy ?

- Nó sẽ đuổi tụi gà của tao.

- Tao dạy nó không đuổi gà mà.

- Mà chắc chứ ?

- Chắc.

- Ờ, thế thì mà nuôi một con chó "xi" đực, tao nuôi hai con gà mái và một con gà trống nhé!

Danh đang tưởng tượng một cuộc đời nhỏ mọn, một khung trời hao bươm của nó. Thì Lựa buột miệng nói:

- Nhưng nhà chú mà bán rồi còn chó đâu mà nuôi gà!

Đôi mắt đương long lanh bỗng mờ đi, Danh chết đuối trong sự tuyệt vọng. Giọng nó lạc hẳn:

- Biết rồi, tao biết rồi... Bao giờ có cái nhà mới tao sẽ nuôi gà, trồng cây vú sữa, mà sẽ nuôi chó "xi" đực.

Đột nhiên, Danh hét lớn:

- Thôi dọt đi! Lấy bầy chịch xong xuôi tao đưa mày sang Khánh Hội. Tao không dẫn mày coi nhà tao nữa, chú tao bán mẹ nó từ khuya.

Danh kéo Lụa đi. Nổi buồn theo hai đứa mon men trên vỉa hè. Tới Tiệm Thuốc Tây Thanh Tâm ở bên đây Phố Lê Lợi, Lụa dừng lại để Danh sang Kim Sơn kiếm bà hàng thuốc lá. Nó theo dõi Danh băng ngang đường tới khi Danh lẩn vào đám đông vỉa hè bên kia.

Lụa ngồi xuống thềm hiệu Thanh Tâm, Lòng dạ nó bồn chồn quá thể. Nó đứng lên, ngồi xuống cả chục lần. Lụa vô Tiệm Thuốc Tây cân xem nặng mấy chục ký cũng đến ba bốn bận. Mà Danh vẫn chưa sang đây.

Sốt ruột chịu hết nổi, Lụa thả đi coi người ta mua bán sách cũ bên vỉa hè. Lụa ngắm nghía những thằng nhóc dở những quyển sách đầy hình vẽ cao bồi đánh nhau với mọi. Lòng nó càng nôn nao. Nó bỏ rơi chỗ bán sách cũ, về Hiệu Thuốc Tây hướng mặt sang bên kia đường.

Lâu lắm, Danh mới băng đường chạy sang. Nó xách hòm đồ nghề khiến Lụa hơi ngờ ngợ. Bộ mặt ỉu xiu của nó làm sự nôn nao của Lụa xẹp xuống. Danh lắc đầu, nhăn mặt:

- Con mẹ ốm hôm nay nó không đi bán.

Lụa ù tai, choáng váng. Nó há hốc mồm:

- Hà ?

Danh vỗ vai bạn:

- Mày về đi, chiều bà thuốc lá đi bán, tao lấy tiền cho, rồi mai đi học.

Nó an ủi Lụa:

- Đâu có muộn, hé mày ?

Nhưng Lụa đứng chôn chân trên vỉa hè. Nó chớp mắt lia lịa. Nổi ghen ngào dâng lên vít lấy cổ họng nó cơ hồ tảng đá khổng lồ lấp kín hang không cho người tìm được vàng ra nữa. Nước mắt Lụa bắt đầu ứa ra.

- Mai hãy ốm không ốm, lại ốm hôm nay!

Giọng nói dịu dàng hơn cả bao giờ:

- Thôi mày về chờ tao nghe Lụa. Nó ốm chứ không chết đâu. Chiều này thế nào nó cũng trả tao bầy chịch. Tao cho mày hết mày đóng tiền trường còn thừa muốn mua gì thì mua. Mày đừng buồn nghe Lụa. Mày buồn ông hết muốn đánh giầy. Mẹ kiếp, chiều nay không có bầy chịch mày đem đầu tao ra mà chặt.

Lụa đưa cánh tay áo quệt nước mắt:

- Con mẹ ốm thiệt à ?

- Tụi nó bảo vậy.

- Rồi nó có trả bầy chịch không ?

- Trả là cái chắc.

- Nhớ là nó quyết thì sao ?

- Thì tao...

Danh định nói "...thì tao giết nó". Nó nín kíp quả quyết:

- Bà ấy tốt lắm, không quyết đâu. Thỉnh thoảng bà cho tao điếu "Ách chuẩn" thì đâu có quyết của tao hả, mày ?

Lụa hỏi:

- Bà ốm lâu không ?

Danh liếm môi:

- Chắc chiều bả khỏi.

- Sao mày biết ?

- Mọi lần bả nghỉ có một buổi, tao hỏi bả, bả biểu bả ốm.

Như nghĩ ra một điều tin tưởng, Danh bảo bạn:

- Bà Sáu đó mày, mày biết bà Sáu không ?

- Biết.
- Chả lẽ bà Sáu quyết của mình à ?
- Nhớ bà Sáu ôm lâu thì sao ?
- Bà không ôm lâu đâu, mà cứ yên chí, sáng mai đi học là cái chắc.

Danh làm vui bạn:

- Sáng mai tao dẫn mày sang Khánh Hội. Ông chờ mày vô lớp rồi mới về. Sáu tháng mày không đọc nổi "pồ gam" tuồng với truyện Tam Quốc thì mày phải trả lại ông bầy chịch để ông đi ăn mì vịt đấy nhé!

Lựa toét miệng cười. Nó đã bớt buồn. Nó nuốt bọt ực một cái:

- Tao đọc truyện Tam Quốc mày sẽ thèm nhỏ rãi.
- Mày đọc cho tao nghe chứ ?
- Ông không cho mày nghe.

Danh đấm nhẹ vào lưng bạn:

- Không cho ông nghe làm sao ông biết thằng Trương Phi bắn nhanh hay thằng Quan Công bắn nhanh.

Hai đứa cười tươi. Danh dục bạn:

- Thôi mày về đi, trưa nay tao không về, tối tao mới về. Nhất định tối nay tao cho mày bầy chịch. Sáng mai ông "ị" vào đi làm nữa, ông dắt mày sang Khánh Hội...Giờ mày về đi, đứng đây lơ ngơ Quý Đen nó tóm cổ nó lôi "lên lầu" thì ốm đòn, con ạ!

Lựa nhảy bổ tới ôm lấy Danh:

- Nhớ nhé, cho tao cắn một cái nhé, mày nhé!

Danh kéo tay bạn ra:

- Thằng này kỳ thấy mẹ....

Nó nháy mắt, hất hất đầu:

- Thôi về đi mày!

Lựa lủi thủi bỏ về. Đi được một quãng, nó ngoái cổ lại. Danh vẫn đứng nhìn nó chưa chịu sang Kim Sơn. Lựa bước thêm mấy bước nữa. Rồi thành linh, nó xoay lưng chạy vù tới chỗ Danh. Nó rúc đầu vào ngực Danh ngóc nức nở.

Danh xoa đầu Lựa. Nó trách bạn:

- Mày hay quá xá. Có gì đâu mà mày khóc ?

Kỳ cục ghê đó, xam hai cái hình trên tay thì không khóc...

Lựa ngước mắt nhìn Danh. Nước mắt nó đầm đìa. Nhưng miệng nó cười tươi. Nước mắt cơ hồ nước mưa tưới xuống nụ hoa cười của Lựa. Và nụ hoa đã nở. Nó dụi mắt vô ngực bạn, nói khẽ:

- Tao về đây, nhớ chiều nhé!

- Ừ.

- Mày đừng nhìn tao nhé!

- Ừ.

- Mày sang Kim Sơn trước đi.

- Thì mày về đã nào.

- Hai thằng cùng đi nhé!

- Ừ.

- Tao đếm một hai ba, hai đứa quay lưng rồi bước, hé mày ?

- Ừ.

Lựa đếm "một hai ba" Danh làm theo bạn. Giây lát, thằng thì băng đường sang vỉa hè Nguyễn Trung Trực, thằng thì men theo vỉa hè đi về phía Trường Kỹ Thuật Cao Thắng. Lựa lại mò sang Khánh Hội.

Còn Danh, cả buổi sáng, nó đánh được có hai đôi giày. Vừa làm việc nó vừa nghĩ đến bầy chịch bạc "trời ơi" của nó đang nằm trong túi bà Sáu bán thuốc lá. Bây

giờ nó mới cảm thấy câu nói “Nhỡ bà ta không trả thì sao” của Lụa thấm thía. Một nỗi buồn len lỏi vào đầu óc Danh. Nó đã hình dung ra bộ mặt thô thảm của Lụa khi thằng ôn này thất vọng.

Mất Danh hoa lên. Nó nhìn cái gì cũng khác. Danh chọt tấm vé xổ số cũ nhét vô túi. Nó hí hửng vô cùng. Nó lôi ra đưa lên mũi hít hà. Không có mùi thơm. Danh chọt nhớ là nó đã nhầm, tấm vé xổ số cũ không phải là đồng đô la Mỹ. Nó xách hòm chạy sang Nhà Hàng Thanh Thế. Gặp thằng Năm đang đánh giầy cho khách. Nó trườn hòm tới lo lắng:

- Liệu bà Sáu có quyết của bọn mình không mà ?

Năm lắc đầu:

- Tao không biết.

- Nhà bà Sáu ở đâu ?

- Tao không biết.

- Bà ấy ốm thật à ?

- Tao không biết.

Năm đã gõ bàn chải vào hòm. Khách trả nó ba đồng. Nó thản nhiên đứng dậy, bước ra ngoài tiệm. Danh chạy theo, chụp lấy cánh tay nó:

- Ông hỏi, sao mà cứ bảo không biết ?

Năm sừng cổ:

- Thì ông không biết chứ sao!

Danh nghiến răng:

- Mày ngờ ông ở Tế Bần ra ông ngán vô, ông không dám làm gì mày, hả ?

Năm ưỡn ngực:

- Thì mày làm gì ông ?

Danh vắt thùng xuống vỉa hè. Nó cởi áo ra, vẩy tay:

- Nhào vô đi! Ông sẽ cho mày học máu mồm, con ạ!

Năm chột dạ. Nó dụ giọng:

- Tao không biết thì tao bảo không biết, mày làm tàng quá trời.

- Ông làm tàng đấy, ngon không ?

- Giỏi ulynh thằng khác mới ngon.

- Ông khỏi có ngán thằng nào nghe. Ngày xưa mày đã bợp tay thằng Lụa.

Hôm nay ông đánh trả thù.

Đôi mắt Danh đỏ ngầu. Nó nghĩ đến Lụa. Nó ngứa chân tay và nó cần phải trút nỗi đau khổ của nó vào thằng Năm.

- É! Thằng chó, nhào vô đi!

Năm cố tránh. Nhưng Danh đã xông tới thoi trúng bụng Năm hai trái liên tiếp. Năm không dám chống trả. Danh nhổ bãi nước miếng:

- Ông chỉ ngán Quý Đen thôi nghe, chó con! Mày coi thường bảy chục chó ông cần nó lắm, con ạ!

Danh mặc áo, xách hòm trở về Kim Sơn. Bọn nhãi con nhìn nó gườm gườm, Danh chẳng thèm để ý tới bọn nhãi. Nó thất thểu đến gần bà bán thuốc lá khác, móc túi lấy một đồng mua điếu thuốc lá “Ách chuẩn”. Nó đặt ngang chiếc hòm xuống vỉa hè, ngồi lên, hút thuốc. Hít quá nửa điếu, nó lân la hỏi bà hàng:

- Bác biết nhà bác Sáu ở đâu không ?

- Nghe nói bà ở Chợ Cũ.

- Cháu ở Chợ Cũ sao cháu không hay?

- Ai mày biết. Mày hỏi nhà bà có việc chi ?

- Hôm qua cháu đưa bà đồng đô la, bà biểu đổi cho cháu trăm bạc mà đưa trước ba chục thôi hà...

- Mày chắc đồng đô la Mỹ chứ ?

- Cháu đâu có rành, thấy của thằng lính thủy mũi lỗ cho.
- Thằng mũi lỗ phải là Huê Kỳ thì mới chắc đồng đô la Mỹ. Chứ nó là Ăng Lê thì chỉ cho mày đô la Hồng Kông thôi.

Tự nhiên, khói thuốc phả vào mắt Danh. Nó đưa tay dụi mắt. Nước mắt nó ứa ra. Danh như người mất trí. Nó áp ứng:

- Đồng đô la Hồng Kông thì sao hả bác ?

- Đồng đô la Hồng Kông ăn có 30 đồng là đất rồi. Chắc của mày là đô la Hồng Kông.

Danh dập điếu thuốc. Nó dùng gót chân dí mạnh lên đầu đóm lửa mà không biết đau. Tim nó đập mạnh. Mặt nó nhăn nhó, thâm thẳm. Nó đứng dậy:

- Sao bà Sáu biểu đưa cháu trăm bạc ?

- Bả về đưa con bả coi có đúng đô la Mỹ thì mới đưa trăm bạc chứ bộ đưa ngay nhờ là đồng đô la Hồng Kông thì đòi lại mày được à ?

Danh xách hòm rời khỏi bà hàng thuốc lá. Nó thần thờ chẳng khác gì vừa ăn đòn Quý Đen. Nó lẩm bẩm:

- Hèn chi...

Trưa hôm ấy Danh buồn quá quên cả ăn. Nó nằm ngủ chân cầu thang Bồng Lai. Danh đã “lạy trời” đồng đô la của nó không phải là đồng đô la Hồng Kông. và nó ngủ đi với hy vọng đẹp nhất đời của nó và của thằng Lụa.

Buổi tối nó về hơi muộn. Giá nó biết thằng Lụa còn tiền ăn cơm, khuya nó mới về. Nó không muốn nhìn bộ mặt thiếu não của Lụa. Tội nghiệp Lụa ngồi bó gối dưới hiệu tiệm khách trú, thấy Danh mắt nó sáng lên. Nó vồ vập:

- Chiều nay bà Sáu hết ốm chưa ?

Danh nói lảng.

- Đi ăn cơm đi, làm gì rồi lên thế ?

- Tao không ăn.

- Mày nhịn ăn à ?

- Không, tao vui quá hết cả đói. Sáng mai dẫn tao sang Khánh Hội nhé! Hôm nay ông nghe được thêm chuyện nữa buồn cười chết luôn...

Danh nín lấy câu chuyện “buồn cười muốn chết luôn” của Lụa kéo dài những giây hy vọng của bạn. Nó gượng cười:

- Lại chuyện ông Tử Lộ đội gạo vấp té chứ gì.

- Đâu có.

- Thế chuyện gì ?

- Chuyện ông Lý Tích.

- Mày kể đi ông nghe xem có buồn cười không ?

Lụa chớp mắt liên hồi, liếm ướt cả môi:

- Ông Lý Tích có người chị, mày ạ! Chị ổng ốm, ổng sắc thuốc cho chị ổng uống. Ổng nhóm bếp, ngồi xồm thối lửa thế nào cháy bố nó cả bộ râu cá chốt.

Danh phá ra cười. Lụa khoái chí:

- Ngu thấy mẹ, mày hé!

- Ủ.

- Biểu vợ nó nhóm bếp giùm không biểu lại cướp việc. Cháy bộ râu cá chốt chắc thằng chả tiếc lắm, mày nhỉ ?

- Ủ.

- Thế mà Cô Giáo biểu thằng chả có hiểu. Tao không hiểu “có hiểu” là cái gì. Mày hiểu không ?

- Không hiểu. Mà hôm nay Cô Giáo không đuổi mày, hả ?

- Hôm nay tao đứng đằng xa. Nếu không ông đã hiểu “có hiểu” là gì rồi.

- Thôi, đi ăn cơm tao nói cho mày nghe chuyện này.

- Đã bảo tao no ứ họng mà...
 - Thì đi xem tao ăn vậy.
- Hai đứa kéo nhau đi. Danh khoác vai Lụa:
- Mà đừng buồn nhé!
 - Buồn gì ?
 - Chiều nay bà Sáu vẫn còn ồm mà ạ!

- ...
- Tao dò được nhà bà rồi, mai mà bà chưa đi bán thuốc, tao sẽ đến nhà bà lấy bảy chục.

Danh dẫu nhem chuyện đô la Hồng Kông, đô la Mỹ. Nó hích Lụa một cái, quả quyết:

- Nội ngày mai mà không có bảy chục cho mà, ông đi đầu xuống đất.

Nhưng Lụa không nói năng gì. Nó tiu nghỉu, thất vọng. Danh cũng nín luôn. Nổi buồn như một cái lưới kín chụp lên đầu hai đứa khốn nạn.

CHƯƠNG VIII

Nhưng hôm sau bà sáu thuốc lá vẫn chưa đi bán hàng. Cái đầu của thằng Danh còn nguyên. Và nổi sần của thằng Lụa đã cao bằng cái cột đèn hè phố. Bà Sáu ồm lu bù mấy ngày liền. hể Danh xách hòm lên Kim Sơn được một lúc, Lụa cũng lần mò lên. Thoạt đầu, nó đứng bên Hiệu Thuốc Tây Thanh Tâm ngó sang. Rồi nóng lòng, nó lội ngược xuống chỗ cầu tiêu công cộng xem Giang Đông làm xiệc bán thuốc. Những trò ảo thuật, con khỉ hóa trang làm người không quyến rũ thằng Lụa lúc này. Nó đứng ngắm một tí, bỏ đi ngay. Nó lại xem người ta cắt hình vẽ truyền thần và thổi ống tiêu. Nó đi riết, lạc vào Thương Xá. Lụa thơ thẩn ngó hết thứ. Nhạc đĩa the thé mà nó chẳng nghe thấy gì. Nó nom con búp bê xinh đẹp bày trong tủ kính, cứ ngỡ bà Sáu thuốc lá.

Lụa lang thang trên vỉa hè trọn buổi sáng. Trưa nó về Chợ Cũ nằm nghỉ, chiều ra bờ sông nhìn lũ điều hâu lười vỗ cánh, xà xuống mặt nước. Nó buồn lắm. Chẳng việc gì làm cả.

Chiều nay nó lại lên Lê Lợi. Lụa đi ngả Nguyễn Huệ. Nó băng ngang đường sang Phòng Thông Tin Huê Kỳ rồi men theo vỉa hè, lội xuôi về ngả Chợ Bến Thành. Đến Hiệu Sách Khai Trí, Lụa bắt đầu hồi hộp. Nó đứng xừng lại, ngó trước ngó sau tưởng chừng Quý Đen đang đứng đâu đây.

Không có Quý Đen, Lụa mím môi can đảm bước thêm. Tới cột đèn sắt. Lụa do dự lúc lâu. Đoạn nó chạy vù sang Nhà Sách Vĩnh Bảo. Lụa len lỏi vào đám đông đương bu quanh lấy quán bán các bản nhạc cải cách.

Nó ngồi thụp, đưa mắt nhìn qua chân đám người mua bản nhạc. Mắt nó hoa lên. Nó dụi thật mạnh. Lụa đứng dậy, rẽ đám đông chạy vọt sang Kim Sơn. Khi ấy, đèn đỏ đã bật và xe cộ dừng hết. Lụa quên hẳn rằng nó đã lai vãng trên đất Quý Đen.

Nó nhào tới chỗ Danh đang đánh giày cho người ngoại quốc. Danh gật đầu, cười toe toét. Nó ngừng tay móc ở hòm gỗ ra nắm giấy bạc năm đồng:

- Ông biết mà, đô la Mỹ hẳn hoi.
- Lụa không hay chuyện gì, nói bừa:
- Đô la Mỹ ăn một trăm ngon ơ
- Danh lấy cẳng chân đạp bẹn:
- Thấy bà Sáu chưa ?
 - Thấy rồi.
 - Bà ồm lâu quá, bé ?
 - Ủ.
 - Mà cứ sợ bà quýt. Bà đang hoảng mà...

Lựa nuốt miếng ừng ực. Niềm vui kín cổ họng nó. Nó biết nói gì hơn là nuốt nước bọt ? Danh bảo bạn:

- Mai sang Khánh Hội sớm nhé ?

- Ừ.

- Hôm nay tao bỏ dữ, đánh toàn mũi lõ. Mẹ kiếp, ông lại có đồng đô la nữa.

- Màng người chưa ?

- Rồi.

- Thơm không ?

- Thơm như sường nướng ?

Đôi mắt Lựa mơ màng. Dường như nó lại khóc. Danh đưa cái bàn chải cho bạn:

- Đánh thiệt bóng cho thằng mũi lõ này đi, màng.

Lựa với bàn chải, đánh lia lịa. Nó nháy Danh:

- Tao đi học, sáu tháng, tao sẽ đọc được "pồ gam" tuồng. Tao đi xin "pồ gam" về đọc cho màng nghe. Tao không đánh bài cào nữa, không thèm đánh bài cào nữa. tao để dành tiền mua truyện Tam Quốc kể cho màng nghe thằng Trương Phi với thằng Quan Công.

Danh mãi miết cọ miếng nỉ cho lên nước "xia ra". Lựa dí ngón chân cái lên mu bàn chân bạn

- Màng có nghe tao nói gì không ?

- Có.

- Tao đã nói những gì ?

- Màng sẽ đi học.

- Màng nhắc lại xem nào ?

- Màng đi học sáu tháng, màng đọc được "pồ gam" tuồng. Màng đi xin "pồ gam" về đọc cho tao nghe. Màng không đánh bài cào, không thèm đánh bài cào nữa. Màng để dành tiền mua truyện Tam Quốc kể cho nghe thằng Trương Phi với thằng Quan Công...

- Màng thích không hả, Danh ?

- Thích.

- À, ba màng biểu thằng Trương Phi sao ?

- Ba tao nói thằng Trương Phi hét bự lắm, còn thằng Quan Công râu dài quá rồn, mặt đỏ tựa giấy hồng điều. Ba tao nói thằng Trương Phi chơi thân với thằng Quan Công...

Người khách ngoại quốc ngồi yên ngâm nga ly bia. Để mặc hai đứa trẻ đánh giày tâm sự. Danh say sưa cọ miếng nỉ. Lựa say sưa cọ bàn chải. Chúng nó cũng chẳng muốn ngừng tay.

Chợt Lựa hỏi:

- Rồi chúng mình sẽ có một cái nhà như nhà màng hồi xưa không ?

- Có chứ.

- Hôm nọ màng bảo có nhà màng làm gì nhỉ ?

- Tao trồng cây vú sữa, nuôi hai con gà mái với một con gà trống. Tao thích nuôi gà cho nó đẻ, nó ấp ra vô số gà con. Màng thích nuôi gà không ?

- Không, tao thích nuôi chó ?

- Nuôi chó chán chết, nó không đẻ ra trứng ?

- Tao nuôi con chó "xi" đực, tao dạy nó đủ trò. Đi đánh giày tao cho nó theo tao. Tao ném cái bàn chải rồi huýt sáo, con chó của tao chạy ra ngoạm cái bàn chải đem về cho tao chải giày cho khách. Hi hi, khách sẽ lé mắt.

- Tao ghét chó "xi" lắm.

- Sao vậy ?

- Nó sẽ đuổi gà của tao.
- Tao dạy nó không đuổi gà của mày.
- Mày chắc chứ ?
- Chắc.
- Ờ, thế thì mày nuôi một con chó “xi” đực, tao nuôi hai con gà mái và một con gà trống nhé !
- Ừ.
- Nhớ sáu tháng đọc truyện Tam Quốc cho tao nghe nhé !
- Ừ
- Mai mày đi học tao đếm từng ngày à ?
- Tao còn coi cả số tử vi ở báo cho mày nữa cơ. Mày cầm tinh con khỉ chứ gì ?

- Ừ,
- Ôi chao, đi học sướng rên “mé đầu hiu”...
Lựa thôi cọ giày. Nó dứt cái bàn chải vào hòm của Danh. Nó đứng lên vươn vai rồi quay mặt về phía Nhà Hàng Thanh Thế. Giữa cơn sướng rên của Lựa, Quý Đen từ trên thềm lồi lên lầu Bồng Lai bước xuống vỉa hè. Lựa đang mãi mê kể giấc mơ của nó cho Danh nghe. Và Danh thì mãi mê nghe Lựa kể. Hai đứa quên mất Quý Đen. Trong giấc mơ đẹp không bao giờ có Quý Đen cả. Nhưng giấc mơ đâu phải là cuộc đời. Quý Đen đảo mắt nhìn đàn em sinh hoạt. Nó đã nhìn thấy thằng Lựa. Nó bước tới gần chỗ hai đứa đang “sướng rên mé đầu hiu”. Quý Đen dặng chân, búng tay tách một cái:

- Ê, nhãi con !
Lựa, ngược mắt nhìn. Tiếng nói quá quen đối với nó. Tiếng nói đó rót vào tai nó câu dọa nạt “Ông gặp mày ở Kim Sơn, ông giết mày...” Lựa hoa mắt. Chiếc bàn chải rơi xuống vỉa hè. Nó kêu kinh sợ:

- Quý Đen !
Rồi vùng chạy băng ngang Đường Nguyễn Trung Trực thoát thân. Tiếng bánh xe hơi rít trên đường nhựa nghe nát cả tim. Danh đứng bật lên cơ hồ trái bóng nảy. Nó la lớn:

- Chết tôi rồi !
Khoảng khắc, Lựa kêu lên thất thanh và bỏ chạy, nhanh quá thể. Đến nỗi Danh không kịp phản ứng gì, bánh xe thắng gấp rít trên đường nhựa, tiếng thằng Danh la lớn. Và mọi người xanh mặt đổ xô xuống đường. Quý Đen thản nhiên bỏ đi.

Lựa đã bị chiếc xe Huê Kỳ cán vỡ sọ. Danh bỏ hòm gỗ đầy nhóc tiền chạy ra chỗ xảy ra tai nạn. Nó thấy máu và óc Lựa bắn tung tóe trên mặt đường. Nửa thân hình Lựa nằm dưới gầm xe, hai chân thò ra ngoài. Danh cúi xuống sờ mò đôi chân bạn. Thình lình, nó đứng dậy, dậm chân nghiến răng ken két:

- Mày ngu như con “kẹ” tao ấy, Lựa ơi ! Việc gì mày phải chạy ?
Nó ngẩng mặt nhìn trời, dang đôi tay nhỏ bé, phân trần:
- Mày làm gì mà xe nổ cán mày ? Mày ngu như con “kẹ” thì mày chết ! Đ.. m..
mày cứ đứng lại với ông xem nó dám đánh mày chết hay không ?

Đám đông bu quanh đen nghịt. Cảnh Sát đã tới làm biên bản. Người tài xế và cũng là chủ chiếc xe Huê Kỳ tới vỗ vai Danh.

- Em cậu, hả ?
Danh không trả lời. Nó hất tay người tài xế khỏi vai nó. Đôi mắt nó ngầu đỏ. Nó nhìn quanh một lượt. Không có Quý Đen. Danh chớp mắt thật mau. Nó nói đủ nó nghe:

- Thế là mày hết đọc nổi truyện Tam Quốc, hé Lạ. Từ nay ông sống một mình... không có nhà, không có cây vú sữa, không có hai con gà mái, không có con gà trống, không có con chó "xi" đực của mày, không có gì sót cả, Lạ ơi !

Danh lách đâm đông bước lên hè phố. Nó trở về chỗ cũ xách chiếc hòm đựng đầy nhóc bàn chải, "xia ra" bảy chục bạc của thằng Lạ và mớ tiền nó vớ bỏ hôm nay.

Danh thất thểu đi trên hè phố. Tiếng còi xe cấp cứu hú liên hồi. Tai nó đã điếc. Và bây giờ, nước mắt nó mới ứa ra.....

HẾT